

Giới thiệu Người Yêu Biển Hình

Thắc mắc xảy ra khi thưởng thức câu chuyện Người Yêu Biển Hình của tác giả Kim Huyền: Sao lại có nhiều người tên “Đỗ Vũ Thần” như vậy ?

Em trai mới nhất về, tổng giám đốc, ngay cả người đàn ông trước mắt này cũng tên là “Đỗ Vũ Thần”, ừ! Hắn chính là tổng giám đốc?!

Từ ngày hôm đó, sau khi hắn vô duyên vô cớ dẫn cô đi ăn cơm trưa,

Những ngày tháng tiếp theo của cô đều không thể thiếu hắn,

Chỉ là cô không hiểu tại sao hắn nhận định không phải mình thì không cưới, nhưng anh có quyền giữ im lặng?

Không ngờ rằng đáp án đằng sau đúng thật là vợ vẫn đến không tin nổi,

Hắn chính là “em trai Đỗ” mà cô đem về nhà?! Tiêu đời rồi!

Ba ngày kia khi ở chung với hắn, mọi thứ của cô không phải là đã... Haizz!

Nhưng cô không dám xác định trái tim ngôn tình sùng của hắn có thuộc về cô hay chưa... Cùng đón xem truyện hay này để biết câu trả lời nhé!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đỗ Vũ Thần nhăn mày xem chỉ tiêu màu đỏ trên cửa, chỉ tiêu này cho hắn biết mật độ khói trong phòng hiện tại là 80%, haizz, không phải là cao lắm, chỉ là có thể gây chết người mà thôi.

Hắn thở dài một tiếng, vượt lấy cái mũi từ nhỏ đã bị chính mình niết đến cao thẳng khiến người kiều ngạo, điểm này, hắn không biết là nên cảm tạ hay nên hận cha hắn, bởi vì không có ông ta khi không lại khiến cả căn nhà có cái gọi là “Chướng khí mù mịt”, hắn cũng sẽ không có cái mũi cao thẳng đẹp đẽ như thế.

Cho nên không thể có câu oán hận, hắn tập thói quen hành văn liền mạch lưu loát, mở cửa nhà ra, rồi đóng nó lại, nhanh chóng đi theo hướng tủ âm tường, đeo “Mặt nạ chống khói”, cuối cùng mở cửa phòng có chứa “Máy lọc không khí” tiêu trừ hết khói độc, sau đó hắn thở hắt ra một lát rồi đi một mạch tới phòng thí nghiệm của tên “Đầu sỏ gây chuyện” hỏi tội.

Vừa bước vào phòng nghiên cứu, “Phanh!” một tiếng, Đỗ Vũ Thần dùng sức đóng cửa phòng lại, cha hắn thường hay quên đóng cửa, mới có thể biến cả căn nhà của mình trở nên tệ hại như vậy.

“Ông già!” Hắn hét to một tiếng, thấy cha mình vẫn đang say mê thí nghiệm như cũ không phản ứng gì, vì thế thông thả tiến đến mà không hề báo trước – thật ra, nói trước cũng vô dụng, không phải sao? Dù sao vừa rồi tiếng đóng cửa cha cũng chưa nghe được, như vậy hắn báo trước thì có ích gì, cho nên hắn bỏ mặt nạ xuống, nhắm ngay lỗ tai cha hắn --

“Ông già!” Hắn hét lớn một tiếng cho thấy rằng chính mình đã đến.

Một tiếng rống to hết sức kinh hoàng làm cho Đỗ Minh vốn đang chăm chú làm thí nghiệm bị giật mình, vốn là chiếc cốc nóng hổi đang trên tay ông nhưng lại bị giật mình làm đánh rơi xuống mặt bàn, một thứ chất lỏng màu hồng bị đánh bật lên không trung, phần lớn chất lỏng lại hắt lên, lại nhằm đúng ngay vào cái miệng đang mở rộng kêu to chưa kịp khép lại của Đỗ Vũ Thần mà rơi xuống, mà những chất lỏng khác lại hợp thành tạo nên hỗn hợp màu hồng, lam, lục nằm ngổn ngang trên mặt bàn.

Đỗ Vũ Thần còn chưa kịp hỏi tội cha hắn, chỉ cảm thấy vị ngọt lan dần trong khoang miệng, không rõ đó là thứ gì, thì đã ngất đi rồi.

“Ông trời ơi!” Đỗ Minh quát to một tiếng, trừng mắt nhìn chiếc cốc nóng kia bị đổ, lại thêm một đồng bầy nhảy trên mặt bàn, ông khóc không ra nước mắt. Trời ạ, thành quả cố gắng cực khổ mấy tháng nay coi như xong, ông tức giận quay đầu lại mắng: “Thằng trời đánh này, sao ngươi không cười cho chết lun đi... Ờ?” Hắn đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy con trai ông nằm ngay ngắn trên sàn nhà.

“Này, thằng nhóc này, đứng lên đi, đừng đóng kịch nữa.” Đỗ Minh không khách khí giơ chân đá Đỗ Vũ Thần đang nằm trên sàn, ồn ào lay hắn tỉnh.

Đá một cái, lại đá cái thứ hai, thêm cú đá thứ ba nữa này, đi? Không phản ứng, ông nhớ cá tính của hắn vốn không chịu “Bị người khi dễ” như vậy! Thế nào lúc này lại...

Đỗ Minh nhăn mày ngồi xuống, “Tiểu tử, ngươi làm sao vậy?” Hắn hỏi nhỏ.

Thấy Đỗ Vũ Thần không phản ứng lại, Đỗ Minh bắt đầu lo lắng, bởi vì trước kia cũng từng phát sinh việc này, khi đó, kết quả là làm cho tiểu tử này hôn mê ba ngày, hại hần thiếu chút không bị dọa chết chính là bị lão bà đại nhân mắng chết, mà hôm nay...

“Tiểu tử, ngươi đừng dọa ông già này nữa! Ngươi không biết trái tim ta không tốt, không chịu nổi dọa sao? Tiểu tử, đừng náo loạn nữa, mau đứng lên, đã hai mươi tám tuổi rồi, đừng giống đứa nhỏ nằm lười ở trên sàn. Tiểu tử, ngươi đứng lên được không? Cha đáp ứng ngươi nửa tháng không làm thí nghiệm được không?”

Thấy Đỗ Vũ Thần vẫn không phản ứng, hần tiếp tục nói: “Như vậy một tháng? Tiểu tử, đây chính là giới hạn cuối cùng của ta, ngươi nghe thấy không? Tiểu tử, ngươi trả lời ta ngay? Tiểu tử, lão ba muốn ngươi đứng lên có nghe hay không? Nếu ngươi không đứng dậy, ta cam đoan mỗi ngày đều khiến cái nhà này mùi mịt chướng khí, cho ngươi không chịu nổi lun!” Đỗ Minh tăng cường thêm lời uy hiếp.

Nhưng Đỗ Vũ Thần vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Thấy con mình một chút cũng không động dậy, Đỗ Minh lo lắng xem xét khắp người con, cuối cùng, hần thấy bên miệng Đỗ Vũ Thần có điểm khác thường – có một giọt chất lỏng màu hồng!

Trong nháy mắt, Đỗ Minh mặt cắt không còn một giọt máu, “Không thể nào?! Tiểu tử, ngươi đừng dọa cha ngươi nha!” Cả khuôn mặt trắng bệch nghiêm trọng, ông lay tỉnh Đỗ Vũ Thần, miệng không ngừng kêu than.

Làm ơn, sự tình đừng phát triển theo hướng hần nghĩ đi, bởi vì nếu việc này phát sinh lần nữa, hần sẽ bị lão bà đại nhân “Hưu phu”! Nha, làm ơn, không cần nha! Đỗ Minh ca thán không dứt trong lòng.

* * *

“Nga --” Nhẹ xoay cái eo, Đỗ Vũ Thần than nhẹ một tiếng rồi ngồi dậy, hần chỉ cảm thấy đầu đau vô cùng, hai mắt mơ mơ màng màng. “Nhớ ngày hôm qua không uống rượu nha! Thế nào giống như có cảm giác như say rượu?” Hần chỉ là nói miệng, hai tay xoa lấy huyệt thái dương, sau đó đầu choáng choáng chân lảo lảo xuống giường hướng phòng tắm đi đến.

Vì sao hần cứ có cảm giác là lạ? Giống như có chỗ nào không thích hợp, nhưng lại nói không nên lời là do đâu, chỉ là hần cảm thấy -- không thích hợp.

Tiến vào phòng tắm, Đỗ Vũ Thần cảm thấy càng kỳ quái, vì sao toàn bộ phòng tắm giống như đều lớn hơn trước? Bồn cầu biến bự, bồn rửa tay cũng to ra, liền ngay cả gương treo tường cũng cao và lớn hơn? Ngẩng đầu nhìn cánh cửa, hần nhăn mi, chẳng lẽ hần đã lạc vào “Vương quốc Người Không Lỗi”?

Lắc đầu, Đỗ Vũ Thần tự giễu nói với chính mình, “Say thành như vậy, còn nói không uống rượu!”

Có lẽ nên đi tắm để khiến mình thanh tỉnh hơn, đến gần bồn rửa tay, hần trừng mắt nhìn cái bồn cao kia, “Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hần nhíu mi càng chặt, ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, sau đó hần -- ngây dại!

Sau một lúc lâu, Đỗ Vũ Thần bắt đầu chớp mắt nhìn người trong gương, lại là vẫy tay lại là lắc đầu, mà người trong gương cũng rất tự nhiên mà đáp lại hần vẫy tay, lắc đầu, nhưng vừa thấy kết quả, sắc mặt của hần lại càng thêm trắng bệch, không bao lâu, hần gào lên giận giữ --

“Đây là đã xảy ra chuyện gì?!”

* * *

Ở trong phòng khách, cha con Đỗ thị không chút giằng co, mỗi người tự chiếm lấy một ghế sofa.

“Cha nói xem, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Đỗ Vũ Thần hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân đang rụt rè sợ hãi trước mặt, mà nam nhân này không phải ai khác, là người cha đã sinh ra và nuôi dưỡng hần -- Đỗ Minh.

Ở Đài Loan, “Xí nghiệp Thánh Đường” của Đỗ thị không ai không biết, không ai không hiểu, xí nghiệp của gia tộc hần đứng thứ hai không ai dám nói mình là thứ nhất, đời ông nội của ông nội của Đỗ Vũ Thần lập nghiệp, đến đời ông nội hần thì phát dương quang đại, lịch sử phát triển của Đỗ gia ở Đài Loan khiến ai cũng đều nể mặt họ vì đóng vai trò hết sức quan trọng.

Chỉ tiếc không ai giàu quá ba đời, sau khi xí nghiệp Thánh Đường truyền đến tay chủ nhân đời thứ ba Đỗ Minh, kinh tế còn đình trệ hơn nữa vì Đỗ Minh không những không quan tâm đến việc kinh doanh buôn bán của xí nghiệp, thậm chí nhiều lần còn thiếu chút nữa tuyên cáo phá sản đóng cửa, mà sở dĩ có thể may mắn thoát nạn, tất cả đều dựa vào một người -- Đỗ Vũ Thần.

Có lẽ mọi việc trên thế gian này đều có sự an bài, nên ông trời vì khiến cho Đỗ Minh ngu dốt trong kinh doanh, mới làm cho hần sinh ra Đỗ Vũ Thần này có đầu óc buôn bán.

Đỗ Vũ Thần mười tám tuổi liền tiếp quản xí nghiệp Thánh Đường, trở thành linh hồn không thể thiếu của Xí nghiệp Thánh Đường, đến nay đã được mười năm, hần không chỉ giải quyết nguy cơ của Xí nghiệp Thánh Đường, còn đem Xí nghiệp Thánh Đường trở lại với thời kinh thịnh vượng, Đỗ Vũ Thần quả thực đã xác lập kì tích với kết quả đại thành công.

Nhưng mà, đối với Đỗ Vũ Thần mà nói, trọng trách quản lí Thánh Đường lại không gian khổ bằng việc quản lí người cha già của hần -- Đỗ Minh, quả

thực là cực kì khó khăn!

“Con đang nói chuyện với cha đó!” Đỗ Vũ Thần thấy hấn chỉ cúi đầu, càng thêm tức giận gào thét lớn.

“Ngươi đừng lớn tiếng như vậy thôi! Ta là cha ngươi nha!” Đỗ Minh bị con mình rống giận đến kinh hoàng mà nhảy dựng, hấn có chút ùy khuất nói.

“Cha ta? Khổ cho ông còn nhớ rõ là cha ta! Mỗi lần ngươi làm ra việc phiền toái đều là ta ở phía sau thay ngươi chịu đựng, thu thập tàn cuộc! Vì sao khi bình thường gây chuyện thị phi, ông không nói ông là cha ta? Lại nói ngay tại thời điểm này?” Đỗ Vũ Thần cười nhạt hỏi hấn.

Đỗ Minh nghe hấn lên án mình mà co rúm người, không còn lời phản bác lại, đơn giản là hấn biết con mình đã nói đúng sự thật.

“Hiện tại cha rốt cuộc muốn giải quyết việc này thế nào?” Thấy cha ở trước mặt mình co rúm lại, Đỗ Vũ Thần không đành lòng tiếp tục áp bách, đành phải dịu giọng, hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

“Ta... Ta không biết.” Đỗ Minh cúi đầu nói nhỏ.

“Không biết?!” Đỗ Vũ Thần rống lên, nhìn thấy phụ thân bị tiếng rống của mình sợ tới mức muốn tìm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hấn đành phải lại lần nữa áp chế tức giận, giảm nhỏ âm lượng, kiềm chế cảm xúc kích động, sau đó bình tĩnh hỏi: “Cha nói không biết rốt cuộc là có ý tứ gì?”

“Ngươi... hình như là không cẩn thận uống nhầm nghiên cứu gì đó của ta, ‘Chất lỏng màu hồng phấn’ này hôm nay mới nghiên cứu thành, chế được ‘Trường sinh bất lão đan’ thế hệ đầu tiên...”

“Đợi chút, khi nào con lại uống phải nghiên cứu gì đó của cha?” Đỗ Vũ Thần nhú mày hỏi.

“Ta... Ta nghĩ là buổi chiều lúc ngươi vào phòng nghiên cứu của ta. Khi đó ta bị ngươi dọa nhảy dựng không cẩn thận đem thứ gì đó trên tay rớt xuống mặt bàn, mà chất lỏng trên mặt bàn va phải thứ khác hắt ngược trở lại, vừa khéo lại rơi vào miệng ngươi...”

Đỗ Vũ Thần nhú mày hỏi tương, hấn không nhớ rõ có chuyện này, nhưng đợi chút... Hấn lúc ấy giống như có nếm phải một loại ngọt ngào gì đó, “Cha nói có phải là thứ có hương vị ngọt ngào kia?” Hấn chen vào hỏi.

“Ta không biết.....” Đỗ Minh dừng một chút, sau đó thực thận trọng gật đầu nói: “Ta nghĩ chắc là vậy rồi! Bởi vì ta dùng không ít trái ‘đường’ ngọt ngào...”

Đỗ Vũ Thần nghe xong thiếu chút nữa là hôn không khí, hấn tròn trĩnh mắt nhìn cha mình, “Ngừng, con mặc kệ cha dùng cái gì, chỉ cần cha mau nghĩ biện pháp làm cho con khôi phục lại là được.”

“Khôi phục?” Đỗ Minh lắc lắc đầu.

Đỗ Vũ Thần vừa thấy thoáng chốc trắng xanh mặt, “Cha lắc đầu là có ý gì?”

“Ta không có biện pháp.....”

“Không có biện pháp?!” Đỗ Vũ Thần thét lên thanh âm sắc bén, “Cái gì? Không có biện pháp? Cha nói rõ ràng cho con!” Hấn nguy hiểm đứng dậy tới gần cha mình.

“Không..... Không phải không có biện pháp.” Đỗ Minh vội vàng giải thích, “Bất quá ngươi chỉ cần cho ta thời gian đi nghiên cứu chế tạo giải được thôi!”

“Cha muốn bao lâu thời gian mới có thể nghiên cứu chế tạo ra?” Đỗ Vũ Thần không đi tới nữa, trừng mắt hỏi ông.

Đỗ Minh khiếp đảm vươn một ngón tay.

Hít sâu một hơi, Đỗ Vũ Thần vui mừng nói: “Một giờ là được rồi sao? Đây thật sự là rất...” Nhìn đến Đỗ Minh lắc lắc đầu, hấn tạm dừng xuống dưới, “Không phải một giờ, như vậy là một ngày phải không?” Hấn nhếch mày hỏi.

Đỗ Minh quan sát ông, sau đó lại chậm rãi lắc lắc đầu.

Lại nhìn đến lắc đầu, Đỗ Vũ Thần sắc mặt chậm rãi thay đổi, “Không phải một ngày, một tuần cũng không thành công sao?” Nhìn chăm chăm cha mình, hấn lạnh lùng nói.

Xem sắc mặt đã đen như đất nòi của con trai, Đỗ Minh cảm thấy trái tim mình ngày càng nhỏ lại, ông thật sự rất muốn gật đầu, nhưng nhất thời lừa dối hấn cũng không phải là tốt, cho nên dù biết rõ “Chỉ còn đường chết” Cũng muốn đưa thân ra chắn, hấn nước nước miếng, cắn răng lại lần nữa lắc đầu.

“Lắc đầu? Cha dám lắc đầu?” Đỗ Vũ Thần giận tím mặt gào thét, “Chẳng lẽ là một năm?! Cha phải mất một năm thời gian mới có thể làm cho con khôi phục lại? Muốn một năm mới có thể làm cho con khôi phục nguyên trạng? Con đang nói chuyện với cha đó!”

“Không có..... Chỉ..... Chỉ cần một tháng, một tháng là được rồi.” Đỗ Minh sắp bị dọa chết, hấn cực kỳ gấp gáp trấn an Đỗ Vũ Thần.

“Một tháng?! Cha cũng dám nói một tháng là được? Cha muốn con trải qua một tháng này thế nào đây? Không thể đi làm, không thể ra ngoài, càng

không thể đi dự hội nghị, Cha muốn con quảng công ty để đó, một tháng không chút quan tâm sao?” Đỗ Vũ Thần tới gần hỏi.

“Ngươi... Ngươi có thể gọi điện thoại giải quyết...” Đỗ Minh bị dọa, hần thẳng lưng dựa vào ghế sofa, mắt bò mới lo làm chuông nói.

“Gọi điện thoại? Với cái thanh âm này của con?” Đỗ Vũ Thần nheo mắt hỏi ông.

Đỗ Minh nuốt thêm cục nước miếng, đúng rồi! Ông thế nào lại quên đi sự thật quan trọng trước mắt này? Hiện tại người đang đứng trước mắt ông, vốn không phải đứa con buổi sáng tiến vào phòng thí nghiệm của ông, một người đã hai mươi tám tuổi thành thực ôn trọng, anh tuấn tiêu sái, giọng nói trầm thấp mẽ người, giỏi tất cả các kĩ năng, sự hoàn hảo đạt đến giới hạn thượng thừa.

Hiện tại ở trước mặt ông chính là một đứa bé ngây thơ khoảng bảy, tám tuổi; có giọng nói đáng yêu của bé trai bảy, tám tuổi!

Một người có ý tưởng, tri thức của thanh niên hai mươi tám tuổi, lại có bề ngoài là đứa bé bảy, tám tuổi. Cái tổ hợp “Thành thực Tiểu Nam nhân” này quả thật là đáng sợ quá đi! Nhưng người này là con của ông, không phải của người khác, hơn nữa tạo thành kết quả này, kẻ đầu sỏ bất chính không phải là Đỗ Minh ông đây sao?

“Chẳng lẽ muốn con cái dạng này trốn trong nhà một tháng sao?” Đỗ Vũ Thần bi thương nói.

Hắn thật sự là mệnh khổ nha! Người khác có người cha biết kiếm tiền gánh vác gia đình, mà hắn lại có người cha tiêu tiền như nước là đây; Người khác có người cha có thể giải quyết khó khăn, mà hắn lại có người cha có thể tạo ra muôn vàn khó khăn không chắc giải quyết được! Ác hơn là, ông già lần này thế nhưng vứt cái loại khó khăn này lên đầu hắn, đây là trêu ai, chọc ai đây? Hắn vì sao lại đầu thai sai chỗ? Thật đáng giận, đáng giận mà!

“Không thể, ngươi không thể cứ ở nhà.” Đỗ Minh thoáng kích động phản đối.

“Không thể trốn trong nhà? Cha lại có ý gì nữa?” Đỗ Vũ Thần hung tợn nhìn hắn.

“Ách... Ngươi... Mẹ ngươi ngày mai đi chơi về, chúng ta... Không thể khiến nàng thấy ngươi như vậy, nàng sẽ... Nàng sẽ không chịu nổi, đúng, nàng sẽ không chịu nổi!” Đỗ Minh nói ra nguyên nhân có lý nhất.

“Hừ, nói thật là dễ nghe!” Đỗ Vũ Thần nắm chặt hai lòng bàn tay, cười lạnh nói, “Con thấy cha là sợ bị mẹ biết cha làm cho con biến thành như vậy, mẹ nhất định sẽ đem phòng thí nghiệm của cha đốt đi!

“Ta..... Ta là cho ngươi suy nghĩ nha! Nếu mẹ ngươi đem đốt phòng thí nghiệm của ta, ta đây không phải chế không được giải được cho ngươi khôi phục sao?” Đỗ Minh cường từ đoạt lí nói.

“Phải không? Con đây giấu mẹ chờ cha một tháng, chờ cha chế xong được giải được, sẽ đem phòng thí nghiệm thiêu hủy hết.” Đỗ Vũ Thần giả mù sa mưa cười nói.

“Không được.....” Đỗ Minh thiếu chút không thét chói tai, phòng thí nghiệm của ông là sinh mệnh của ông đó! Không có phòng thí nghiệm ông cũng không tiếp tục sống nổi, “Ngươi, ngươi chỉ cần giúp ta là được! Ngươi có biết ta không có ham muốn gì xấu xa, cũng chỉ giải tỏa cảm xúc tại cái phòng thí nghiệm kia, làm chút thí nghiệm nho nhỏ gì đó không làm ảnh hưởng toàn cục mà thôi.....”

“Thí nghiệm nho nhỏ không ảnh hưởng toàn cục?” Đỗ Vũ Thần gần từng chữ nheo mắt lại hỏi, “Cha là nói đem con biến thành như vậy chính là làm chuyện không ảnh hưởng toàn cục?”

“Khụ...” Đỗ Minh ho khan, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, lúc này là không cẩn thận, lần sau không viện lý lẽ này nữa được không?” Hắn lấy lòng nói.

“Lần sau không được viện ra lý lẽ này nữa? Cha còn muốn có lần sau?” Đỗ Vũ Thần rống giận.

“Không... Ta đây thề tuyệt không tái phạm” Đỗ Minh sợ tới mức bật ngón tay hướng lên trời thề thốt.

Đỗ Vũ Thần xem hắn thờ dài, lại cúi đầu nhìn trên người mình phủ bộ quần áo “Chẳng ra cái gì cả”, nói với cha hắn, “Có thể phiền cha ra ngoài giúp con mua bộ quần áo -- Ngươi hiện tại có thể mặc quần áo sao?” Hắn chán ghét nói tiếp: “Trong ngăn tủ của con không có bộ nào thích hợp để ta mặc.”

“Không thành vấn đề, ta sẽ đi liền, đi ngay lập tức!” Đỗ Minh vui mừng nhảy dựng lên đi ra ngoài, vừa nhìn đến bộ dáng thờ dài của con, hắn chỉ biết không có việc gì.

“Ông già.” Đỗ Vũ Thần gọi lại hắn, “Ông có mang theo tiền không?”

“Nga, ngươi không nói ta thiếu chút đã quên.” Đỗ Minh cười mĩa tiêu sái trở về, “Cho ta một chút tiền đi!” Hắn mặt không đỏ, thờ không gập, đến Đỗ Vũ Thần trước mặt nói.

“Ai! Thật không biết ai là cha ai?” Đỗ Vũ Thần lắc đầu thờ dài lấy bóp da trong túi quần, rút ra một xấp tiền đưa cho ông.

“Đương nhiên là ta rồi!” Đỗ Minh nhanh chóng nói, mang theo cục tiền ra trước cửa, đột nhiên nhớ tới cái gì rồi ngừng lại, “Đúng rồi, ngươi chừng nào thì mới rời khỏi?”

“Cha hy vọng con rút đi nhanh như vậy sao?” Đỗ Vũ Thần lời nói ra đầy mùi thuốc súng hỏi hỏi hắn, không đợi Đỗ Minh trả lời, hắn liền thờ dài tiếp tục

nói: “Cha muốn đuổi con đi, ít nhất cũng phải chờ cha mua quần áo về, chờ con qua đêm nay thì hẵng đuổi, có thể chứ?” Ngừng một chút, hắn còn nói: “Con cũng không biết con lại khiến cha phiền muộn đến vậy.”

“Tiểu tử, ta không phải có ý này.....” Đỗ Minh cuống quýt muốn giải thích.

“Quên đi, dù sao thời gian cũng không sớm, cha đi sớm về sớm đi!” Đỗ Vũ Thần không muốn quan tâm hắn, vẫy vẫy tay rồi xoay người trở về phòng.

Hắn viết phong thư nói cho thư ký mình biết, hắn có việc muốn nghỉ ngơi một tháng; Hắn còn phải thu thập một ít đồ dùng tùy thân gì đó mới được, bởi vì bắt đầu từ ngày mai, hắn phải một thân một mình chiến đấu qua một tháng, hơn nữa quan trọng là hắn là lấy thân phận một đứa bé trai mà tiếp tục sống!

Ai, đây là dạng cha gì chứ! Ai, tiền đồ mờ mịt quá nha!

* * *

Ân Tuyên Mai vừa bước vào tiệm giày, đã thấy Uông Chính Hoa theo sau tiến vào, nhũn mảy, cô tự xót thương chính mình ngay cả thời gian thờ gáp cũng không có!

“Hắc! Cậu mau nói danh tính của chàng trai si tình số hai cho mình biết đi!” Nghiêm Linh Quân đung bờ vai nàng một chút, chớp chớp mắt nói với cô.

“Cậu không nói cũng không ai nói cậu cầm đâu?” Ân Tuyên Mai liếc trắng mắt nhìn cô một cái, chuẩn bị quả cảm tiến vào kho hàng, nhắm mắt làm ngơ với mọi thứ xung quanh!

Nghiêm Linh Quân này không có sở thích gì đặc biệt ngoài việc đi chòng ghẹo người khác, hơn nữa nếu bất hạnh bị cô đá một cước, thường thường cô đều sẽ khiến việc không có thành việc nhỏ, việc nhỏ thành việc lớn, cho nên đối với cô, mọi người luôn vừa thương vừa sợ.

“Hắc! Đợi chút, cậu muốn đi đâu?” Một phen giữ chặt cô, Nghiêm Linh Quân một mặt biết rõ còn có hồi bốn cọt.

“Toilet!” Ân Tuyên Mai tức giận trả lời cô một câu, trừng mắt nhìn tay của Nghiêm Linh Quân đang giữ chặt ống tay áo của mình, “Cậu còn không buông tay?” Giọng nói của cô đầy tính hung hãn.

“Toilet? Năm phút trước cậu vừa mới ra khỏi toilet nha, giờ lại còn muốn đi? Cũng không phải viêm bàng quang, cậu muốn lừa ai vậy?” Nghiêm Linh Quân cười cười, lại thờ dài hai tiếng rồi nói: “Thấy số hai si tình như vậy, một tuần mua ba đôi giày cao gót cho cậu, cậu có vô tình cách mấy cũng nên chào hỏi người ta một chút, đừng đem hắn trở thành ôn dịch, thấy là liền bỏ chạy!”

“Người ta có tên có họ, cậu đừng đánh số bọn họ như vậy, có thể chứ? Cái gì mà số một, số hai!” Ân Tuyên Mai trừng mắt nhìn cô một cái.

“Hắc, người ta cũng không để ý, cậu làm sao biết mà kháng nghị thay hắn? Đúng hay không số hai?” Nghiêm Linh Quân bĩu môi nói, thấy Uông Chính Hoa đến gần, nàng thuận thế hỏi hắn một câu.

“Cái gì?” Uông Chính Hoa mù mịt hỏi.

“Ngươi chỉ cần trả lời đúng thì tốt rồi.” Nghiêm Linh Quân trừng hắn như bắt buộc phải nói vậy.

“Nga... Đúng.” Uông Chính Hoa thuận theo trả lời.

“Cậu thấy không!” Nghiêm Linh Quân đắc ý nói với Ân Tuyên Mai nói.

“Cậu...” Ân Tuyên Mai vừa tức giận, vừa buồn cười trừng mắt nhìn Nghiêm Linh Quân, cô thật sự không biết nên nói cái gì.

Phần lớn người theo đuổi theo đuổi cô, Nghiêm Linh Quân cứ thích đánh số gọi bọn họ, bất ngờ nhất là chàng trai nào nàng ta đã đánh số rồi, thì tuyệt đối sẽ không quên, hơn nữa liếc mắt một cái liền nhận ra ngay. Mà trong số những người theo đuổi cô, nàng ta lại thích chính Uông Chính Hoa nhất, cũng chính là số hai đang đứng kế cô, theo nàng ta lý do đơn giản chỉ là vì -- hắn rất thành thật, vì sợ hắn khó sống trong xã hội đầy “thủ thách” này, nàng mới tốt bụng mà “Chỉnh hắn”, làm cho hắn sớm quen mùi bị người chỉnh, để tránh tương lai không thể chấp nhận được.

“Ân tiểu thư..... Ta..... Ta có thể.....” Đứng trước mặt Ân Tuyên Mai, Uông Chính Hoa chân tay luống cuống cộng thêm ấp a ấp úng nói.

“Theo đuổi nàng sao?” Nghiêm Linh Quân nhanh chóng thay hắn nói, sớm biết được đây chính là câu hỏi muôn thuở của hắn, đã là lần thứ n rồi, nàng nghe tới mức ngay cả lỗ tai cũng bị chai luôn!

“Tiểu Quân!” Ân Tuyên Mai nhẹ giọng nhắc nàng ta.

“Ta nói không đúng sao?” Nghiêm Linh Quân nghiêng đầu hỏi Uông Chính Hoa mặt đang thẹn thùng. “Ngươi mỗi ngày đều tới chỗ này, mỗi ngày đều hỏi một câu hỏi giống nhau, đến kết quả cũng là giống nhau luôn, ngươi không biết cái gì gọi là phiền sao?”

“Ách... Sẽ không... Chỉ cần có lòng chân thành, kiên định, một ngày nào đó ta sẽ đợi được cái gật đầu của Ân tiểu thư.” Uông Chính Hoa mang theo vẻ mặt si tình cùng biểu cảm thẹn thùng nói.

Nghiêm Linh Quân trừng mắt nhìn hắn hết năm giây cuộc đời, sau đó lại quay đầu, nàng vô lực nhìn Ân Tuyên Mai nhún vai nói: “Ai, không có cách nào,

mình đã cố gắng hết sức.” Đột nhiên nàng mắt sắc nhìn đến một cái khác quen thuộc bóng dáng “Hắc, ngươi có thể đi rồi, số ba đến đây. Ngay cả mắt cũng chưa nhìn, nàng xua tay nói với Ông Chính Hoa.

“Tiểu Quân!” Ân Tuyên Mai buông lời cảnh cáo cô.

“Ai nha, ngươi đừng gọi nữa! Mình kêu hắn đi chính là vì tốt cho hắn nha! Cậu chưa từng nghe qua câu ‘Tình địch gặp nhau, mắt đỏ trừng trừng’ sao? Bộ dạng Số ba đúng thực là một tên nhân mã cao lớn trong truyền thuyết, lưng hùng vai gầu, nếu xảy ra chiến tranh, số hai không nghi ngờ gì nữa là từ chết thảm tới trọng thương nằm viện, cho nên mình mới kêu hắn đi nhanh chút!” Quay đầu lại, Nghiêm Linh Quân thao thao bất tuyệt nói, chẳng chút kiêng dè Ông Chính Hoa vẫn đang đứng một bên.

“Tiểu Quân!” Ân Tuyên Mai ngượng ngừng rống giận Nghiêm Linh Quân.

“Không sao, không sao cả... Ta... Ta cũng đang chuẩn bị đi.” Ông Chính Hoa nhã nhặn thanh tú nói, “VẬY... Ân tiểu thư, Nghiêm tiểu thư... Hẹn gặp lại.” Hắn khách khí gật đầu chào các nàng.

“Hẹn gặp lại!” Ân Tuyên Mai mỉm cười đáp lễ, mà Nghiêm Linh Quân lại sớm đổ dồn ánh mắt vào anh chàng đang tiến gần về các cô. “Ai nha, Dương tiên sinh, ngươi lại tới đưa hoa à?” Nghiêm Linh Quân buồn nôn làm giọng nửa thật nửa đùa nói.

Dương tiên sinh chính là Dương Chấn Vũ, cũng là số ba trong miệng Nghiêm Linh Quân, đứng nghiêm gót chân, mặt không chút biểu cảm đưa cả bó hoa hồng đỏ đến trước mặt Ân Tuyên Mai.

Ân Tuyên Mai khó xử trừng mắt nhìn bó hoa trước mắt, nội tâm kêu khổ không thôi, đây là lần thứ mấy rồi? Cô thực sự không nhớ rõ Dương Chấn Vũ này rốt cuộc đã hoa hồng đỏ cho mình bao nhiêu lần? Hơn nữa mỗi lần đều là mười một đóa – ý chỉ yêu mỗi mình cô! Ờ, thật là có chút ghê tởm!

Đối với hình thức theo đuổi mãi không thay đổi này của hắn -- mười một đóa hoa hồng đỏ, cô đã sớm quen vì phải đối mặt thường xuyên, dù sao nhận hoa rồi, năm giây sau, hôm nay cô không cần gặp lại hắn nữa; Còn nếu không nhận, cô phải trừng mắt nhìn hắn một đêm, bởi vì hắn sẽ giống như con cún giữ nhà đứng ở cửa chờ tới khi cô tiếp nhận bó hoa mới thôi, cho nên cô luôn luôn là – nhẹ nhàng nhận lấy cả bó hồng.

“Ai nha, Dương tiên sinh, ngươi đừng cứ mỗi ngày đều đưa hoa hồng đỏ như vậy chứ! Lần sau đổi loại khác đi! Ví dụ như: Hải đường nè, bách hợp nè! Bằng không thì Tulip, cẩm chướng cũng được đó!” Nghiêm Linh Quân một bên lải nhải nói.

Mà hắn cứ như chỉ có một phản ứng duy nhất không đổi này. Ân Tuyên Mai chỉ có thể cười khổ tiếp lấy bó hoa, mà hắn như dự kiến đã xoay người rời khỏi.

Thấy hắn rời đi, Nghiêm Linh Quân không nhịn được dậm chân, “Thật sự là đáng giận, đây đã là lần thứ mười lăm, mình thế nhưng thất bại mười lăm lần!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi oa oa kêu to, “Số ba này chẳng lẽ là câm điếc? Vì sao mình dùng hết ba mươi sáu kế vẫn không thể làm cho hắn mở miệng? Thật sự là đáng giận, mình thế, lần sau mình phải làm cho hắn mở miệng nói chuyện, bằng không mình sẽ không tên là Nghiêm Linh Quân!”

Ân Tuyên Mai buồn cười liếc mắt nhìn Nghiêm Linh Quân, đối với lời phát thệ của nàng ta, luôn có thói quen xem nó như gió thoảng mây bay, dù sao có thể hay không cũng giống nhau cả thôi! Từ đầu đến cuối thân phận của nàng ta đã được giấy khai sinh chứng nhận bằng tên này rồi, viết trên đó chính là ba chữ Nghiêm Linh Quân, không phải sao?

* * *

Sau khi Ân Tuyên Mai vẫy tay chào Nghiêm Linh Quân, liền chậm rãi lái xe về nhà.

Ban ngày cô là nhân viên của một xí nghiệp nổi tiếng, buổi tối lại là nhân viên tạm thời của tiệm giày, mỗi ngày sau khi công ty tan tầm lúc 5 giờ rưỡi, ăn lót dạ xong lại đến tiệm giày làm việc đến khi kim giờ chỉ số mười một mới về, mặc dù sau khi đã làm việc hết tám tiếng theo giờ hành chính, còn phải làm việc một giờ thêm năm giờ nữa, nhưng vì cuộc sống, cũng không còn cách nào nữa!

Duối người một cái, cô đi dạo phố, hôm nay khách ở tiệm giày thật nhiều, hai cô bạn muốn sút đầu mẻ trán, lúc này đang bận việc trong kho hàng, chốc chốc lại phải ra ngoài tiếp khách, bận tới mảy tới mảy, bất quá thế này tuy khá mệt, nhưng hôm nay thành quả thực tại quá tốt – cô một đêm bán giày được hơn hai vạn nhân dân tệ, hơn hai vạn đó nha, xem xét công trạng, hôm nay cô kiếm được hơn năm ngàn nhân dân tệ.

Oa, nghĩ đến điểm này, Ân Tuyên Mai toàn thân mỗi một nhất thời tiêu tan hơn phân nửa, nàng đắc ý hót lú lo.

“Ta phải cười, lại đắc ý cười, cười nhìn chón hồng trần không chán, ta phải cười, lại đắc ý cười.....”

Đi? Ân Tuyên Mai đột nhiên không hát nữa, bởi vì cô thấy cách đó không xa có một bé trai đang ngồi ở ven đường, theo lý mà nói, đêm hôm khuya khoát..... Àch, hơn mười một giờ đêm rồi, không còn đứa nào một thân một mình ở bên ngoài mới phải, huống chi bên người còn vác theo một gói đồ khá lớn.

Thấy gói đồ kia, Ân Tuyên Mai không khỏi suy nghĩ, tiểu quý này không phải là bỏ nhà ra đi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Đỗ Vũ Thần ngồi trên ghế ở vệ đường đợi xe bus, trong lòng không biết nguyên rủa cha mình mấy ngàn vạn lần.

Ông già đáng giận thế nhưng lại thực sự mặc kệ hắn, sống chết đá hắn ra khỏi cửa, hại hắn không có nơi để đi. Vốn là hắn muốn tìm khách sạn năm sao ở tạm, không ngờ rằng hắn luôn luôn suy tính chu toàn, kết quả là dù cẩn thận mấy cũng có thời điểm sai sót, hắn là ngân tính vạn tính cũng không nghĩ tới khả năng không có một khách sạn nào sẽ cho một bé trai không rõ lai lịch ở qua đêm -- mặc kệ đứa trẻ này có tiền tới cỡ nào.

Sau đó hắn đen mặt tìm một khách sạn dịch vụ tệ hơn chút, không nghĩ tới kết quả vẫn giống nhau như vậy, càng đáng giận là, cuối cùng hắn thực sự tìm không thấy nơi để đi! Thật không biết khách sạn Đài Loan khi nào lại cẩn thận đến như vậy? Không ai tưởng tượng được hắn đường đường bang chủ lão đại đầu của xí nghiệp Thánh Đường, thế nhưng lại rơi vào hoàn cảnh “Tiến thoái lưỡng nan”, “Trôi dạt khắp nơi” Cộng thêm lưu lạc “Đầu đường xó chợ”, haizz, thật sự là quá thảm!

Ngồi ở ghế tựa, Đỗ Vũ Thần vắt óc suy nghĩ xem chính mình đêm nay sẽ dừng chân nơi đâu, bởi vì hắn cũng không muốn ngồi cả đêm ở nơi “Đông lạnh sương sớm” này đâu! Đang suy nghĩ muốn rớt não, đột nhiên có một cái bóng lớn che khuất đèn đường, Đỗ Vũ Thần còn không kịp ngẩng đầu, đã nghe được --

“Em trai à, trẻ như thế này còn không về nhà sao?” Ân Tuyên Mai tới trước mặt cau mày hỏi hắn.

Đỗ Vũ Thần cũng nhú mày ngẩng đầu nhìn người trước mắt mình, đó là một cô gái thoát nhìn hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, cô có da thịt vô cùng trắng trẻo mịn màng, hòa quyện với đôi mắt to lớn đen láy ngập nước, theo đó là một cánh mũi vừa vặn đáng yêu, cùng với đôi môi đỏ mọng gợi cảm quyến rũ người khác phái, quả là một giai nhân đẹp khuynh nước khuynh thành.

Mái tóc đen óng mượt như tơ của nàng theo gió tung bay (Tuệ ca ca: rồi, rồi... lại mượn hiệu ứng gió =.=), đôi mắt chớp nhẹ dưới ánh đèn mờ ảo như đang hấp dẫn người khác, không có vật trang sức, không có tóc mái, vuốt toàn bộ mái tóc ra sau đầu, nhan sắc đẹp như thiên tiên của cô hoàn toàn bại lộ, cô... Quả thực là người đẹp có giọng nói thánh thót, là hình tượng mẫu mực trong cảm nhận của hắn! (Tuệ ca ca: tôi mê với cái đoạn miêu tả này quá...)

Chỉ là... Vì sao khi hắn xuất hiện ở cái dạng này mới khiến hắn gặp một mỹ nữ thế này? Hơn nữa giai nhân lại gọi hắn là “Em trai”? Ôi, hắn muốn té xỉu! Nghĩ vậy, Đỗ Vũ Thần xì ra vẻ mặt vô lực ủ rũ.

Thấy hắn không trả lời, Ân Tuyên Mai ngồi xổm trước mắt hắn, “Em trai à, trẻ thế này sao còn ngồi đây một mình vậy?” Trùng trùng nhìn giai nhân này, muốn hắn trả lời thế nào đây? Bị ông già đuổi đến không nhà để về? Hay là không có khách sạn nào chịu thu lưu hắn, cho nên hắn không có nơi để đi?

Sau khi đã đợi một lúc lâu mà không có được đáp án, Ân Tuyên Mai chú ý đến bé trai trước mắt, hắn đại khái khoảng bảy, tám tuổi, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, hai mắt trầm tư, tuổi còn nhỏ như vậy không nên có trí tuệ, thần vận, cá tính rộng rãi, thành thực, nhiệt tình như vậy....

Ông trời của tôi! Ân Tuyên Mai, mày có phải là một muốn chết rồi hay không? Phóng khoáng? Thành thực? Nhiệt tình? Khó cho mày có thể nghĩ ra những ngôn từ thế này, nhưng sử dụng đến từ ngữ cao cấp vậy để hình dung một đứa bé trai thì nhất định não người chính là một khối đậu hủ thôi?

“Sao lại không nói câu nào hết vậy? Em không phải là bị lạc đường chứ? Nói cho chị nghe địa chỉ nhà em hoặc số điện thoại, để chị đưa em về nhà được không?” Ân Tuyên Mai có vẻ miên man suy nghĩ, lấy giọng điệu hiền dịu mà nói.

Đỗ Vũ Thần lắc đầu nhìn cô, nghĩ rằng, nếu có thể thì hắn đã sớm về nhà!

“Em lắc đầu là không biết địa chỉ nhà cùng số điện thoại sao?” Ân Tuyên Mai không hiểu hỏi.

Đỗ Vũ Thần không nói gì, chính là mở to mắt nhìn nàng.

“Hay là không cần chị đưa em về nhà?” Ân Tuyên Mai hỏi lại.

Đỗ Vũ Thần rút cục gật đầu.

“Không cần về nhà? Vì sao?” Ân Tuyên Mai cau mày hỏi.

Đỗ Vũ Thần chỉ có thể lắc đầu, lý do rất đơn giản nha – ông già ta không cho.

“Vì sao lại không nói? Em sẽ không nói sao?” Ân Tuyên Mai đã không chịu nổi nữa rồi, đứa trẻ này từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, hắn... Có phải là bị câm điếc không?

Đỗ Vũ Thần lại lắc đầu (Tuệ ca ca: tôi mê với hay anh chị này quá), hắn không phải không thể nói, thật sự là hắn không dám nói, bởi vì hắn sớm có vết xe đổ! Thử nghĩ một đứa trẻ bảy, tám tuổi lại lấy giọng điệu của thanh niên hai mươi tám tuổi thành thực nói chuyện, nghe có được không?

Hay là muốn hắn một thanh niên hai mươi tám tuổi bắt chước điệu bộ của đứa trẻ bảy, tám tuổi mà nói chuyện? Nga! Nghĩ đến cũng đã cảm thấy rùng

minh rồi. Muốn hấn nói ra, đây rõ ràng lấy cây, “Phanh” Một tiếng, đem hấn giết cho xong chuyện.

Lại thấy lác đầu, Ân Tuyên Mai sắp phát điên rồi, đứa trẻ này quả thực hỏi gì cũng không biết, hỏi gì cũng lác đầu, nếu không phải cô là người có tâm tính từ bi hi xả, cô đã sớm về nhà ngủ từ lâu rồi, còn có thể tốn nước bọt ở chỗ này nói chuyện đến rất cô hòng sao?

“Được rồi, em không chịu trả lời, chị cũng không có cách nào.” Ân Tuyên Mai vô lực nói, “Bất quá đã trễ quá rồi, em một mình ở đây không sợ sao? Em muốn đi đâu chị đi cùng em được không?” Ai, cô thật đúng là gặp khó không lùi bước nha!

“Ta tên Đỗ Vũ Thần, còn cô?”

Nghe hấn mở miệng, Ân Tuyên Mai ngáy ngẩn cả người, vốn nghĩ hấn không thể nói chuyện được, đột nhiên nghe được thanh âm của hấn, loại cảm giác này là không thể nói ra lời, giống như là vui như mở cờ, hoặc là nhẹ nhõm trong lòng.

“Ta tên là Đỗ Vũ Thần, cô thì sao?” Đỗ Vũ Thần tưởng nàng không nghe thấy, cố gắng nói lại lần nữa.

“Ân Tuyên Mai.” Ân Tuyên Mai lập tức trả lời, “Đỗ Vũ Thần? Chị có thể gọi em là Thần Thần không?”

“Không thể, cô gọi ta Vũ Thần là được.” Đỗ Vũ Thần nghe xong, thiếu chút nữa nhin không được mắt tròn trăng, “Thần Thần” Thật đúng là “Ghê tởm”, không! Quả thực là quá mức kinh khủng, cũng chính là – kinh tởm đến mức cao nhất, trong lòng cô chút run rẩy.

Trời ạ, không chỉ biết nói chuyện mà còn biết kháng nghị! Trong lòng cô kinh ngạc nghĩ.

“Được rồi, Vũ Thần, em hiện tại có thể nói cho chị biết em muốn đi đâu không?” Ân Tuyên Mai hỏi, cô thật sự rất muốn về nhà ngủ nga, nhưng là lại không thể để tiểu quý này ở đây được.

“Ta không biết.” Đỗ Vũ Thần thành thật nói.

“Không biết?” Ân Tuyên Mai nhú sâu hai hàng lông mày, cô còn tưởng rằng chỉ cần hấn có thể mở miệng thì sự tình có thể giải quyết xong, nhưng cô dường như đã nghĩ quá đơn giản rồi, “Vũ Thần, em là nói em không biết mình muốn đi đâu có phải hay không?” Đỗ Vũ Thần bất đắc dĩ gật đầu.

Ân Tuyên Mai thực sự muốn té xỉu, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cô rốt cuộc đang làm cái gì? Nhìn Đỗ Vũ Thần trước mắt quá đối đáng thương, chọc người triu mến, lòng hảo tâm của cô lại lần nữa nước tràn bờ đê, cắn răng một cái, cô nhanh chóng quyết định, đã không yên lòng tiểu quý này một mình ở chỗ như vậy, lại không biết nên đưa tiểu quý này đi chỗ nào, mà cô đã mệt muốn chết, muốn đi ngủ rồi, vậy thì... Rõ ràng nên đem tiểu quý này về nhà, như vậy không phải một mũi tên trúng hai con nhạn sao? Cô đắc ý suy nghĩ.

“Vũ Thần, hiện tại đã khuya, em có muốn cùng chị về nhà không? Nếu ngày mai em muốn đi chỗ nào thì đi, được không?” Ân Tuyên Mai mỉm cười nhìn hấn hỏi, sợ hấn không chịu cô tiếp tục nói: “Chị không phải người xấu, em không cần sợ!”

Đỗ Vũ Thần thận trọng nhìn cô một cái, sau đó nói: “Được!” Dù sao hấn cũng không có gì phải sợ, dù sao lấy trí thông minh hơn người của hấn, còn sợ cái gì được? Hơn nữa quan trọng nhất nhất là -- buổi tối hấn không cần ăn ngủ giữa đường.

Vừa thấy hấn gật đầu, Ân Tuyên Mai lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt dặt tay hấn, mà tay kia thì cầm lấy gói đồ của hấn, “Chúng ta đây về nhà đi!” Cô cao hứng nói.

Ân Tuyên Mai trong lòng muốn hét lớn: Thật tốt quá, rốt cục cũng xong, bất quá nói thật cô cũng mệt muốn chết rồi!

* * *

Mở cửa, Ân Tuyên Mai nắm tay Đỗ Vũ Thần đi vào căn nhà mình bận tới nỗi không thường về, gian nhà tuy khá nhỏ, nhưng toàn bộ vật dụng cùng chi tiêu hàng tháng đều là cô tự mình chi trả.

Hiện tại, hàng tháng cô phải trả cho chủ nhà 15 vạn, hơn nữa phải gửi về nhà hơn 10 vạn, mỗi tháng tiền điện ăn uống phải chi ra đúng tám ngàn, bảo hiểm bưu chính vừa hết hai ngàn, một tháng chi trả hết khoảng 35 vạn, coi như tiền lương bình thường cô kiếm được 25 vạn, căn bản là có ra mà không có vào, bất đắc dĩ cô đành phải làm thêm để kiếm trác chút tiền.

“Vũ Thần, em có muốn tắm rửa không?” Buông gói đồ trên tay ra, Ân Tuyên Mai quả thực mệt muốn ngã người, nhưng căn cứ theo vấn đề trước mắt, nàng quay đầu hỏi Vũ Thần.

“Không cần.” Đỗ Vũ Thần khẽ nhú mày, sau đó thực rõ ràng quảng cho nàng hai chữ này, hấn luôn luôn có thói quen tắm buổi sáng, đó gọi là “Kế hoạch mỗi ngày đều bắt đầu từ sáng sớm”, buổi sáng rồi giường sau khi tắm rửa sẽ làm cho toàn thân dễ chịu, tinh thần thoải mái gấp trăm lần, như vậy hấn mới có thể tiếp tục một ngày công tác, cho nên hấn luôn “Thần tẩy”, người người ủng hộ.

“Không thể không cần nga! Vũ Thần ngoan, chị mở nước cho em tắm được không?” Vừa nghe thấy hai chữ “Không cần”, lông mày Ân Tuyên Mai lập tức vặn xoắn, nàng thật sự không thể chịu đựng được ý nghĩ không tắm rửa liền đi ngủ.

“Ta không cần.” Đỗ Vũ Thần bày ra bộ mặt không chịu thỏa hiệp nhìn cô.

“Chị chuẩn bị nước, em mau cởi quần áo trước đi.” Ân Tuyên Mai căn bản không cho hấn cơ hội phản đối, đi thẳng vào nhà tắm xả nước, thoáng chốc

phòng tắm đã tràn ngập hơi nước, nàng đi ra, “Vũ Thần, em tại sao vẫn mặc bộ đồ đầy bụi này?”

“Ta không cần tắm rửa.” Đỗ Vũ Thần nói với khẩu khí kiên định.

“Không được, không tắm rửa thì thân thể đầy chất bẩn, chị không dám ngủ với em.” Ân Tuyên Mai khuyên nhủ.

“Cùng cô ngủ?” Đỗ Vũ Thần tri độn quay đầu nhìn chiếc giường đơn kia đang cô độc ở một góc, sau đó trừng hai mắt, hần âm thầm nuốt nước miếng một cái, cùng cô ngủ?! Oa! Hần muốn “chết”!

Thừa dịp hần không chú ý, Ân Tuyên Mai liền cởi áo khoác của hần, vừa nói vừa lôi kéo hần đến trước cửa phòng tắm, “Nào, muốn chị giúp em tắm không?”

“Giúp..... Giúp ta tắm?!” Oa! Hần sắp không được!

“Đi? Em thế nào ngay cả giày cũng chưa cởi ra vậy?” Đi đến trước phòng tắm, Ân Tuyên Mai mới thấy hần chưa cởi đôi giày vải, giày này nếu không cởi ra, dẫm lát nữa đi vào sẽ bị ướt mất.

Đỗ Vũ Thần nghe cô nói, đầu tiên là cúi đầu nhìn đôi giày mình chưa cởi, sau đó hần ngẩng đầu nhìn trước mặt, đi? Hần khi nào thì đã đến cửa phòng tắm vậy? Áo khoác? Áo khoác của hần sao không thấy nữa? Hần nhủ mày suy nghĩ sâu xa.

“Nhanh, nâng chân lên.” Ân Tuyên Mai không thấy biểu cảm buồn bực của hần, chỉ cúi đầu vội vàng giúp hần cởi giày.

“Ta không cần tắm rửa!” Đỗ Vũ Thần cả kinh, thế mới biết thì ra cô còn chưa từ bỏ ý định muốn hần tắm rửa! Hần hoảng sợ lui về sau, không cho cô có cơ hội tháo giày của hần.

“Vũ Thần.” Ân Tuyên Mai có chút tức giận cảnh cáo, cô đã mệt muốn chết rồi, tiểu quý này thế nào lại không thức thời như thế? Đến khi cô nổi bão, hắc hắc, đến lúc đó hần sẽ chết thực thâm, thực thâm!

“Ta không cần tắm.” Trùng trùng nhìn cô, Đỗ Vũ Thần kiên quyết lắc đầu nói.

“Em nói lại lần nữa!” Ân Tuyên Mai nheo mắt nhìn hần,

“Ta -- không -- muốn -- tắm --” Đỗ Vũ Thần quả thực không sợ chết, thậm chí còn đặc biệt tăng thêm âm lượng nói.

Nghe được đáp án không thức thời của hần, Ân Tuyên Mai cả ngày mệt mỏi nhất thời đều phát ra, cô nổi trận lôi đình, hần hần không nói hai lời, một phen đã bắt lấy Đỗ Vũ Thần kéo giày của hần, tất, áo, quần, sau đó không cần tốn nhiều sức ôm lấy hần đi vào phòng tắm --

“Ngươi buông tay... Ta không cần...” Đỗ Vũ Thần thét chói tai.

“Mau an tĩnh, nếu còn quậy nữa, chị sẽ đánh mông em đó!” Ân Tuyên Mai nguy hiểm cảnh cáo.

“Không cần... Ta không cần tắm rửa...” Đỗ Vũ Thần kêu càng lớn tiếng, tứ chi liêu chết không theo, nhưng là lấy tỉ lệ thân thể hiện tại của hần mà nói, căn bản không chống lại được sức mạnh của Ân Tuyên Mai.

“Ba ba” Hai tiếng, Ân Tuyên Mai không chút khách khí thưởng hai bàn tay trên mông của hần.

Đỗ Vũ Thần bị dọa đến ngây người, cô... Cô cũng dám đánh hần, cô cũng dám... “Ngươi đánh ta!” Hần tròn mắt lên án.

“Em lại không ngoan, chị sẽ đánh thêm vài cái nữa!” Ân Tuyên Mai giọng điệu nghiêm khắc nói với hần.

Thấy cô trưng ra biểu cảm nói là làm, vì cánh mông của mình, Đỗ Vũ Thần tức đến xi khói mà không dám phát ngôn bừa bãi, đáng thương cho hần chỉ có thể an ủi chính mình “hỗ lạc đồng bằng bị chó khinh, rồng mắc cạn bị tôm khi dễ”!

Ân Tuyên Mai đưa hần xuống bồn tắm, sau đó hung hăng tẩy trần cho hần từ đầu đến chân, từ phía trước tẩy đến mặt sau... Cô cẩn thận không bỏ sót chỗ nào...

“Được rồi! Em xem em hiện tại sạch sẽ, thơm ngào ngạt thật tốt!” Một hồi lâu, thấy người trước mắt đã được tẩy sạch từ đầu đến chân, Ân Tuyên Mai tươi cười nói, “Em ở đây chờ một chút, chị đi lấy quần áo tới cho em mặc, em mau lên giường ngủ trước đi.”

Đỗ Vũ Thần đã sớm bị dọa ngây người, hần không nghĩ tới chính mình sẽ là “Một phút nhất thời ngàn năm ân hận”! Hần đường đường là tổng giám đốc của xí nghiệp Thánh Đường, hôm nay... Thế nhưng hôm nay lại bị một nữ nhân “Giờ trò”, trên người những chỗ có thể nhìn, không thể nhìn, có thể sờ, không thể sờ, hần đều bị nhìn hết cùng sờ hết! Hần hiện tại là không khóc ra nước mắt, ý nghĩ duy nhất là -- hần mất tờ rinh!

Sau một lúc lâu, Ân Tuyên Mai lục tìm trong gói đồ của hần không có lấy một bộ quần áo nào, cái khó ló cái khôn đem áo cùng quần lót của mình cho hần mặc, cô kéo hần lại giúp hần mặc vào, vừa đi vừa nói chuyện: “Vũ Thần, chị tìm không thấy quần áo của em, em mặc đồ của chị trước, ngày mai chị dẫn em mua bộ mới nga!”

Đỗ Vũ Thần cứng họng trừng mắt nhìn bộ đồ trước mắt, này... Cái này sẽ không là... “Thứ đồ bên trong” của nàng chứ?!

“Lại đây, tháo khăn lông ra, chị giúp em mặc bộ quần áo này vào xong là được đi ngủ rồi.” Ân Tuyên Mai đến gần hấn, ngồi xổm trước mặt hấn nói.

Đỗ Vũ Thần trong mắt sợ hãi cấp tốc lui ra phía sau, nhìn chăm chăm bộ đồ trên tay cô giống như độc xà mãnh thú, hấn đường đường nam tử hán thân cao trên mét tám, muốn hấn mặc quần áo phụ nữ? Không bằng giết chết hấn lun cho rồi!

“Làm sao vậy? Mau tới đây mặc quần áo nha!” Ân Tuyên Mai thấy hấn dần dần lui về sau càng xa, nhú mào tỏ vẻ không hiểu?

Đỗ Vũ Thần chán ghét nhìn thoáng qua thứ “đó đó” trên tay cô, sau đó quay đầu tìm kiếm chung quanh quần áo của mình... Nha, kia rồi!

“Không được, quần áo bản của em nên giặt cho sạch.” Cô như con sâu trong bụng hấn, Ân Tuyên Mai nhanh tay lẹ mắt bắt đầu công cuộc vĩ đại giúp hấn mặc quần áo, sau đó quăng đồ cũ vào bồn tắm.

Đỗ Vũ Thần cứ như vậy tro mắt nhìn quần áo của mình rơi xuống nước, ngâm nước lã, hấn quả thực muốn té xỉu, thế này hấn không nghi ngờ gì nữa là phải mặc “Cái kia” rồi? Không! Hấn không cần! Cái chuyện hoang đường, vớ vẩn huyền hoặc này sẽ không xảy ra trên người hấn, hấn đường đường là nam tử hán thân cao trên mét tám, hấn không cần...

“Lại đây, mau mặc vào.” Đường như là cố ý phản bác hấn, Ân Tuyên Mai đánh một tiếng trống vục dậy tinh thần hăng hái, tiêu sái tiến lên, ý muốn kéo khăn tắm quần trên người hấn xuống.

Đỗ Vũ Thần kiên trì không buông tay, giữ cái khí thế gọi là “quân tử thà chết chứ không chịu nhục”, hấn mới không cần mặc cái thứ “đó đó” của phụ nữ đâu! Nhưng mắt thấy chính mình cũng cố gắng co như vậy chắc chắn bại thảm, hấn cái khó ló cái khôn nói: “Ta... Ta tự mình mặc.” Dù sao hấn tuyệt đối sẽ không mặc “Cái kia”, mà hiện tại quan trọng là bình đến tướng chặn!

Nghe thấy hấn mở miệng nói chuyện, Ân Tuyên Mai mới dừng lại động tác, “Được, vậy em cầm lấy đi mặc đi.” Cô đem quần áo đã chuẩn bị đưa cho hấn.

Đỗ Vũ Thần nhìn chăm chăm thứ “đó” trong tay cô, nuốt nước miếng, sau đó run run nhận lấy, “Ta... Ta ra mặc, nơi này cho người tắm rửa.”

“Vũ Thần ngoan quá, vậy tự em ra mặc, chị đi tắm nha!” Ân Tuyên Mai không chút nghi ngờ hấn, cười xoa đầu của hấn nói.

Đỗ Vũ Thần gật nhẹ, hai mắt lại khó khăn nhìn thứ trong tay mình, sau đó chậm rãi tiêu sái ra phòng tắm.

Làm sao bây giờ? Trùng mắt nhìn “Cái kia” trên tay mình, Đỗ Vũ Thần đầu chảy vãi vạch đen.

Tất cả những thứ này đều là tại ông già quái gở kia, nếu ông già không làm ra cái thí nghiệm kinh khủng kia, hấn cũng sẽ không rơi vào loại tình huống này -- bị lấy hết, bị nhìn hết, bị sờ hết! Hơn nữa, hiện tại còn muốn hấn mặc cái loại mỏng manh, nhỏ nhỏ gì đó, quan trọng là “thứ đó” lại có màu hồng, trời ạ! Nghĩ đến tương lai thôi mà hấn xương cốt rã rời, nổi hết cả da gà da vịt!

Không được, hấn tuyệt đối không mặc! Đánh chết hấn cũng không mặc!

Nhưng không mặc được không? Chẳng lẽ muốn hấn lỏa thể mà ngủ? Nếu là hấn một mình ngủ thì không thành vấn đề, rắc rối là đội lạt nữa hấn không phải ngủ một mình, mà là phải cùng cô ngủ! Nga, cứ nghĩ đến phải cùng cô ngủ... Oa! Máu mũi của hấn lại chảy ròng ròng!

“Đừng nghĩ tới cái chuyện xấu xa này nữa.” Đỗ Vũ Thần cảnh cáo chính mình, hiện tại quan trọng nhất là tìm quần áo mặc nha! Ân, cái này còn có thể ủy khuất một chút, nhưng là “Cái kia”-- liên tuyệt đối không được!

“Nha, có rồi!” Đỗ Vũ Thần đột nhiên nghĩ đến, hấn sao không tìm xem có những thứ đồ bình thường có thể mặc không?

Vừa nghĩ đến, hấn đã khẩn cấp lục tung đồ đạc... Nha nga, thấy ngăn kéo là khả quan rồi nha! Trong ngăn kéo đầy ắp “nội y xinh đẹp”, có hồng, đen, vàng, lục, lam, xám, tím, còn cộng thêm bán trong suốt, full trong suốt những “nội y xinh đẹp”, trời ơi! Cái cô gái này sẽ không bán thứ “nội y xinh đẹp” này mà sống đi? Bằng không trong nhà làm sao có thể có cả núi thế này? Hấn thầm nghĩ.

Đỗ Vũ Thần nhìn chăm chăm đủ loại “nội y xinh đẹp” trước mắt một hồi lâu sau, rốt cuộc có chút nuối tiếc đóng ngăn kéo này lại, quay đầu tìm kiếm một mục tiêu khác, tốt lắm, không có một kinh hi mới chờ hấn, bởi vì nếu lại gặp tình huống trên, hấn chắc chắn tìm tới gần sáng cũng không ra một cái quần để mặc.

Thật vất vả, hấn rốt cục tìm được một cái quần đùi mà mình có thể mặc, hấn nhanh chóng mặc vào, sau đó giấu cái thứ “đó” mà nàng đưa xuống gầm giường, dù sao cũng là dài tới đầu gối, cô cũng không nhìn ra điểm bất thường, cho nên, hấn rốt cục có thể thở nhẹ một hơi.

“Đi? Vũ Thần, em còn chưa ngủ nữa sao?” Ân Tuyên Mai quần chiếc khăn tắm đi ra, thấy Đỗ Vũ Thần ở trước giường đưa lưng về phía cô.

Đỗ Vũ Thần nghe xong “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than” nhảy dựng lên vội vàng quay đầu, mới vừa quay đầu lại cả người hấn liền ngây dại.

Chỉ thấy mỹ nhân Ân Tuyên Mai vừa tắm xong toàn thân cao được quần vụn vụn bằng chiếc khăn tắm đang đứng trước cửa nhà tắm, toàn bộ bờ vai nồn nà hoàn toàn bại lộ trước mắt hấn, mà bắp đùi chỉ che được một phần ba nhìn không bỏ qua được, da thịt tuyết trắng mềm mịn khiến người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm, mà bắp đùi lại dài thẳng, trắng đẹp như vậy khiến cho phụ nữ phải hâm mộ cùng ghen tị.

Mắt Đỗ Vũ Thần nhìn chăm chú vào mỹ nhân trước mắt. Hắn sắp không chịu nổi.

“Vũ Thần, lên giường ngủ nha!” Ân Tuyên Mai tiến về trước, “Có phải hay không dám ngủ một mình không? Đừng sợ, có chị ngủ cùng người, nào, nhanh lên giường đi.”

Đỗ Vũ Thần nghe lời chậm rãi trèo lên giường, sau đó xoay người... Phút chốc, hắn che miệng mũi, ngáy ra như phỗng trùng mắt nhìn cô --

Chỉ thấy Ân Tuyên Mai rút khăn tắm ra, đi lại trong phòng với “nội y xinh đẹp”, cô có thói quen ngủ trần, nhưng hôm nay có cái tiểu quý này, cô cũng không dám lớn mật như vậy, cho nên úy khuất mặc vào nội y, bất quá đây là cực hạn, muốn cô mặc nhiều hơn là tuyệt đối không có khả năng.

“Vũ Thần, chị có thể bật đèn không?” Cô đứng ở góc tường hỏi.

Đỗ Vũ Thần bị chấn động toàn thân, căn bản là không nói thành lời, cho nên hắn chỉ có thể mở lớn mắt trừng mắt nàng xem -- trừng mắt nàng kia tự nhiên mà vậy triển lộ ra nữ thể, nữ tư.

Ân Tuyên Mai thấy hắn trưng ra bộ mặt khiếp sợ, còn tưởng rằng mình tắt đèn đi khiến hắn sợ hãi, “Đừng sợ, ti không tắt hết đèn là được rồi.” Nói xong, nàng chỉ đóng đèn lớn trong phòng, để lại những bóng đèn nhỏ trong nhà tắm, đến trước cửa phòng tắm, cô nhanh chóng đóng cửa lại, để ngừa nguồn sáng nhỏ bé này làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của mình -- cô luôn có thói quen tắt hết đèn.

“Được rồi, bây giờ cuối cùng có thể ngủ.” Ân Tuyên Mai lên giường, nàng duỗi người ôm Đỗ Vũ Thần vào lòng, “Vũ Thần, có chị ở đây em đừng sợ, hiện tại nhắm mắt lại ngoan ngoan ngủ nha!” Cô nói với hắn, sau đó không bao lâu sau liền vì mệt mỏi quá độ mà chìm vào mộng đẹp.

Đỗ Vũ Thần cứng ngắc nằm trong lòng cô... Gối lên “bộ ngực” của cô, cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ.

Nhẹ nhàng mấp máy một chút, Đỗ Vũ Thần thấy nàng không tỉnh, mới yên tâm ngồi dậy, dựa vào chút ánh sáng nhỏ nhoi phát ra từ nhà tắm, hắn cẩn thận nhìn người đang ngủ trong lòng từ đầu chí cuối.

Cô gái này tốt bụng dẫn hắn về nhà, đúng là xinh đẹp không gì sánh nổi, nàng mặc dù nhìn như thanh thuần nhu nhược, nhưng thực tế thật là ngọn đuốc nóng bỏng, cô... Thật sự là cô gái kỳ quặc nha! Nhưng đem lại cho hắn cảm giác bị hấp dẫn.

Không biết vì sao mình sẽ có loại cảm giác kỳ quái này, coi như hôm nay gặp nhau là ông trời sớm có an bài, coi như bọn họ từ đây sẽ bắt đầu dây dưa không rõ, vì sao? Hắn cũng không biết, có lẽ là bởi vì bọn họ đã có quan hệ “Thân thể thân mật”, “Đồng sàng cộng chẩm” đi!

Càng có lẽ là bởi vì hắn đã “Thất thân” Cho cô... Đúng, chính là nguyên nhân này -- hắn bị cô khi dễ, cho nên cô phải phụ trách, chắc chắn một điều rằng bọn họ cả đời dây dưa.

Khóe miệng Đỗ Vũ Thần chậm rãi giương lên, nở nụ cười sặc mùi tà khí.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3.1

Sáng sớm mở mắt ra, từng tia nắng nhảy nhót báo hiệu một ngày mới, vốn ngã tư đường luôn yên tĩnh lại bị thay bằng từng dòng người qua lại, ngựa xe như nước, từ giờ trở đi, mọi người sẽ phải làm việc vất vả cần cù một ngày liền.

“Tiêu mình rồi!” Ân Tuyên Mai cả kinh ngồi dậy, phản ứng đầu tiên là nắm lấy đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, vừa thấy kim phút chỉ vào vị trí bốn mươi lăm, mà kim giờ thì sao? Vừa khéo lại điểm 10 giờ!

Hơn 10 giờ rồi?! Cái này biểu thị tiền thưởng tháng này của cô đã bị ngâm nước nóng, 2 ngàn tiền thưởng bốc hơi luôn rồi!

Đáng giận, đáng giận! Cô nhớ rõ ràng là ngày hôm qua mình vừa làm một việc thiện nha! Vì sao ông trời còn muốn trêu cô cô? Hai ngàn luôn đó! Hai ngàn thì cô có thể làm biết bao nhiêu là chuyện? Có thể mua biết bao nhiêu là nội y đẹp đẽ? Nga, cứ nghĩ đến việc mất đi hai ngàn này, cô quả là đau đến thất ruột thất gan, lại ngửa mặt lên trời than ngắn than dài.

“Quên đi, dù sao đã không còn hai ngàn nữa, hôm nay nên có một ngày để phóng túng chính mình, thuận tiện mang Vũ Thần đi mua vài món quần áo đi!” Suy nghĩ một lúc, cô liền nói thầm, nghiêng đầu nhìn về phía bên người Đỗ Vũ Thần, chỉ thấy hắn ngủ say như chết, không hề bị đánh thức bởi động tác của cô.

Ân Tuyên Mai nghiêng người nằm xuống, ngắm thật kỹ bộ dáng ngủ say của hắn, hắn thật xinh đẹp nha!

Xinh đẹp? Đúng vậy, xinh đẹp, hai hàng mi dài hẹp, sống mũi cao kiên định, môi đỏ mọng mềm mại, làn da trắng hồng mịn màng, tất cả những thứ này chỉ có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, nếu hân là nữ, tương lai khẳng định là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, nhưng... Hân rõ ràng là nam, điều này chẳng phải hôm qua đã được chứng thực sao?

Thật sự là quá tội lỗi, ông trời làm sao lại thiên vị cho hân tất cả những gì tốt đẹp nhất như vậy? Ngài muốn khiến cho tất cả những cô gái, phụ nữ trên đời này đều phải đập đầu vào tường tự tử sao? Thế nhưng ai cũng đều không bì kịp với vẻ đẹp của đứa trẻ này! Ai, bất quá ngẫm lại, hân cũng thật sự là đáng thương, nói thế nào đây?

Thứ nhất: Vô duyên vô cớ thành kẻ thù chung của hơn một nửa dân số thế giới.

Thứ hai: Tương lai chờ hân sau này lớn lên còn phải lo lắng cho chính mình có cưới vợ được hay không, vì sao? Đơn giản, thử hỏi có người con gái nào chịu được một nửa kia có bộ dạng so với chính mình còn đẹp hơn? Có người thiếu nữ nào thích chàng trai có bộ dạng ẻo lả, so với phụ nữ còn muốn giống hơn? Cho nên, bộ dạng xinh đẹp của hân thật sự là đáng thương nha!

Nghĩ đến tương lai của hân chịu đủ loại đáng thương, Ân Tuyên Mai đa sầu đa cảm, hảo tâm lại bộc phát, “Minh nhất định phải yêu thương em ấy thật tốt.” Cô thốt lên lời thề son sắt.

“Chào buổi sáng.” Đỗ Vũ Thần từ từ mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt hân là khuôn mặt mơ màng của cô, khoe miệng hân chậm rãi tràn ngập ý cười, hơi ngẩng đầu lên, đặt lên môi cô một cái hôn.

“Ách, chào buổi sáng.” Ân Tuyên Mai sùng sốt một chút, tay mân mê cánh môi của mình, cô nhú mày cúi đầu nhìn Đỗ Vũ Thần, theo lý mà nói thì bị một bé trai hôn cũng chẳng có gì lạ, nhưng vì sao cô lại có loại cảm giác rung động đây?

Tuy rằng đây là lần đầu tiên cô bị người khác giới hôn môi, nhưng đối tượng dù sao cũng là một bé trai, cô chắc chắn là phải không có đặc biệt cảm giác mới đúng nha! Cô rốt cuộc là bị cái gì rồi?

“Vũ Thần, vì sao đột nhiên hôn chị vậy?” Ân Tuyên Mai làm bộ như không thèm để ý hỏi.

“Trước đây ta cũng hôn mẹ như vậy.” Ánh mắt chột lóe, Đỗ Vũ Thần hồn nhiên nói.

Có trời mới biết hân trước kia vốn chưa từng hôn mẹ mình, bởi vì có ông già chứa đầy thùng giấm chua bên cạnh, hân căn bản còn không cơ hội ôm mẹ, huống chi là hôn mẹ mình một cái. Mà hiện tại sờ đi lại hôn cô, hoàn toàn là hứng thú nổi lên nhất thời muốn biết hôn cô sẽ có cảm giác thế nào, mà kết quả lại làm hân có chút đắc ý, bởi vì lấy trực giác của cao thủ tình trường như hân mà nói, cô gái này thật đúng là quả táo ngay ngõ chưa được bóc vỏ, điểm này thật sự là làm hân kinh ngạc nha!

Vốn là ngày hôm qua sau khi đã thấy biểu hiện của cô, hân đã nhận định cô không phải “Xử nữ”, nhưng hiện tại hân cũng không dám khẳng định như vậy, ài, cô gái này thật sự là quái dị!

“Nga, là vậy sao!” Thầm mắng chính mình ảo tưởng, Ân Tuyên Mai xoay người xuống giường “Vũ Thần, hôm nay chị không cần đi làm, chị mang em đi mua chút quần áo được không?” Cô vừa nói vừa mặc quần áo vào.

Đỗ Vũ Thần nheo mắt trừng bóng lưng bận rộn của cô, không biết cô vì sao có thói quen lỏa thể trước mặt người khác, chẳng lẽ cô không để ý có đàn ông ở đây... Ách, bé trai ở trong phòng cô sao? Hay còn có người đàn ông khác... Ách, hoặc bé trai đã thấy cơ thể cô rồi? Cứ nghĩ đến điểm này, trong lòng hân có chút khó chịu.

“Ân Tuyên Mai, cô có thói quen không mặc quần áo đi tới đi lui ở trước mặt người khác như vậy sao?” Hân nói với giọng điệu không vui.

Ân Tuyên Mai buồn bực quay đầu nhìn hân, đây là lần đầu tiên hân kêu cô, không phải gọi là chị mà là kêu ba chữ “Ân Tuyên Mai”, kỳ quái hơn là giọng điệu của hân hình như có chút tức giận?

“Làm sao cô có thể không mặc quần áo mà đi lại ở trước mặt người khác?” Đỗ Vũ Thần cho rằng cô không nghe thấy, hân hỏi lại một lần.

“Nga, thói quen.” Ân Tuyên Mai cẩn thận quan sát Đỗ Vũ Thần một lúc, cũng không nhìn ra điểm gì kì lạ, thầm mắng chính mình thần kinh, cô nhún vai trả lời.

“Thói quen?!” Đỗ Vũ Thần thét ầm lên cao vút với giọng điệu của đứa bé trai, vừa nghĩ đến cô trần truồng ở trước mặt người đàn ông khác, cả người hân đều khó chịu, rất muốn tìm ra kẻ đó, giết cho hân tơi bời hoa lá họ.

“Đúng vậy! Trước mặt em trai, chị cũng là như vậy đó.” Ân Tuyên Mai nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Em trai cô?” Đỗ Vũ Thần nghe cô nói xong sùng sốt một chút, “Chỉ có ở trước mặt em trai cô?”

“Đúng, bằng không em nghĩ rằng chị với em cứ dễ dàng thế sao?” Ân Tuyên Mai trừng mắt nhìn hân liếc mắt một cái.

“Nhưng là..... Nhưng là ta không phải em trai cô nha! Sao cô lại lỏa thể trước mặt ta như vậy?” Đỗ Vũ Thần không tin hỏi.

“Chị đã xem em như em trai chị rồi!” Ân Tuyên Mai buồn cười nói, tiến lên hôn má hân một cái, “Nào, rời giường nha! Chờ một chút chị mang em đi mua quần áo mới.” Cô sùng ái ôm hân xuống giường.

“Ta không cần đi ra ngoài thế này.” Đứng trên nền nhà, Đỗ Vũ Thần cúi đầu nhìn chính mình rồi nói.

Ân Tuyên Mai buồn cười nheo mắt hần, “Em đúng là tiểu yêu tinh xinh đẹp.” Sau khi vào phòng tắm một lát, cô cầm trong tay quần áo mà hần đã mặc hôm qua đi ra, “Mặc bộ này được chứ?”

“Kia..... Kia không phải là đã được ngâm nước sao?” Đỗ Vũ Thần nhìn chăm chăm quần áo trên tay cô hỏi.

“Sai rồi.” Ân Tuyên Mai tươi cười khá ái nôi, “Nào, để chị giúp em thay quần áo nha.”

“Ta tự mình thay là được.” Đỗ Vũ Thần lạnh lùng cự tuyệt lòng hảo tâm của cô.

Ân Tuyên Mai nhìn hần một cái, còn tưởng rằng hần đang ngượng ngùng, “Hôm qua chị cũng đã giúp em tắm rồi, bây giờ em còn thẹn thùng gì nữa?”

Ngày hôm qua là bất đắc dĩ thôi, “Không trâu bắt chó đi cày”! Mà hôm nay là vì để hần tương lai còn có chút mặt mũi đứng trước mặt cô, bằng không đến khi cô biết hần là đàn ông trưởng thành hai mươi tám tuổi, cô không học máu té xỉu mới là lạ đó! Đỗ Vũ Thần nghĩ thầm, lại nói: “Ta vào phòng tắm thay đồ.”

Ân Tuyên Mai tựa như không có ý, cười cười đưa quần áo cho hần,

* * *

“Cô đã có bạn trai chưa?” Đỗ Vũ Thần nhìn Ân Tuyên Mai đang ăn bữa sáng, dò hỏi.

Đó gọi là “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, hần thừa dịp hiện tại là tình huống thiên thời, địa lợi, nhân hòa hỏi cô chút chuyện, như vậy chờ sau khi hần phục hồi như cũ lại theo đuổi cô, mới có thể không tốn chút sức lực một lần liền thành công... Dội chút, hần vừa mới muốn “Theo đuổi cô” Sao? Hần thế nhưng muốn theo đuổi cô?! Thời điểm này mà quyết định quả là không thích hợp?

Ân Tuyên Mai đang ăn bữa sáng nghe được câu hỏi của hần thiếu chút bị mắc nghẹn, vỗ vỗ ngực, cô tò mò hỏi: “Vì sao hỏi chị vấn đề này?”

“Tò mò nha! Thấy cô xinh đẹp như vậy, nói vậy bạn trai nhất định rất nhiều!” Ai, những kẻ muốn theo đuổi cô đều xuất hiện rồi, Đỗ Vũ Thần đành phải ủy khuất một chút, hần bắt đầu thận trọng hỏi thăm, vì bản thân vạch ra con đường bám đuổi.

“Xinh đẹp? Chị nào có xinh đẹp như em đâu?” Ân Tuyên Mai khẽ cười một tiếng, cô cho rằng cái gọi là “Xinh đẹp” thì phải giống như Đỗ Vũ Thần, kia mới gọi là xinh đẹp.

“Làm ơn đừng dùng hai chữ đó!” Đỗ Vũ Thần vẻ mặt hung ác nói, từ nhỏ đến lớn hần ghét nhất chính là bị người khác nói hần xinh đẹp, hỏi nhỏ hần không có cách nào phản kháng, nhưng đến khi hần đủ lông đủ cánh rồi, hần luôn luôn là “Đầu đội trời, chân đạp đất” nỗ lực chứng tỏ bản thân – là người đàn ông cương liệt.

“Vậy xinh đẹp thế nào?” Ân Tuyên Mai nói đùa với hần.

“Ân Tuyên Mai!” Đỗ Vũ Thần giận dữ trừng mắt với cô.

“Đầu của em kia!” Ân Tuyên Mai vẻ mặt hứng thú nói, cô chỉ vào bánh nướng bánh quẩy trước mặt hần nói tiếp: “Mau ăn bữa sáng, muốn hỏi chờ ăn xong rồi hỏi tiếp được không?”

“Nhất định phải ăn xong mới có thể hỏi sao?” Hần chỉ vào ngọn núi nhỏ trước mắt mình.

“Đứng.” Ân Tuyên Mai cười hi hi gật đầu.

Đỗ Vũ Thần như có đăm chiêu nhìn cô một cái, cúi đầu bắt đầu hành động như sói đói, sau hai ba giây hần đã đem đồ ăn trước mặt bỏ vào bụng, hất tung cái chén trên bàn lên trời, “Bây giờ có thể hỏi sao?”

Ân Tuyên Mai bị tướng ăn nuốt cả quả táo vào miệng của hần dọa cho ngây người, “Em ăn nhanh như vậy không sợ bị nghẹn sao?”

“Thói quen.” Đỗ Vũ Thần nhún vai nói, thường thì mỗi ngày hần đều bận tối mày tối mặt, một cái sandwich hần chỉ cần ba giây là giải quyết xong, mà hiện tại sở dĩ chậm lại, thật sự là vì miệng hần nhỏ hơn lúc trước, bằng không chắc chắn là dọa cô sợ chết khiếp.

“Cô rốt cuộc có bạn trai không?” Hần lấy lại tinh thần, tiếp tục truy hỏi cô.

“Không có.” Ân Tuyên Mai vui đầu ăn bữa sáng, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

“Không có? Làm sao có thể?” Đỗ Vũ Thần mới không tin đâu!

“Làm sao lại không thể? Chị đây bận nên không có thời gian đi hẹn hò!”

Ân Tuyên Mai ý cười dạt dào ngẩng đầu nói với hần.

Đỗ Vũ Thần trầm tĩnh nhìn cô một hồi lâu, sau đó miễn cưỡng gật đầu, “Được rồi, ta tin tưởng cô.”

Ân Tuyên Mai nhìn hấn giương mi tự đắc không đưa ra bình luận nào, lại tiếp tục chuyên môn của mình – ăn bữa sáng.

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi lăm.” Ân Tuyên Mai vừa cúi đầu ăn vừa trả lời.

“Cô cao bao nhiêu?” Vấn đề này luôn luôn quấy nhiễu hấn, hấn nhất định phải hỏi rõ ràng, bởi vì hấn vốn là thân cao 185cm, luôn là cao cao tại thượng khiến người khác phải ngước nhìn, mà hiện tại, hấn đứng mới chỉ tới eo của cô, đây thật sự là làm tổn thương nghiêm trọng tới lòng tự tôn của người đàn ông như hấn!

“1 mét 65.”

Xúng đôi vừa lú nha! Đỗ Vũ Thần hí hửng hỏi tiếp, “Cân nặng thì sao?”

“Bốn mươi tám.”

Hấn nhú mày suy nghĩ: 165 mà chỉ có bốn mươi tám kí, nhẹ quá rồi, “Vây còn số đo ba vòng thì sao?”

“88-64-96.” Ân Tuyên Mai nhanh mồm nhanh miệng nói, vừa nói xong mới mắng chính mình ngốc, số đo ba vòng là bí mật phụ nữ nha! Cô làm sao có thể dễ dàng nói cho người khác? Bất quá, may là cô chỉ nói cho một đứa trẻ biết thôi.

Hắc, đúng như ta dự đoán, xem ra hấn tuổi tuy nhỏ, nhưng nhãn lực vẫn còn siêu quần như vậy! Đỗ Vũ Thần kiêu ngạo nghĩ.

“Vũ Thần, em hỏi chị mấy vấn đề này làm cái gì? Không phải là muốn giới thiệu bạn trai cho chị chứ?” Cô buồn cười hỏi hấn, không nghĩ tới hấn còn đang độ tuổi đi học đã biết hỏi số đo ba vòng của phụ nữ, cô thật sự là không biết đứa trẻ này đang suy tính những gì trong bụng.

“Đừng rồi! Ta có một anh trai, năm nay hai mươi tám tuổi, cao một trăm tám mươi lăm cm, nặng bảy mươi lăm kg, thân thể cường tráng, còn bộ dạng anh tuấn tiêu sái, hấn tài trí hơn người, tinh thông mọi kỹ năng, quan trọng nhất là đối với cô gái nào hấn đã thích thì tuyệt đối là chung tình, cô...” Xem hấn hình dung chính mình tốt đẹp đến như vậy? Cô nghe xong chắc sẽ động lòng rồi!

“Vũ Thần, em rút cuộc mấy tuổi? Sao lại nói chuyện như một ông già vậy? Nếu không tận mắt thấy, nghe em nói những lời này, chị còn tưởng rằng là đôi cha mẹ nào lo lắng cho con mình cưới không được vợ mà liều mạng tặng bốc con trai mình để nhanh chóng đem đi tiêu thụ!” Ân Tuyên Mai buồn cười cắt ngang lời hấn nói.

“Ân Tuyên Mai!” Đỗ Vũ Thần trừng mắt cảnh cáo cô.

“Nhìn bộ dáng hiện tại của em, quả thực giống y hệt một ông già sắp chết.” Ân Tuyên Mai chỉ vào hấn cười nói.

“Ân Tuyên Mai, cô rút cuộc có đang nghe ta nói chuyện hay không?” Đỗ Vũ Thần đằng đằng sát khí hỏi.

“Có, có, có, ông già ạ.” Ân Tuyên Mai liên tục đáp ba lần, còn không quên tiếp tục cười nhạo hấn.

“Cô cảm thấy ta... Anh trai ta thế nào? Cô có thích hay không?” Đỗ Vũ Thần không để ý tới cô đang đùa cợt mình, tiếp tục đề tài trọng tâm lúc này.

“Thế nào? Ta chưa từng gặp hấn, làm sao có thể đưa ra nhận xét?” Ân Tuyên Mai trưng ra biểu cảm “mặc kệ” nhún vai trả lời.

“Ta lúc này không phải đã nói, hấn hai mươi tám tuổi, cao một trăm tám mươi lăm cm...”

“Nặng bảy mươi lăm kg, thân thể cường tráng, anh tuấn tiêu sái đúng hay không?” Ân Tuyên Mai cắt ngang lời hấn, “Vũ Thần, không phải chị muốn nói em, em mới mấy tuổi đầu? Bảy tuổi? Tám tuổi? Sao lại nói chuyện giống ông già đang hấp hối vậy? Hơn nữa theo như lời em nói, anh trai này của em ‘Mất rồng mây phượng’ này vốn là không cần lo lắng hấn cưới không được lão bà, vậy em muốn lo cái gì nha?”

“Nói đi cũng phải nói lại! Người ta hay nói ‘nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài’, có ‘đồ tốt’ đương nhiên phải giữ cho người nhà thôi! Ta đã dụng cô, ta nên nắm chắc cơ hội, bằng không đợi đến khi ta... Anh trai ta chính thức gặp cô, nói không chừng cô đã bị người khác ‘lừa’ đi rồi, cho nên ta đương nhiên muốn tiên hạ thủ vi cường nha!” Đỗ Vũ Thần thao thao bất tuyệt nói không ngừng.

“Đừng nha! Không nghĩ tới em tuổi còn nhỏ, tâm tư lại sâu như vậy, suy nghĩ cũng thật đúng là chín chu nha!” Ân Tuyên Mai bày ra vẻ mặt đã hiểu nói, đột nhiên ý cười trong mắt cô chợt lóe, cô cười hi hi nói: “Bất quá Vũ Thần nha, em có nghe qua một câu thế này chưa?”

“Câu nào?” Đỗ Vũ Thần tò mò tiếp lời hỏi.

“Giờ hiểu rồi, đại vị tất giai nha!” Ân Tuyên Mai rõ ràng rành mạch chế giễu hấn.

“Cảm tạ, ta hiểu ý cô rồi, ‘Giờ hiểu rồi, đại vị tất giai’, cho nên cô cũng đừng lo lắng.” Đỗ Vũ Thần không để ý đáp lại cô một câu.

“Cầu xin em, Vũ Thần, cho dù em có là thiên tài thì cũng nên khiêm tốn một chút đi!” Ân Tuyên Mai không chịu nổi mắt tròn trắng, “Thực không hiểu nổi trong cái đầu bé nhỏ kia của em đang suy nghĩ gì? Máy đứa trẻ khác đồng trang lứa với em thì lại thích ăn kẹo, mà em thì sao? Lo lắng anh trai em không có bạn gái?”

“Anh em ta cảm tình rất tốt!” Đỗ Vũ Thần lăm bầm nói, “Cô rốt cuộc có thích anh trai ta hay không?”

“Chẳng phải chị đã nói, chị chưa gặp hẳn làm sao có thể biết có thích hay không?” Ân Tuyên Mai thờ dãi, tiểu quỷ này sao còn không từ bỏ ý định? Cho dù anh trai hẳn là Phan An tái thế đi chăng nữa, cô cũng không rảnh có bạn trai nha!

“Cô nhìn ta đi.” Đỗ Vũ Thần nói với cô, “Anh em ta có bộ dạng giống nhau như đúc, cô chỉ cần tưởng tượng bộ dạng của ta năm hai mươi tám tuổi là được rồi.” Sau đó mở một cú áo pose đáng trước mặt cô. (Tuệ ca ca: ừm... ko còn gì để nói =.)

Ân Tuyên Mai thấy động tác đó của hắn thiếu chút nữa cười sặc nước miếng, nhưng vừa thấy ánh mắt chân thành kia của hắn, cô vẫn cố nén cười thực cẩn thận nhìn hắn từ đầu đến chân, sau đó lại thực cố gắng tưởng tượng ra năm hắn hai mươi tám tuổi, kết quả trong lòng hiện ra đúng là một anh chàng xinh đẹp xinh đẹp... Gay! Không được, hình ảnh này thật là khủng khiếp...

“Cô làm sao lại lắc đầu?” Đỗ Vũ Thần bộ mặt âm binh nhìn cô cứ lắc đầu như vậy.

“Không được.” Ân Tuyên Mai ngừng lắc đầu, không đầu không đuôi nói một câu.

“Sao lại không được?” Đỗ Vũ Thần trừng mắt nhìn cô hỏi.

“Ách, không có.” Ân Tuyên Mai lúng ta lúng túng trả lời, “Vũ Thần, chị nghĩ đại khái là sẽ không thích anh trai em.”

“Vi sao? Anh trai ta có gì không tốt? Cô vì sao sẽ không thích hắn?” Đỗ Vũ Thần trừng lớn hai mắt không tin hỏi, chẳng lẽ cô nhìn không ra năm hai mươi tám tuổi hắn sẽ xuất sắc đến cỡ nào sao?

Muốn cô nói thế nào đây? Chẳng lẽ cô nên nói là không thích tên gay có bộ dạng xinh đẹp hơn mình sao? Ân Tuyên Mai buồn rầu nghĩ.

“Vũ Thần, em đừng nên áp đặt như vậy được không? Nếu thật muốn hỏi chị có thích anh trai em không, ít nhất cũng phải đợi chị gặp được hắn rồi hẵng hỏi?” Cô thờ dãi một hơi nói, “Hiện tại, chúng ta đi mua quần áo cho em được không?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà.” Ân Tuyên Mai cắt ngang lời hắn, trưng ra bộ mặt nguy hiểm “Em nếu lại hỏi nữa, chị liền giận cho em đẹp mặt”.

Đỗ Vũ Thần thấy điềm báo trước cô sẽ phát hỏa, liền thông minh ngậm miệng lại không nói nữa, bởi vì hắn biết nếu đợi đến khi cô lửa giận bùng bùng chập, khi đó cũng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “Khủng bố”, cho nên thông minh hắn lập tức kéo khóa miệng, dù sao thời gian sau này còn nhiều mà, hắn có thể từng chút từ chút làm trong tim chỉ có hình bóng của hắn, làm cho cô bất tri bất giác yêu hắn, đến lúc đó... Hắc hắc, hẳn là không cần tốn nhiều sức a!

“Này, nhóc này là ai vậy?” Nghiêm Linh Quân tò mò đưng bả vai Ân Tuyên Mai hỏi.

“Em trai thất lạc đó!” Ân Tuyên Mai nhìn Đỗ Vũ Thần đang ăn hạt dẻ xào đường, nhẹ nhàng cất giọng.

“Em trai cậu sao?” Nghiêm Linh Quân nhướn mày liếc mắt nhìn Đỗ Vũ Thần một cái, “Cậu gạt mình! Hai đứa nhỏ mập như heo đó mình cũng thấy rồi, cậu còn muốn lừa ai đây? Huống chi tại nó kém nhóc này nhiều thứ lắm, dù ngốc đến đâu cũng nhìn ra được, cậu còn muốn gạt mình sao?”

“Giống? Cậu biết cậu đang nói gì không? Hơn nữa đừng hình dung em trai mình bằng ba chữ kia được không?” Ân Tuyên Mai buồn cười nói.

“Vốn đã vậy rồi! Thấy bộ dạng cô như vậy, ai tin được cô có đứa em trai ú như lợn vậy... Ách, em trai mập mập à? Nói thêm chút nữa, hai đứa kia cũng không có cùng quan hệ huyết thống với cô, bằng không người khác nhất định sẽ tưởng cô là người đột biến, bằng không chính là được nhật về nuôi.

“Mình thật sự là làm không hiểu cậu vì sao có thể chịu được đám người nhà kia? Bọn họ lúc nào cũng khiến cậu rất mệt mỏi phiền hà, hiện tại cậu hàng tháng đều gửi tiền về nhà cũng đúng thôi, thế nhưng còn muốn cậu làm bảo mẫu không công, mình thấy bọn họ căn bản là muốn ức hiếp cậu.” Nghiêm Linh Quân ở bên tai cô thao thao bất tuyệt nói.

Ân Tuyên Mai cười nhẹ không đáp, mẹ chết sớm nên cha cô cưới vợ khác, mà cha lại chết nên mẹ kế lại cưới thêm chồng mới, mà hai bé trai này là do cha mẹ kế của cô sinh, cứ như vậy cô trở thành một người xa lạ trong nhà.

Tạm thời không nói tới cuộc sống cùng địa vị của cô ở trong nhà là như thế nào, chỉ cần không bị ngược đãi hay khi dễ thì cô đã mãn nguyện rồi, cho nên từ lúc cô có thể tự lập mà sống, cô dứt khoát quyết định rời nhà sống cuộc sống tự do, tuy gia đình có chút xa cách, nhưng trái tim cô vốn lương thiện, dù sao mẹ kế đối với cô cũng khá tốt khi cha cô còn sống, cho nên hiện tại cô hàng tháng sẽ cố định trợ cấp cho gia đình mua đồ dùng với khoản tiền là một vạn nhân dân tệ, mà đối với yêu cầu khó khăn của mẹ kế kia, cô cũng miễn cưỡng nhận, bất quá cứ như vậy, việc chăm sóc cho em trai và công tác đã khiến cô vô cùng vất vả.

“Hỏi thiệt nhe, Tiểu Mai, đứa trẻ này rốt cuộc là ai vậy?” Nghiêm Linh Quân tiếp tục truy hỏi.

“Cậu hỏi vấn đề này làm gì? Chẳng lẽ cậu muốn “xử” nó?” Ân Tuyên Mai nhún mày lo lắng hỏi, “Tiểu Quân, không phải mình thích nói cậu, người ta mới chỉ có bảy, tám tuổi mà thôi, cậu đừng nổi giận bỏ măm non tương lai của Đảng như vậy chứ?”

“Cậu đừng nói như thế mình là tội nhân thiên cổ vậy chứ, gì mà giết hại măm non của dân tộc? Nghiêm Linh Quân mình là loại người nào cậu cũng không phải không biết, mình làm sao có thể làm chuyện thương thiên hại lý như vậy? Mình chỉ là thấy có chút yêu thích hần thôi!” Nghiêm Linh Quân nhăn nhau nói.

“Yêu thích một chút? Cái yêu thích một chút của cậu nếu không phải hôn, thì chính là ôm một cái, hơn nữa lại nhớ dai như đĩa, hơn nữa lấy kinh nghiệm hơn ba năm quen biết của mình với cậu, cậu tốt nhất là đừng nên chú ý tới hần nữa, đừng dẫn hần đi tìm hiểu những kỹ năng “đặc biệt” gì đó, lại cho hần ăn đồ ăn rác rưởi, cho nên mình thấy hay là thôi đi! Mình thay hần cảm ơn lòng tốt của cậu.” Ân Tuyên Mai không khách khí hủy đi con át chủ bài của cô.

“Hắc, ta dẫn hần đi xem phim có cái gì không tốt? Kìa có thể tăng cường hiểu biết nha! Lại nói, biết được mấy cái kỹ năng đặc biệt cũng tốt lắm, đó chính là phương pháp huấn luyện tốt nhất; Còn có đồ ăn nữa, cái gì mà đồ ăn đồ ăn rác rưởi? Nếu cô nói khoai tây chiên, hamburger, Còca còla là đồ ăn rác rưởi, vậy một nửa dân số thế giới là ăn rác mà lớn lun đó?” Nghiêm Linh Quân phản bác nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3.2

“Mình không có nói vậy nhe, là cậu tự nói thôi!” Ân Tuyên Mai liếc mắt cô một cái nói.

“Đương nhiên, mình nói là chuẩn không cần chỉnh, cậu không cần hoài nghi.” Nghiêm Linh Quân đắc ý nói, sau đó chỉ vào Đỗ Vũ Thần hỏi, “Hần là ai vậy, cậu còn chưa có nói cho mình biết!”

“Tiểu Quân, vì sao cậu lại cảm thấy hứng thú với hần như vậy chứ?” Ân Tuyên Mai tò mò hỏi.

“Đừng nói với mình là cậu không biết nhóc này lại xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành sao?” Nghiêm Linh Quân liếc cô một cái hỏi.

“Cái này và vấn đề cậu hỏi có liên quan gì hông?” Cô không hiểu nói.

“Cậu chẳng lẽ không phát hiện có bao nhiêu người khi đi qua trước cửa hàng đều không nhận được liếc hần một cái sao?” Nhìn Đỗ Vũ Thần đang ngồi một góc ở trước cửa quán ăn tĩnh đường xào hạt dẻ, Nghiêm Linh Quân hỏi cô.

“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì nha? Có thể hay không phiền cậu nói rõ ràng, đừng quanh co lòng vòng có thể chứ?” Ân Tuyên Mai đầu đầu yêu cầu cô.

“Ai nha! Cậu sao lại phản ứng xì lô mô sần (slow-motion) vậy?” Nghiêm Linh Quân ra vẻ tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, “Cô ngẩng lên xem, hần bộ dạng xinh đẹp hấp dẫn như vậy, không phải là tiêu chuẩn của người mẫu quảng cáo sao? Mình hôm kia nhìn thấy một quảng cáo tuyển dụng khá hay ho trên tạp chí – cần tuyển một ngôi sao quảng cáo nhỏ tuổi, cậu có biết là mình vừa nhìn thấy hần đã nghĩ đến nội dung quảng cáo này không? Cậu có biết...”

“Không thể nào.” Ân Tuyên Mai chém như đinh đóng cột.

“Cậu sao lại nói không thể nào?” Bị Ân Tuyên Mai nhảy vào hòng ngồi, Nghiêm Linh Quân có chút không hiểu hỏi cô.

“Mình sẽ không cho hần làm ngôi sao khi còn nhỏ tuổi.” Ân Tuyên Mai giọng điệu kiên định không dòi.

“Vì sao?” Nghiêm Linh Quân gần như hét lại.

“Cậu không thiếu tiền, làm sao lại động não ra cái kế hoạch này đánh phủ đầu hần?” Ân Tuyên Mai lặng lẽ hỏi lại.

“Không có nha, chơi cho dzui thôi!” Nghiêm Linh Quân nhún vai trả lời.

“Chơi vui? Bà chị này, sao cậu nhạt nhẽo quá vậy!” Ân Tuyên Mai biểu cảm như muốn té xỉu.

“Này, mình là đang hưởng ứng chính sách tìm kiếm tài năng cho quốc gia thôi, cho nên vì Tổ quốc mà suy nghĩ đó! Bộ dạng của hần chính là hình mẫu của một ngôi sao nhỏ tuổi, không phát huy một chút chẳng phải rất đáng tiếc sao?” Nghiêm Linh Quân bủn mủ, biểu cảm như làm ơn mắc oán mà nói.

“Cậu... Quên đi.” Ân Tuyên Mai nói không lại cô đành phải thở dài.

“Cậu quên, còn mình thì không.” Nghiêm Linh Quân không buông tha nói, “Hơn nữa nói cả buổi, cậu còn chưa có nói cho mình hần rốt cuộc là ai nha!”

“Minh không phải nói nó là em trai mình sao sao?”

“Hừ, đánh chết mình cũng không tin, cậu rớt cuộc muốn giấu giếm cái gì? Chẳng lẽ hần là em trai của bạn trai cậu? Hay là cháu cậu?” Nghiêm Linh Quân bày ra vẻ mặt thần thần bí bí nói.

“Bạn trai? Cậu nghĩ đi đâu vậy? Minh không phải đã nói mình không có bạn trai sao?” Ân Tuyên Mai nhún mày nói.

“Ai biết? Nói không chừng cậu đang gạt người.” Nghiêm Linh Quân bĩu môi nhìn cô, “Bằng không vì sao có nhiều chàng trai theo đuổi cậu như vậy, cậu cũng không đồng ý? Lúc này lại đột nhiên dẫn theo một bé trai xinh đẹp, còn không chịu nói cho mình biết hần là ai?”

“Hần tên Đỗ Vũ Thần, ngày hôm qua tan tâm, trên đường về nhà thuận tiện nhặt về.” Thở dài, Ân Tuyên Mai nói cho cô chân tướng.

“Nhặt được?!” Nghiêm Linh Quân kinh hô, “Cậu cứ đùa? Rớt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Ân Tuyên Mai lại lần nữa thở dài, nhẹ nhàng bâng quơ đem chuyện từ tối hôm qua cho tới hôm nay nói một lần, mà Nghiêm Linh Quân mắt tròn trắng nhìn cô, mồm mở rộng đến nỗi chực con ruồi con bay vào tròn vẹn.

“Cậu làm việc cũng không suy nghĩ đến hậu quả sao? Cậu có nghĩ tới là, người nhà hần nói không chừng bây giờ lòng như lửa đốt, lo lắng hần có phải bị bắt cóc không? Có lẽ mẹ hần lo lắng đến té xỉu, có lẽ ba hần sớm trình cảnh sát, có lẽ... Cậu rớt cuộc nào có phải bị là phăng luôn rồi không?” Sau một lúc lâu, Nghiêm Linh Quân bắt đầu tức giận rống to với cô, “Hiện tại làm sao bây giờ? Có lẽ cảnh sát sẽ tìm được thôi... Nếu không thì, cậu phải đem hần giấu đi.” Nói xong, Nghiêm Linh Quân liền khẩn trương nhìn về Đỗ Vũ Thần.

“Này, cậu rớt cuộc là bị đụng chỗ nào hông nào luôn rồi?” Ân Tuyên Mai vội vàng giữ chặt cô.

“Cậu còn nói mình điên? Mình đang suy nghĩ cho cậu đó!” Nghiêm Linh Quân nghẹn họng trân trời nhìn cô.

“Ai. Mình còn không lo lắng, cậu còn ở đó mà khẩn trương cái gì?” Ân Tuyên Mai buồn cười nói, “Huống chi tên tiểu quỷ Vũ Thần này thật sự rất thông minh, hần biết rõ tình huống của chính mình, nên không cần lo gì hết!”

“Nhưng mà hần chỉ là một đứa trẻ, có ai sẽ nghe lời một thằng nhóc miệng còn hôi sữa? Không được, mình thấy cậu trước mắt nên giấu hần đi thì an toàn hơn.” Nghiêm Linh Quân vẫn là lo lắng lắc đầu.

“Cậu cũng đừng lo lắng có thể chứ?” Ân Tuyên Mai lại lần nữa giữ chặt cô, “Cùng lắm thì chờ lát nữa mình kêu Vũ Thần gọi điện thoại về nhà một cái thôi! Bây giờ mình chờ hần ăn xong rồi sẽ đưa hần về.”

“Đợi lát nữa? Mình nghĩ là bây giờ luôn đi!” Nghiêm Linh Quân suy nghĩ một chút, lại nói thêm

Ân Tuyên Mai vô lực lắc đầu, tiến về phía trước dắt tay Đỗ Vũ Thần, “Vũ Thần, chúng ta về nhà.”

“Ân Tuyên Mai, có thể lại mua một ít đường xào hạt dẻ sao?” Đỗ Vũ Thần ngẩng đầu hỏi, đây là lần đầu tiên hần ăn đồ ăn via hè gì đó, không nghĩ tới thật là ngon hết sảy, hần ăn một lần liền không kiềm chế được cái miệng.

“Được thôi!” Ân Tuyên Mai cười nói.

“Tiểu Mai, cậu đừng quên chính sự.” Nghiêm Linh Quân nhắc nhở.

“Mình biết.” Ân Tuyên Mai gật đầu một cái, “Được rồi, chúng ta đi, buổi tối giúp mình xin phép trường phòng cho nghỉ một ngày nha.”

“Được, được.” Nghiêm Linh Quân nhận lời, lo lắng nhắc nhở lần nữa, “Đừng quên chính sự nha!”

“Nhớ kỹ, bye bye.” Ân Tuyên Mai cười với cô, sau đó dắt Đỗ Vũ Thần đi mua đường xào hạt dẻ bên vệ đường.

* * *

“Này, ta tìm Đỗ Minh.” Đỗ Vũ Thần dưới sự giám sát của Ân Tuyên Mai, đành bất đắc dĩ phải điện thoại về nhà.

Ân Tuyên Mai một bên trừng hần liếc mắt một cái, trách hần bất kính kêu thẳng tục danh của cha mẹ!

Đỗ Vũ Thần không chú ý tới cái nhìn chăm chăm của cô, một mực trầm tư, chẳng lẽ trên mặt hần có viết bốn chữ “Ta là thằng ngốc” sao? Hần sẽ dễ dàng lạc đường hoặc bị bắt cóc như vậy? Một cho Tiểu Quân nào đó nhọc công nghĩ ra! Bây giờ thì tốt rồi, Ân Tuyên Mai thế nhưng lại muốn hần gọi điện thoại về nhà báo bình an, thế này hần không gọi cũng không được. Bất quá nói thật, hần không phải sợ gọi điện thoại về nhà, hần sợ là nếu là không cẩn thận bị mẹ già nhận được, đến lúc đó hần biết nói gì đây?

“Đỗ Minh? Xin hỏi là ai muốn tìm hần?” Vu Tĩnh Nhã khách khí hỏi.

Đỗ Vũ Thần trong lòng kêu khổ không thôi, hần thật đúng là gặp quạ đen, điện thoại lại bị mẹ nhận được! Làm sao bây giờ? Nhìn Ân Tuyên Mai một cái, hần không thể nói ra lời làm cho cô hoài nghi, lại không thể làm khiến mẹ già biết tình huống hiện tại của hần, thế này muốn hần phải mở miệng thế nào?

“Xin hỏi là muốn tìm ai vậy?” Vu Tĩnh Nhã không nhận được câu trả lời nên hỏi lại.

“Ách.....” Đỗ Vũ Thần ách nửa ngày lại nói không ra nửa câu hoàn chỉnh.

Ân Tuyên Mai trừng mắt nhìn Đỗ Vũ Thần đang lúng túng, không hiểu hẳn rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, vì sao cầm phone không nói một câu nào? Chẳng lẽ không có người tiếp sao?

Sau một lúc lâu, cô rút cuộc không chịu nổi, liền đoạt lấy điện thoại từ tay hắn, “Này... Nga, chào cô ạ, xin hỏi Đỗ Minh tiên sinh có đó không?”

Vu Tĩnh Nhã đứng hình một giây, thế nào đột nhiên thay đổi người tiếp? Nhưng lại là một người phụ nữ đó! “Cô là ai?” Lúc này bà cũng không khách khí nữa.

“Ách, ta là Ân Tuyên Mai.....”

Ân Tuyên Mai? Hình như chưa từng nghe qua nha! “Cô tìm ông xã tôi làm cái gì?” Vu Tĩnh Nhã khẩu khí không tốt lắm cắt ngang lời của cô.

“Ông xã của cô? Vậy cô là Đỗ phu nhân rồi?” Ân Tuyên Mai ngoài ý muốn hỏi, trừng mắt như muốn trách tội Đỗ Vũ Thần.

“Đúng, tôi chính là Đỗ phu nhân, cô có gì phải làm sao?” Vu Tĩnh Nhã nghiêm nghị hỏi, bà mới ra ngoài khoảng vài ngày mà lại có người phụ nữ gọi điện thoại ông chồng đáng chết kia của bà, thật không hiểu hắn đã làm biết bao nhiêu chuyện sau lưng bà rồi?

“Chào Đỗ phu nhân, con là...”

“Tôi biết cô là Ân Tuyên Mai, cô rút cuộc có chuyện gì? Tôi cũng không cần nghe cô giải thích nhiều vậy!” Minh hiện tại cần phải vội vã đi tìm tên đáng ghét kia tính sổ mới được! Vu Tĩnh Nhã nghĩ thầm trong lòng.

“Ách, con là bạn của Vũ Thần, hôm nay gọi điện thoại đến để...” Ân Tuyên Mai lúng ta lúng túng nói, không hiểu chính mình vừa mới nói sai cái gì, vì sao Đỗ phu nhân nghe giọng như không được vui lắm thì phải?

“Vũ Thần?” Vu Tĩnh Nhã sững sốt một chút, “Cô là bạn của Vũ Thần?”

“Vâng, hôm nay con gọi điện thoại đến muốn nói cho cô chú là Vũ Thần ngày hôm qua qua đêm ở chỗ con, cô chú...”

“Qua đêm chỗ cô sao...” Vu Tĩnh Nhã bén nhọn cắt đứt lời của cô, “Ngày hôm qua mấy con ngủ cùng nhau sao?” Bà nhanh nhẩu sốt ruột hỏi.

“Đúng, chúng con...”

“Ý cô là ngủ trên cùng một cái giường, đắp cùng một cái chăn.” Vừa nghe thấy cô thừa nhận, Vu Tĩnh Nhã lại cắt đứt lời của cô, nói với giọng thận trọng lạ thường khi nhắc đến loại chuyện này =.=

“Đúng rồi! Chúng ta là ngủ trên cùng một chiếc giường, đắp cùng một cái chăn!” Ân Tuyên Mai không hiểu bà vì sao đột nhiên thay đổi giọng điệu, Vũ Thần cùng cô ngủ trên cùng một chiếc giường có cái gì không đúng sao?

Đỗ Vũ Thần đứng bên cạnh mày nhử chặt, dưới tình hình này, có mẹ già chen một chân vào, nói vậy tương lai của hai người bọn họ nhất định càng khả quan.

Vu Tĩnh Nhã lúc này không nói được lời nào, bạn gái của con trai tuy nhiều, nhưng chưa bao giờ từng nghe hắn nghiêm túc đối với cô gái nào, huống chi qua đêm ở nhà cô gái nào, bởi vì hắn luôn luôn đề phòng cướp như phòng ngừa lời đồn đến tai bà, rất sợ bà bức bách hắn chôn thân nơi cạm bẫy hôn nhân, mà bây giờ thì...

“Điện thoại này là ai đưa cho cô?” Vu Tĩnh Nhã hỏi, đường dây điện thoại riêng của phòng thí nghiệm này không có nhiều người biết được, mà cô lại biết, vậy khả năng chỉ có một.

“Là Vũ Thần gọi ạ!”

Quả nhiên là Vũ Thần cho cô này số điện thoại riêng này, việc này chứng tỏ Ân Tuyên Mai đối với hắn rất quan trọng, thấy chuyện tốt đang có dấu hiệu thành hiện thực, nguyện vọng được sớm ấm cháu của bà cũng sắp được thực hiện!” Nghĩ vậy, Vu Tĩnh Nhã liền vui mừng.

“Đỗ phu nhân?” Đối phương im lặng làm cho hai hàng lông mày của Ân Tuyên Mai nhử chặt.

“Hả, cái gì?” Vu Tĩnh Nhã lấy lại tinh thần.

“Con gọi điện thoại về chủ yếu là sợ cô chú lo lắng cho Vũ Thần tối hôm qua không về nhà, cho nên...”

“Không sao, không sao, hắn đã lớn nên không cần chúng ta lo lắng, Tuyên Mai, cô có thể gọi con như vậy không?” Vu Tĩnh Nhã cười cười hỏi, cô gái này có thể giữ con trai bà qua đêm ở nhà mình, có năng lực lấy được số điện thoại riêng biệt này thì thực có thể là con dâu tương lai của bà, là mẹ tương lai của cháu bà, bà cần quan tâm cô hơn chút nữa mới được.

“Ách, có thể.” Ân Tuyên Mai bị dọa bởi thái độ cùng giọng điệu quay ngoắt 180 độ này của bà.

“Tuyên Mai nha, con năm nay mấy tuổi?” Vu Tĩnh Nhã với thanh âm từ ái truyền từ điện thoại tới tai Ân Tuyên Mai.

“Hai mươi lăm tuổi, Đỗ phu nhân...”

“Vậy cô cao bao nhiêu nha?”

“Ách, 1m65, Đỗ phu nhân...”

“Tuyên Mai nha, đừng khách sáo vậy chứ, gọi ta là bác gái thì được rồi.”

Vu Tĩnh Nhã hòa ái nói, trong lòng nghĩ thầm: Hai mươi lăm tuổi, 165 cm, quả là xứng đôi vừa lứa với Vũ Thần hai mươi tám tuổi, cao 185 cm, thật sự là quá hợp nha! Hơn nữa theo như ánh mắt của Vũ Thần mà nói, cô nhất định cũng bộ dạng khá tốt, thanh âm cũng thực ngọt ngào, ừ, thật muốn nhìn thấy cô ngoài đời, “Tuyên Mai nha, khi nào thì về nhà bác chơi đi!” Bà lập tức mời.

“Ách, việc này... con...” Không biết trả lời thế nào, Ân Tuyên Mai ngẫm nửa ngày chưa ra câu hoàn chỉnh.

Như là hiểu được Ân Tuyên Mai đang khó xử, Vu Tĩnh Nhã không cần nhất định phải nghe được đáp án, dù sao việc này gấp không được, “Tuyên Mai, hiện tại con làm việc ở đâu vậy?”

“Con làm nhân viên kế toán ở xí nghiệp Thánh Đường ạ.” Ân Tuyên Mai không nghi ngờ gì mà trả lời, bởi vì nếu cô gặp phải tình huống này, đương nhiên cũng sẽ hỏi rõ ràng thân phận của đối phương.

Đỗ Vũ Thần nhũn mày, cô đúng là viên chức của công ty mình, kỳ quái, vì sao hán cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý tới cô vậy?

“Thì ra là thế.” Vu Tĩnh Nhã thì thào tự nói, lại nhìn đến chồng mình đang đi vào, bà vội nói: “Con chờ một chút, Đỗ Minh đến đây.” Bà sau khi đem phone đưa cho Đỗ Minh liền cao hứng nghĩ: Thì ra cô là viên chức trong công ty của con bà đó, đã biết được điều này, sự tình sẽ dễ dàng hơn, bà cũng có thể nhanh chóng đến công ty thăm thính tình hình cái đã.

Đỗ Minh không hiểu ra sao tiếp nhận ông nghe mà thê từ đưa cho hán, “Ta là Đỗ Minh, xin hỏi ai vậy?”

“Đỗ tiên sinh?” Ân Tuyên Mai hít một hơi, rốt cục cũng thay đổi người nghe, bằng không cứ như vậy mà truy vấn tiếp, cô không biết mẹ của Vũ Thần lại hỏi cô vấn đề kỳ quái nào nữa, “Đỗ Vũ Thần con bác đang ở chỗ con, có thể nói cho con biết địa chỉ nhà hai bác không ạ, con sẽ đưa bé về.”

“Vũ Thần ở chỗ cô?!” Đỗ Minh kêu lên sợ hãi.

“Đừng, tối hôm qua con thấy hán một mình ngồi ven đường, cho nên mang bé về nhà, bác có thể nói địa chỉ cho con biết không? lát nữa con dẫn bé về cho ạ.” Ân Tuyên Mai mỉm cười, thế này mới giống tâm trạng của người làm cha làm mẹ lo lắng cho con mình đang bị mất tích chứ!

“Không, cô không cần đưa hán về.” Đỗ Minh hồi phục sau khiếp sợ, khẩn trương kêu to ngăn cản cô.

“Cái gì? Bác nói cái gì?” Ân Tuyên Mai không tin hỏi lại, có phải lỗi tai của cô có vấn đề nên nghe bậy bạ không?

“Ách... Ý của ta là không sao đâu, cho hán tạm ở chỗ cô chơi vài bữa cũng tốt lắm.” Đỗ Minh vội lái sang đề tài khác, quay đầu nhìn về phía thê từ của chính mình, tốt quá, cô giống như không chú ý hán nói cái gì hết.

Ân Tuyên Mai gặp phải tình huống này thì thực sự bị dọa không nhẹ, hai người kia là dạng cha mẹ gì vậy? Một người thì luôn hỏi những vấn đề kỳ quái, mà một ước lại có bộ dáng như muốn đuổi con mình đi thật xa, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy trời?

Đỗ Vũ Thần nghe thấy Ân Tuyên Mai kêu “Đỗ tiên sinh” thì đã muốn lấy lại phone rồi, lúc này thấy cô đang bị đóng băng, không nghĩ nhiều, hán liền lấy lại microphone, “Ông già?”

“Thằng quý?”

“Cha và cô ấy nói cái gì vậy? Cô ấy hình như bị cha dọa ngây người.” Đỗ Vũ Thần thấy Ân Tuyên Mai bên cạnh vẫn giữ thần thái ngu ngu, tò mò hỏi.

“Cha có nói cái gì đâu?” Đỗ Minh phủ nhận nói, “Con rốt cuộc ở nơi nào, theo kế hoạch của chúng ta thì con phải ở khách sạn năm sao chứ, sau đó lại liên lạc với cha?”

“Khách sạn năm sao? Cha còn dám nói! Đả con ra một mình ra ngoài xong thì phải mông rù bỏ trách nhiệm, cha nói một đứa trẻ tám tuổi như con thì có khách sạn nào chịu cho nghỉ lại?” Lời nói tuôn ra như thác nước, lại còn mang theo giọng điệu tức giận, Đỗ Vũ Thần bất bình chất vấn ông.

“Ách, ta quên thôi!” Đỗ Minh vô tội nói.

“Hừ!” Đỗ Vũ Thần hừ lạnh một tiếng, “Thuốc giải thì cha chế tạo tới đâu rồi?”

“Này...”

“Này cái gì?” Đỗ Vũ Thần thanh âm có chút lớn tiếng.

“Cha đang cố gắng hết sức đây.” Đỗ Minh bị dọa sắp chết, vội vàng trả lời.

Đỗ Vũ Thần an tĩnh lại sau năm giây, “Mẹ đã về.” Đây không phải là câu hỏi, mà là câu trần thuật.

Đỗ Minh tim đập nhất thời loạn vài nhịp, “Thằng quý, đang uy hiếp cha sao!” Hắn bảo vệ phone nói.

“Ta còn chưa nói cái gì.” Đỗ Vũ Thần lộ ra nụ cười đẹp như thiên sứ.

“Con không cần làm cha sợ có thể chứ?” Đỗ Minh vỗ ngực nói với khẩu khí oán trách.

“Một tuần.” Giống như những người đàn ông đang nói chuyện phiếm, Đỗ Vũ Thần nhẹ nhàng phun ra những lời này.

“Cái gì?” Huyết sắc chính thức theo Đỗ Minh hoảng hốt mà dần rút đi, hắn run run hỏi.

“Nga, cha à, con biết rồi, thứ Sáu tuần sau con về nhà, được thôi, nói cho mẹ là con yêu bà.” Đỗ Vũ Thần bộ dáng như đứa trẻ ngoan nói chuyện với người đầu dây bên kia.

“Tiểu tử, con không thể như vậy nha! Rõ ràng chưa tới một tháng...” Đỗ Minh quả thực sắp khóc rồi.

“Được, nói với mẹ là thứ Sáu tuần sau gặp, đến lúc đó con nhất định sẽ trở về, vậy, bye bye nha!” Đỗ Vũ Thần thẳng thắn gật đầu nói, xong rồi còn khuyến mãi thêm cái hôn gió mới cắt đứt điện thoại.

Nghe phone phát ra tiếng bíp bíp, Đỗ Minh thực sự muốn khóc, thời gian một tuần ngắn ngủi thế này thì làm sao hắn hô biến ra được thuốc giải đây? Con của hắn thật sự là lòng dạ rắn rết!

“Làm sao vậy? Muốn chị đưa em trở về sao?” Đầu dây bên này, Ân Tuyên Mai thấy Đỗ Vũ Thần cúp điện thoại, thì quan tâm hỏi.

“Ân Tuyên Mai, ta có thể ở nhà cô một tuần không?” Đỗ Vũ Thần trưng ra biểu cảm ngây thơ vô (số) tội hỏi cô.

“Làm sao vậy? Xây ra chuyện gì?” Ân Tuyên Mai phát hoảng.

“Ba ta nói với ta, bọn họ có chuyện quan trọng phải đi phía nam một tuần, muốn ta ngoan ngoãn ở đây chờ bọn họ về, nhưng mà ta không dám ở nhà một mình.” Đỗ Vũ Thần đáng thương hề hề trả lời.

“Cái gì?! Một tuần?! Chẳng lẽ bọn họ cứ như vậy bỏ lại em một mình cô đơn mà đến phía nam?” Ân Tuyên Mai mắt chữ O, mồm chữ A, không dám tin hỏi.

Đỗ Vũ Thần đáng thương gật gù đầu, sau đó bày ra vẻ mặt sợ hãi ngẩng đầu hỏi Ân Tuyên Mai, “Ta có thể ở cùng cô một tuần không?”

Ân Tuyên Mai thấy vậy nhưng không có trả lời, cô đang suy nghĩ rốt cuộc là cái dạng cha mẹ gì mà có thể nhẫn tâm đem con nhỏ quăng ra sau đầu, không để ý tới? Là việc cấp bách gì mà lại quan trọng hơn việc bảo toàn tính mạng cho con trai? Chẳng lẽ bọn họ thực sự tin tưởng cô như thế - một người xa lạ chưa từng gặp mặt?

“Nếu không được, ta đây trở về nhà cũng được.” Thấy cô không có động tĩnh gì, Đỗ Vũ Thần ảm đạm nói.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Ân Tuyên Mai thương xót ôm hắn vào lòng, ôn nhu vỗ về tóc của hắn, “Một tuần này em hãy ở nhà chị đi.”

“Thực sự có thể chứ?” Đỗ Vũ Thần vui mừng ngẩng đầu hỏi, một lát sau lại lo lắng nhíu mày nói: “Như vậy liệu ta có quấy rầy đến cô? Cô có cảm thấy bất tiện không?”

“Sẽ không, chị vui mừng còn không kịp, còn có em làm bạn nữa!” Ân Tuyên Mai hôn hắn một cái, thương hắn là một đứa trẻ “hiểu chuyện”.

Đem mặt chôn ở cổ cô, Đỗ Vũ Thần quả thực vui mừng đến hòng náo rồi, thế này hắn lại có thể danh chính ngôn thuận cùng cô ở chung, hắn muốn lợi dụng tốt một tuần này, nhất định phải bới móc cho ra tất cả những việc có liên quan đến cô, tốt nhất là không nên buông tha cả sự tích 18 đời tổ tông của cô nữa.

“Ân Tuyên Mai, ta thích cô.” Sau một lúc lâu, Đỗ Vũ Thần ngẩng đầu lên nhìn cô nói.

“Chị cũng thích em nha!” Không có chú ý tới ánh mắt lóe lên của hắn, cô lại lần nữa nhìn hắn mỉm cười hồi lâu nói.

Há há há, thế này thì bọn họ thật đúng là xuất phát từ sự tình nguyện của hai bên rồi! Đỗ Vũ Thần đắc ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4.1

Trong phòng im ắng, có chăng tiếng động chỉ được truyền từ chiếc tivi duy nhất này, Ân Tuyên Mai mắt không rời nhìn chăm chăm Đỗ Vũ Thần, mà Đỗ Vũ Thần thế mà lại chuyển chú xem TV.

Trùng mắt nhìn Đỗ Vũ Thần với biểu cảm thay đổi thất thường, Ân Tuyên Mai vắn xoắn chặt mi, cô thật sự không biết hẳn có xem hiểu hay nghe hiểu được tivi đang diễn kịch gì, nói cái gì đây? Tivi đang phát sóng không phải là chương trình cho thiếu nhi, càng không được nói bằng tiếng mẹ đẻ, kênh này từ đầu đến cuối đều là được giảng giải bằng tiếng nước ngoài đó! Hơn nữa quan trọng nhất là ngay cả phụ đề cũng không có, nếu hẳn thực sự hiểu bọn họ nói cái khi gì, điều này cũng không tránh khỏi là phóng đại quá mức đi!

“Vũ Thần, Vũ Thần.” Ân Tuyên Mai không nhận được gọi hẳn, nhưng một tiếng, hai tiếng, hẳn không phản ứng, thực sự đang chìm đắm vào ti vi đến vậy sao? Cô nhăn mày nghĩ, sau đó rút kinh nghiệm vết xe đổ này giờ, cô lần này vỗ nhẹ bờ vai của hẳn kêu: “Vũ Thần.”

“Đừng âm ỉ, đang tới khúc cao trào.” Đỗ Vũ Thần khẽ gạt cánh tay đang đặt trên vai mình ra, đầu không nhúc nhích nói.

Ánh mắt Ân Tuyên Mai lóe lên ngọn lửa, cô lại không quen bị người khác bơ đẹp, nhất là lại bị một đứa nhóc lơ đi như vậy, cho nên lần này cô không nói hai lời, một tay kéo hẳn lại đối diện với mình.

“Vũ Thần.” Cô kêu lớn.

“Đáng chết, cô rốt cuộc có chuyện gì?” Đỗ Vũ Thần không nhận được mắng, thế nào mà ngay cả tâm nguyện nhỏ an tĩnh xem cái tivi một chút cũng không được? Hẳn nổi nóng nghĩ.

“Đáng chết?!” Ân Tuyên Mai khuôn mặt mang biểu cảm hoảng sợ trùng hẳn, “Trẻ ngoan không nói lời thô tục!”

Thiên tài thì đã là trẻ ngoan rồi! Đỗ Vũ Thần mắng thâm, nhưng khẩu thị tâm phi hỏi: “Chuyện gì?”

“Em đang xem tivi sao?” Ân Tuyên Mai hỏi.

“Đương nhiên, bằng không ta sao lại chăm chú nhìn vào màn hình như vậy?” Đỗ Vũ Thần mắt tròn trắng hỏi lại cô.

“Nhưng mà... Bọn họ không phải là đang nói tiếng Anh sao?” Ân Tuyên Mai trên đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Không, bọn họ đang nói tiếng Pháp.” Đỗ Vũ Thần tức giận nói.

“Tiếng Pháp?! Thực sự?”

“Ta nói dối cô làm gì!” Đỗ Vũ Thần nhẹ nhàng đáp.

“Em... Chị nghiêm túc nói với em, em lại nói đùa chị?” Ân Tuyên Mai tức giận trừng mắt hẳn.

Mấy ngày nay ở chung với hẳn, Ân Tuyên Mai đã sớm nhìn thấu Đỗ Vũ Thần, nếu nhất định phải dùng vài từ để hình dung hẳn, vậy cô nhất định sẽ nói như vậy: “Còn nhỏ mà như quý già tu luyện ngàn năm, gian xảo tính quái, đích thực là ác ma đội lốt thiên sứ.”

Thực lòng không hiểu cha mẹ hẳn làm thế nào mà chịu được một đứa trẻ như vậy? Nếu là cô thì từ lúc hẳn chui ra từ bụng mẹ, liền bóp chết hẳn, như vậy thì hẳn muốn càn rỡ thế nào cũng chẳng được!

“Làm không khí thoải mái tí thôi!” Đỗ Vũ Thần nhún nhún vai, quay đầu tiếp tục xem tivi.

Ân Tuyên Mai vừa nghe quả thực muốn học máu, trùng mắt nhìn hẳn, cô không ngừng tự khuyên mình đừng nóng giận, không đáng vì thằng quý nhỏ “Ngoài miệng vô mao, làm việc không lao” (ý nói trẻ tuổi làm việc không hiệu quả) này mà bốc hỏa làm hỏng não, cho nên cô nhanh chóng trào lên giường ngả đầu ngủ, đây gọi là nhắm mắt làm ngơ!

Nhưng mới vừa nhắm mắt, ngoài phòng liền truyền đến tiếng đập cửa, Ân Tuyên Mai rửa thềm một tiếng, sao vừa mới nằm xuống đã có người tìm tới cửa? Hy vọng là chuyện tốt, nhưng người ta không phải nói “Vô sự bất đẳng tam bảo điện” (Ý chỉ không có việc gì thì không đến cửa) sao? Huống chi là hiện tại là lúc nào! Cô liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức một cái -- chín giờ mười phút.

Vô lực tiêu sái đến trước cửa, Ân Tuyên Mai lớn tiếng hỏi người ngoài cửa: “Ai vậy?”

“A Mai. Mở cửa đi! Là mẹ đây!” Ngoài cửa truyền đến âm thanh mà Ân Tuyên Mai nghe đã quá đổi quen thuộc.

Ha! Quả nhiên không phải chuyện tốt, chắc là mẹ kể lại mạng em trai đến gửi gắm chỗ cô.

“Mẹ, sao mẹ lại tới một mình?” Mở cửa ra, Ân Tuyên Mai lập tức sững sốt, ngoài cửa thế nhưng chỉ có một mình mẹ kế, không thấy bóng dáng em trai, đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô đã đoán sai?

“Đến thăm con đó!” Vương Tuyết Nga đi ra đi vào như chốn không người, một bước vào cửa lại không thể không nhìn thấy Vũ Thần đang ngồi xem tivi, “Ai a, tiểu quý này là từ chỗ nào chui ra vậy? Chắc chắn, bộ dạng thật đúng là rất đẹp, da mỏng thịt mềm, xinh xắn đẹp đẽ...”

“Mẹ, mẹ có chuyện gì sao?” Ân Tuyên Mai cắt đứt lời bà ta.

Lập tức, Vương Tuyết Nga thu hồi bộ mặt vui vẻ, thay vào biểu cảm bi thương, xướng lên khúc: “A Mai nha! Mẹ tuy rằng không phải là mẹ ruột của con, nhưng tốt xấu gì mẹ cũng từng giúp con thay tã, một tay giúp người xi tiểu, nuôi con lớn lên, hiện tại mẹ gặp khó khăn, con cần phải giúp đỡ mẹ nha...”

Ân Tuyên Mai sắp không chịu nổi, mỗi lần mẹ kế có việc gì cần cô, tiết mục hát tuồng này chắc chắn sẽ được chiếu y nguyên trước mặt, đối với những gì mẹ kế sắp nói, cô đều đã thuộc lòng, cho nên cô tỏ thái độ uyển chuyển mở miệng cắt lời bà, “Mẹ, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?”

Thấy Vương Tuyết Nga lộ ra vẻ mặt khó xử, Ân Tuyên Mai lại lần nữa mở miệng, “Có việc gì thì trước hết mẹ cứ nói ra, có thể giải quyết thì con tận lực giúp mẹ, nếu thực sự giải quyết không được, chúng ta lại cùng nhau nghĩ biện pháp được không?”

“Mẹ không phải cố ý, A Mai con phải tin tưởng mẹ...” Vương Tuyết Nga đột nhiên rơi lệ nói.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?” Vừa thấy bà rơi lệ, Ân Tuyên Mai không khỏi nhủ mảy.

“Mẹ... Mẹ lấy tiền mà Vương thúc thúc con để dành cho Tiểu Hà, Tiểu Hải đi học... đánh bạc thua sạch rồi...”

“Cái gì?!” Ân Tuyên Mai kêu to.

Wương thúc thúc là ba của Tiểu Hà, Tiểu Hải, tuy rằng không có chút học thức, làm người lại keo kiệt, nhưng coi như rất có cố gắng, mỗi tháng thu vào vừa khéo có thể nuôi sống cả nhà, nếu biểu hiện tốt hẳn ngẫu nhiên còn có thể lĩnh thêm chút tiền thưởng linh tinh, cho nên dựa vào tiền trả thù lao này, hẳn coi như là có chút vốn để dành.

Hắn có câu cửa miệng là muốn chờ cho Tiểu Hà, Tiểu Hải có thể đọc và viết chữ, cho nên hắn chi tiêu tiết kiệm để dành một khoản phí, vì để cho Tiểu Hà, Tiểu Hải có thể học được ở một trường tốt, mà nay lại...

“Mẹ, mẹ làm sao có thể làm như vậy? Mẹ không phải đáp ứng Vương thúc thúc sẽ cai đánh bạc sao? Vì sao còn chơi nữa. Còn đem tất cả tiền mà Vương thúc thúc khổ sở dành dụm đốt sạch? Mẹ... Mẹ thật sự là không đúng!” Ân Tuyên Mai khổ sở nói.

“Mẹ... Mẹ chỉ là nhất thời ngứa tay... Không nghĩ tới, không nghĩ tới... Ô... A Mai, con phải giúp mẹ đó! Nếu như bị Vương thúc thúc con biết được... Hẳn nhất định sẽ ly hôn với mẹ, mẹ phải làm sao bây giờ? Tiểu Hà, Tiểu Hải phải làm sao bây giờ? Bọn nó còn nhỏ không thể không có mẹ nha...” Vương Tuyết Nga nước mắt nước mũi chảy dài nói.

“Mẹ, mẹ rốt cuộc thua bao nhiêu tiền?” Mây nhàn thành một đường, Ân Tuyên Mai không nhịn được hỏi.

“Mười... Mười vạn...” Vương Tuyết Nga cúi đầu phun ra nuốt vào nói.

“Mười vạn?!” Ân Tuyên Mai kêu to, “Mẹ, mẹ làm sao có thể cùng người ta chơi lớn đến vậy? Mười vạn nguyên không phải số tiền nhỏ nha! Mẹ làm sao có thể... Cô thờ dài nói.

“Mẹ nguyên bản chính là muốn chơi một chút, nhưng là ai biết mới chơi được mấy ván liền thua hơn hai vạn, mẹ một lòng muốn thắng để đem số tiền đã mất trở về, ai biết vạn khí mẹ lại đen đến vậy, vạn nào cũng thua thảm... mẹ...” Vương Tuyết Nga hiện tại là hồi hận không kịp, “A Mai, con cứu mẹ nha!” Bà thiếu chút nữa là muốn quỳ sụp xuống.

“Mười vạn nguyên, mẹ kêu con đi nơi nào tìm nha?” Ân Tuyên Mai từ tốn nói.

“A Mai, con nhất định phải giúp mẹ nha! Nếu ngay cả nữ nhi con cũng không giúp mẹ, thì mẹ đành tìm tới cái chết vậy!” Vương Tuyết Nga khóc chết khóc sống kêu.

“Mẹ, đừng như vậy, con... Chỗ con còn có chút tiền, mẹ cầm trước số tiền này, về phần còn lại, con sẽ giúp mẹ nghĩ biện pháp được không?” Ân Tuyên Mai tốt bụng nói.

Tính toán tài khoản gửi ngân hàng chưa tới năm vạn, hơn nửa ngày mai có thể lĩnh phần tiền lương, có thể được khoảng 7 vạn, nếu cô lại mượn ba vạn của Tiểu Quân, vậy hẳn là đủ.

“Nghĩ biện pháp? A Mai, con không thể đưa tiền cho mẹ ngay bây giờ sao? Không có mười vạn nguyên kia, mẹ không dám về nhà nha!” Vương Tuyết Nga không biết đủ mở miệng hỏi.

“Nhưng là... Hiện tại đã là buổi tối...”

“Mới hơn chín giờ mà thôi, bọn họ nhất định còn chưa ngủ, A Mai, coi như là mẹ cầu xin con đi?”

“Nhưng là...” Ân Tuyên Mai một mặt khó xử nói.

“Ân Tuyên Mai, cô đến đây.” Đỗ Vũ Thần vốn đang xem TiVi, đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Ân Tuyên Mai bị hấn dọa đến phát hoảng, quay đầu nhìn hấn, “Làm sao vậy, Vũ Thần?”

“Cô đến đây một lát là được rồi.” Đỗ Vũ Thần giọng điệu kiên định nói với cô.

“Làm sao vậy?” Không hiểu tại sao, đoạn Tuyên Mai bị Đỗ Vũ Thần kéo vào phòng tắm, trừng mắt nhìn hấn đóng mạnh cửa vào, cô nhũm mày hỏi.

“Cô dự tính cho bà ta tiền sao?” Hấn hỏi.

“Ân, bất quá toàn bộ tài sản của chị cộng lại không đủ mười vạn.” Cô một mặt buồn rầu.

“Vậy cô dự tính vay tiền của ai?” Hấn lại hỏi.

Ân Tuyên Mai trầm mặc một chút, nhũm mày nói: “Tiểu Quân đi! Nhưng mà chị không biết cô ấy có nhiều tiền như vậy để cho chị mượn không?”

“Thiếu bao nhiêu?” Đỗ Vũ Thần mở miệng.

“Cái gì?” Ân Tuyên Mai nhất thời ngây ra như phỗng.

“Ta hỏi cô còn thiếu bao nhiêu tiền.” Hấn kiên nhẫn lại hỏi một lần.

“Đại khái là ba vạn ...”

“Chỗ ta có năm vạn nguyên, cô cầm dùng trước đi.” Đỗ Vũ Thần từ trong gói đồ móc ra 5 vạn nguyên, không chút nuối tiếc trong nháy mắt liền giao cho cô.

“Này... Trên người em làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?!” Ân Tuyên Mai ngây ngẩn cả người, trừng mắt nhìn tiền mặt trên tay mình, cô bất tri bất giác rít gào trong lòng.

“Yên tâm, không phải ăn trộm.” Đỗ Vũ Thần bày ra biểu cảm “Cô đừng ngạc nhiên”.

“Vậy một đứa trẻ như em làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?”

“Ta không nói cho cô sao? Vương Vĩnh Khánh là ông ngoại ta, chút tiền ấy không đáng kể chút nào!” Đỗ Vũ Thần một mặt cà lơ phát phơ không đứng đắn.

“Đỗ Vũ Thần, chị nói nghiêm túc với em, em đừng nói đùa có thể chứ?” Ân Tuyên Mai không nhịn được rống to với hấn.

“A Mai nha! Các con ở bên trong làm cái gì vậy?” Đột nhiên Vương Tuyết Nga mở cửa thò đầu vào dò xét, vừa nhìn đã thấy một xấp tiền trước mặt khiến bà ta hai mắt đều sáng rực, chỉ thấy bà một phen đoạt lấy tiền mặt, cười mị mắt nói: “Cám ơn con nha, A Mai.” Lời vừa thốt ra, Vương Tuyết Nga vội vàng đếm số tiền đang cầm trên tay.

Ân Tuyên Mai lúc này mặt trắng bệch, vốn là không định dùng năm vạn nguyên này, nhưng mà, như vậy cũng tốt! Đã vào tay mẹ kế rồi, cô căn bản là không thể lấy lại được, không, là nghĩ cũng đừng nghĩ! Nhìn Đỗ Vũ Thần một cái, chỉ thấy hấn nhún nhún vai, ra vẻ không quan tâm, tiền này rốt cuộc là của ai? Vì sao hấn một chút cũng không khẩn trương? Đáng giận!

“Năm vạn? A Mai, còn năm vạn nữa đâu?” Vừa đếm được không đủ số tiền mình cần, Vương Tuyết Nga lập tức trầm giọng thay đổi sắc mặt hỏi.

“Còn có năm vạn nguyên tiền lương của con, đợi lát nữa con đi lĩnh trước đưa cho mẹ,” Ân Tuyên Mai có chút vô lực nói.

“Bây giờ con đi lĩnh luôn cũng được đó, mau mau chút để mẹ có thể về!” Vương Tuyết Nga lập tức mặt mày hớn hở nói, còn không quên thúc giục, “Hiện tại có thể đi rồi sao?”

“Ân.” Ân Tuyên Mai vừa trả lời, liền quay đầu cảm lấy bao da cùng áo khoác, cô nhìn sang Đỗ Vũ Thần đang xem tivi, không nhịn được nói một tiếng, “Vũ Thần, em ngoan ngoãn ở nhà đó, chị đi ra ngoài một chút sẽ trở lại, đợi lát nữa trở về chị sẽ mua đường xào hạt dẻ cho em ăn, em phải ngoan ngoãn nha!”

“Đã biết.” Đỗ Vũ Thần mắt tròn trắng.

“Chị đi nha.”

* * *

Ánh mặt trời nhảy nhót theo rèm cửa sổ mà chiếu vào, lấp lánh trên mặt Ân Tuyên Mai, cô giật giật khóe miệng nghiêng người tránh đi, một lát sau, ánh

mặt trời kiêu ngạo trào lên mặt cô, bắt đầu dĩ cô cố hết sức mở mắt ra, bàn tay nhanh nhẹn nắm lấy đồng hồ báo thức ở chiếc tủ đầu giường -- bây giờ mười lăm phút, trời ơi! Còn chưa tới một giờ nữa là phải đi làm rồi!

Cô mất ngủ một đêm, thật vất vả mới ngủ được, vì sao ông trời cố tình muốn quấy rầy khiến cô không được yên giấc vậy? Cô mới ngủ còn chưa được ba tiếng đồng hồ đó! Đáng giận! Đều là tại thằng quý nhỏ đáng giận kia làm hại!

Nghĩ đến Đỗ Vũ Thần cô liền tức giận, rõ ràng tối hôm qua còn đặc biệt nói rõ với hắn, cô muốn hắn ngoan ngoãn ở nhà, không nghĩ tới hắn lại lấy cây son trị giá 350 ngàn nhân dân tệ mà viết chữ! Thằng nhóc Đáng giận, chẳng lẽ hắn không biết lấy cây viết bi mà viết sao? Nghĩ đến liền tức giận!

Nhưng mà... khi hết tức giận rồi, nghĩ đến hắn đột nhiên rời đi, cô lại đau lòng thật lâu, ngoài việc bị mất ngủ ra, chỉ sợ còn khóc hết vài lít nước mắt nữa!

Vì sao Vũ Thần lại đột nhiên về nhà? Cha mẹ hắn không phải muốn hắn tới thứ Sáu mới trở về sao? Hắn sẽ đi về sao? Vì sao ngay cả câu tam biệt cũng không nói liền bỏ về gấp vậy? Còn để lại cho cô tờ giấy ghi cái gì mà “Sau này sẽ gặp lại”, thằng nhóc này rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Ân Tuyên Mai nghĩ vậy liền nhăn mày.

Bất quá nói thật, cô tin là với sự thông minh của của hắn, mặc kệ gặp phải bất cứ chuyện gì cũng sẽ không bị chịu thiệt, cho nên cô cũng không cần quá lo lắng cho hắn.

Ai! Chính là cô vẫn là không nhìn được mà lo lắng cho hắn! Tiểu quý đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4.2

“Ông già, chào buổi sáng.” Đỗ Vũ Thần từ trong phòng ra nhà ăn, vừa đến phòng khách, hắn ngồi trên sofa của Đỗ Minh nói chào buổi sáng với ông.

“Chào buổi sáng.” Đỗ Minh thân bất động, đầu không quay lại nói, tiếp tục vui đầu vào tờ báo.

“Ông già, sao lại không có phần của con?” Sau một lúc lâu, Đỗ Vũ Thần đi ra khỏi nhà ăn lớn tiếng hỏi Đỗ Minh.

“Làm sao lại không có? Ngay tại... A --” Đỗ Minh ngẩng đầu nói, vừa quay lại đã nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của Đỗ Vũ Thần, tiếng kêu phát ra từ miệng hắn quả thực là thảm thiết bi ai.

“Làm ơn, cha à, cho dù tỏ vẻ vui mừng khi thấy con, cũng không cần nói như vậy đâu!” Đỗ Vũ Thần cầm lấy ly sữa Đỗ Minh đặt ở trên mặt bàn uống vài ngụm, ngồi trên sofa đối diện với ông.

“Ngươi... Ngươi...” Đỗ Minh bày ra biểu cảm kinh hãi trừng mắt nhìn hắn, sau đó chỉ vào hắn hỏi: “Ngươi là ai?”

Vừa nghe đến những lời này, Đỗ Vũ Thần thiếu chút nữa đã phun ra toàn bộ sữa tươi trong miệng, cố gắng trấn định nuốt vài ngụm sữa, hắn tròn to hai mắt nhìn Đỗ Minh, sau đó lo lắng hỏi: “Cha, cha có chỗ nào khó chịu sao?”

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?” Đỗ Minh không để ý câu hỏi của hắn, vẫn như cũ kinh hãi trừng mắt hỏi hắn.

“Con là Vũ Thần nha! Cha không biết con sao?” Đỗ Vũ Thần nói cho hắn.

“Không, ngươi không phải Vũ Thần, bộ dạng Vũ Thần không phải thế này!”

Đỗ Minh cố ý lắc đầu, “Ngươi rốt cuộc là ai?” Hắn hỏi lần thứ ba.

“Không phải bộ dạng này?” Đỗ Vũ Thần nhún mày nói, sờ soạng mặt mình, hắn đứng dậy đi trở về phòng đứng trước gương nhìn một lúc lâu, “Không sai nha! Con vốn có bộ dạng thế này, không phải sao?”

“Cha, cha thực sự có chỗ nào không thoải mái sao?” Trở về phòng khách, Đỗ Vũ Thần ngồi gần bên người Đỗ Minh, lo lắng hỏi.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi giả mạo Vũ Thần rốt cuộc có mục đích gì?” Đỗ Minh nhảy dựng lên ngồi trên cái ghế sofa khác, như cũ không buông tay chỉ vào Đỗ Vũ Thần hỏi.

“Cha, cha rốt cuộc là làm sao vậy?” Đỗ Vũ Thần thở dài, “Con không phải Vũ Thần thì con đây là ai?”

“Ta làm sao mà biết ngươi là ai? Vũ Thần hiện tại rõ ràng đứa trẻ 7, 8 tuổi, căn bản không phải giống như ngươi...” Đỗ Minh từ tốn nói.

“Bé trai 7, 8 tuổi sao? Làm tốn thời gian hết nửa ngày thì ra cha đang nói chuyện này! Con còn tưởng là con đã biến thành dạng khác rồi chứ!”

Đỗ Vũ Thần không chịu nổi nói, “Cha, con là Đỗ Vũ Thần hàng thật giá thật – con của cha, chính là con đã khôi phục.”

“Khôi phục? Không có khả năng, ta lại còn chưa có chế tạo ra giải dược, ngươi làm sao có thể khôi phục lại?” Đỗ Minh không thể tin được trừng mắt nhìn hắn.

“Sự thật đều đã đặt ra trước mắt, cha không thể không tin được!” Đỗ Vũ Thần nhún vai nói.

Trên thực tế, hắn cũng phát hoảng vì chính mình thực sự đã khôi phục, tối hôm qua lúc xem TV, không biết vì sao đột nhiên lại hoa mắt, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, liền liền lâm vào hôn mê, đến khi hắn tỉnh lại, liền cảm thấy thân thể mệt mỏi rã rời, xương gãy từng khúc, ruột gan đứt từng đoạn, sau khi đứng dậy kiểm tra trái phải trên dưới, hắn quả thực bị dọa ngây người, cứ như vậy ngây ra như phỗng trừng mắt nhìn mặt đất cách mình thật xa, từ chỉ to lớn, hắn đằng đằng năm phút sau mới hồi phục trấn định.

Hắn rất vui vì bản thân đã khôi phục, càng thấy may mắn vì tình huống này không bị Ân Tuyên Mai bắt gặp được, bằng không hắn thật sự không thể tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện gì.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể...” Đỗ Minh thật sự là bị đá kích rất lớn, ông không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

“Cha, cha không thể chúc mừng con đã khôi phục được hay sao?” Đỗ Vũ Thần nhướn mày hỏi.

“Điều này sao có thể? Ta vất vả mấy tháng tâm huyết, thế nhưng vẫn là thất bại, ta thế nhưng ngay cả nguyên liệu cơ bản nhất cũng chưa chế thành! Ta... Ta còn đang thất bại với giải dược...” Đỗ Minh nói nhỏ.

Đỗ Vũ Thần nghe xong thiếu chút không giận sôi lên, cha không vui cho hắn cũng không sao, thế nhưng còn dám nói nghiên cứu giải dược thất bại trước mặt hắn, xem hắn như chuột bạch chẳng bằng!

“Ách... Cái gì?” Đỗ Minh không nghe rõ ngắt đầu hỏi.

“Con rất nhớ mẹ, con đi ân cần thăm hỏi mẹ một chút đã.” Đỗ Vũ Thần đứng dậy đi đến phòng riêng của Vu Tĩnh Nhã.

“Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?” Đỗ Minh thần hồn nát thần tính nhảy dựng lên, giữ chặt Đỗ Vũ Thần nhìn hắn hỏi.

“Không có gì nha! Con chỉ là ân cần thăm hỏi mẹ một tiếng.” Đỗ Vũ Thần tươi cười vô (số) tội, “Thuận tiện nói cho mẹ biết thù thách gian nan mà con đã gặp phải trong mấy ngày nay thôi!”

“Tiểu tử ngươi dám!” Đỗ Minh buồm lời nói cảnh cáo nói.

“Con rất sợ nga!” Đỗ Vũ Thần giả bộ run sợ nói, nhưng vèn vèn vài giây sau, liền cất bước tiếp tục đi đến phòng ngủ của Vu Tĩnh Nhã.

“Tiểu tử, ngươi đứng lại đó cho ta!” Đỗ Minh ở phía sau rống to, đây gọi là “Con hồ không phát uy, lâu ngày thành mèo bệnh”, hôm nay hắn không giáo huấn thằng con trai trưởng trời đánh trước mắt này không được, “Tiểu tử ngươi cho ta...”

“Mới sáng sớm các ngươi la hét ầm ĩ cái gì nha?” Vu Tĩnh Nhã đẩy cửa phòng, gặp một cái rồi đi ra.

Đỗ Minh kịp thời phanh xe, đi đến bên cạnh Vu Tĩnh Nhã, hắn hôn nhẹ lên mặt bà một cái, “Bà xã, sao rồi giường sớm thế!”

“Cha con 2 người cãi nhau lớn tiếng như vậy, ta muốn không đứng dậy cũng không được.” Vu Tĩnh Nhã mặt trắng dã, nửa giống như làm nũng nói.

“Ách, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Đỗ Minh buồn rầu xin lỗi, sau khi giúp đỡ từ ngai lên ghế sofa, liền đi vào phòng bếp đem bữa sáng đã chuẩn bị xong mang sang, “Nè, bà xã mau ăn bữa sáng.”

Đỗ Vũ Thần tựa vào trước cửa, nhìn cha ân cần đối đãi với mẹ ba mươi năm rồi vẫn như ngày đầu mới cưới, hắn là thấy nhưng không thể trách, bắt quá nói thật ra hắn thực hâm mộ, chân thành hy vọng tương lai của mình và Ân Tuyên Mai cũng có thể ân ái như vậy, bách niên giai lão, sống đến răng long đầu bạc, bất quá điều kiện tiên quyết là hắn phải cưới cô về mới được!

“Chào buổi sáng, mẹ à, mẹ thật sự là càng lúc càng đẹp ra.” Đến gần, Đỗ Vũ Thần hôn nhẹ 1 cái trên má Vu Tĩnh Nhã.

“Chào buổi sáng, cái thằng này, miệng con vẫn ngọt như vậy.” Vu Tĩnh Nhã cười trả lời, sau đó bà có vẻ dăm chiêu nhìn Đỗ Vũ Thần, “Con à, con chừng nào thì mới định dẫn Tuyên Mai về cho mẹ xem nhẹ tí nha?”

“Ách, này... Đỗ Vũ Thần sững sốt một chút, hắn không nghĩ tới bà đột nhiên hỏi trực tiếp như thế, hắn hiện tại căn bản còn chưa có chính thức cùng Ân Tuyên Mai gặp mặt, cái gọi là bắt từ cũng chưa xem qua, hắn phải làm sao mới dẫn người về nhà nha?

“Không sao, nếu con không muốn mang về nhà, tự mẹ đến công ty của con nhìn là được rồi.” Vu Tĩnh Nhã vẩy vẩy tay nói, nha?

“Mẹ à, không phải con không muốn đâu...” Đỗ Vũ Thần vội vã thanh minh.

“Hai người rốt cuộc đang nói cái gì nha?” Đỗ Minh không hiểu ra sao, có nghe cũng không biết, hấn cắt ngang lời Đỗ Vũ Thần, hỏi hai mẹ con bọn họ.

“Ông nha, một chút cũng không quan tâm con cái mình, ông có biết hấn mấy ngày nay vì sao không trở về nhà sao?” Vu Tĩnh Nhã liếc Đỗ Minh một cái nói.

“Ách... Này...” Đỗ Minh lúng ta lúng túng không nói nên lời, hấn đương nhiên biết nguyên nhân Vũ Thần không trở về nhà, nhưng điều này có liên quan gì đến đề tài họ đang nói sao?

“Cha đương nhiên biết con vì sao không trở về nhà.” Đỗ Vũ Thần nói với Vu Tĩnh Nhã, sau đó quay đầu nói với Đỗ Minh: “Cha, có phải hay không nha?”

Đỗ Minh ở một bên rùng mình trong nháy mắt, sắc mặt trắng bệnh, ý tứ là muốn Đỗ Vũ Thần không cần nói thêm nữa.

“Mẹ à, mẹ biết không? Tuy rằng con cùng Ân Tuyên Mai ở chung ba ngày, nhưng cô ấy có thể nói là hoàn toàn chưa từng thấy qua khuôn mặt thật của con!” Đỗ Vũ Thần chậm rãi nói.

“Sao lại nói vậy?” Vu Tĩnh Nhã tò mò hỏi.

“Bởi vì...”

“Tiểu tử!” Đỗ Minh cảnh cáo kêu một tiếng.

Đỗ Vũ Thần không để ý ông, bởi vì hiện tại nếu hấn không nói rõ ràng, đến lúc mẹ già chạy đến công ty tìm Ân Tuyên Mai mà nói, tất cả kế hoạch hoành tráng của hấn không phải sẽ chết từ trong trứng sao? Cho nên hấn chỉ có thể bán đứng cha...

“Mẹ à, mẹ có biết Đỗ Vũ Thần ở trong mắt Ân Tuyên Mai là một người thế nào không?” Hấn hỏi Vu Tĩnh Nhã, không chờ bà trả lời, hấn liền tiếp theo nói: “Chính là một bé trai 7, 8 tuổi.”

“Cái gì? Vì sao?” Vu Tĩnh Nhã nhíu mày trừng mắt hỏi hấn.

“Bởi vì...”

“Không được!” Đỗ Minh lại lần nữa ngăn cản kêu.

“Đỗ Minh, ông tên gì nha?” Vu Tĩnh Nhã liếc Đỗ Minh một cái, “Vũ Thần, con còn chưa nói vì sao nha!”

“Bởi vì thí nghiệm của cha, con...”

“Đỗ Minh!” Vu Tĩnh Nhã vừa nghe hai chữ “Thí nghiệm”, sắc mặt lập tức nghiêm lại, quay đầu thét chói tai với Đỗ Minh đang rón rén chạy đi.

Nghe được thê từ gọi mình, Đỗ Minh cho dù có gan lớn như trời cũng không dám đi về trước thêm một bước nào, cho nên hấn quay đầu lại, sợ hãi tiêu sái đến trước mặt bà, một mặt sám hối biểu cảm nhìn bà, “Bà xã.”

“Ông nói rõ ràng cho tôi biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Vu Tĩnh Nhã một mặt nghiêm khắc biểu cảm trừng mắt hấn.

“Tôi... Tôi...” Đỗ Minh ấp a ấp úng nói không nên lời.

“Tôi cái gì tôi? Ông còn không thành thật thú nhận với tôi!” Vu Tĩnh Nhã phát hỏa nói, không phải bà muốn nổi giận, mà là bà luôn không có cách nào với hấn.

“Tôi... Tôi...” Co rúm lại một chút, Đỗ Minh cúi đầu “Tôi” nửa ngày vẫn không phun ra được thêm nửa chữ, hấn là thực sự nói không nên lời nha!

Đỗ Vũ Thần vừa thấy mẫu thân sắp muốn rống lên, hấn đành mở miệng nói: “Mẹ à, con nói cho mẹ biết thì nhanh hơn đó.”

“Được, con nói đi.” Vu Tĩnh Nhã sau khi gạt đầu với Đỗ Vũ Thần, quay đầu trừng mắt Đỗ Minh, “Ông ngồi xuống cho tôi, cấm không đi đâu nửa bước.”

Đỗ Vũ Thần đồng tình nhìn phụ thân một cái, không phải hấn không để ý phụ tử tình thâm, thật sự là không có biện pháp nha! Bởi vì nếu hấn không đem sự tình nói ra, mẹ nhất định sẽ bù lu bù loa làm cho chuyện của hấn và Ân Tuyên Mai gà bay chó sủa, mà hấn không muốn khiến cho nhà này thêm tội tệ hơn đâu! Cho nên cha đáng thương đành phải hy sinh một chút!

Đỗ Vũ Thần êm tai nói ra chuyện mấy ngày nay trải qua, đương nhiên sẽ có sửa đổi đôi chút, hấn không ngu đến nỗi nói ra loại chuyện làm mất mặt đáng nam nhi!

Vu Tĩnh Nhã sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nghe con kể về những nguy hiểm trải qua, bà càng nghe càng giận, đợi đến khi Đỗ Vũ Thần nói hết toàn bộ, mặt bà đã đen một nửa, “Đỗ Minh --” Bà quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi kêu.

“Bà xã à, tôi không phải có ý, hơn nữa đều là ngoài ý muốn...” Đỗ Minh co rúm lại giải thích.

“Ngoài ý muốn? Ông lần trước cũng nói là ngoài ý muốn, lần này ông cũng muốn nói là ngoài ý muốn sao?” Vu Tĩnh Nhã bèn nhón hời, sau đó trừng mắt nhìn Đỗ Minh một lúc lâu, như là sắp đưa ra quyết định trọng đại, bà đột nhiên lấy thanh âm bình tĩnh nói với hắn: “Ông chuẩn bị đơn li hôn đi!”

Đỗ Minh sắc mặt trắng xanh, hắn run run nói: “Bà xã à, bà không cần làm tôi sợ...”

Vu Tĩnh Nhã hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu nhìn phía nơi khác mà không nhìn hắn.

“Bà xã à...” Đỗ Minh kêu hai tiếng, thấy Tĩnh Nhã không phản ứng, hắn chuyển hướng Đỗ Vũ Thần cầu cứu, “Nhóc con, con mau giúp cha đi!”

“Chuyện mình làm, tự mình giải quyết.” Đỗ Vũ Thần không khách khí cắt ngang lời hắn, thừa dịp cha đang thất thần, hắn quay đầu hôn Vu Tĩnh Nhã một cái, “Mẹ à, con muốn đi làm.”

Đỗ Vũ Thần không có ý tốt cười cười với hắn, vỗ mông ra khỏi thế cục hỗn loạn này, dù sao cha mẹ âm ỹ ly hôn cũng không phải lần đầu tiên, hắn cũng không có lo lắng, hơn nữa cha mặc dù thoát nhìn là bị “vợ quân nghiêm”, lại có điểm “Khờ ngốc”, nhưng trên thực tế lại là kẻ dối trá hơn ai hết, mẹ muốn ly hôn là chuyện tuyệt đối không có khả năng, trừ phi -- thiên hạ đại loạn, mặt trời mọc hướng tây, nhưng chuyện này, mọi người đều biết là việc không có khả năng! Cho nên... Hắn nhún nhún vai đưa ra kết luận.

Thấy con mình tiêu sái đi ra ngoài, Đỗ Minh bắt đầu hối hận, đây là cái loại con cái gì! Mất thấy cha mẹ náo loạn âm ỹ, hắn thế nhưng không có động thái gì, vẫn như cũ làm theo ý mình, này... Đây là thằng con kiểu gì vậy! Hiện tại, bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào chính mình, ai, loại con kiểu gì vậy trời!

* * *

Thấy người trước mắt phun nước miếng phèo phèo, Đỗ Vũ Thần chán ghét mắt trợn trắng, hắn không biết lúc trước là ánh mắt của kẻ nào rớt ra ngoài cửa sổ tiền cử cho cái tên “thái giám lưỡi dài” này vào công ty! Bất quá may mắn là rốt cục là cũng có lúc cho tên “lưỡi dài” này phát huy một chút sở trường, bởi vì chỉ có dân lưỡi dài như tên này, may mắn khiến hắn hiểu biết nhiều hơn về Ân Tuyên Mai – nhưng tất cả chuyện này cũng không phải là lời hay ý đẹp.

Bất quá nói thật ra, hắn không nghĩ tới hình tượng Ân Tuyên Mai trong công ty lại chẳng liên quan gì đến hiểu biết của hắn về cô.

Phụ nữ trong công ty đối với cô chỉ là khen tặng có thừa, thậm chí được coi là thần tượng đáng được tôn sùng; Mà đàn ông thì ngược lại “tránh như tránh tà”. Vì sao? Theo tên này mà nói – những người đàn ông từng bị cô cự tuyệt, đều nói cô là nam nhân bà, là con cá lạnh lẽo, không có tình cảm! Ông trời ơi! Hắn vì sao cảm thấy dùng những lời này để hình dung về cô đích thực là “Tám đời không thấy liên quan”?

“Chúng ta thậm chí còn đoán cô ấy đến bây giờ có khả năng vẫn còn là xử nữ, một lão xử nữ...” Người nọ nói duyên duyên không dứt.

“Tốt lắm, người có thể đi rồi,” Đỗ Vũ Thần lạnh cắt ngang lời của người trước mắt, hắn không muốn nghe tên đàn ông này “Nho không ăn được thì nói nho còn xanh”, lấy lời lẽ không hay công kích Ân Tuyên Mai.

“Ách... Dạ.” Như là bị Đỗ Vũ Thần lạnh lùng dọa sợ hãi, hắn nhanh chóng khước kéo miệng vội vàng lui ra.

Đỗ Vũ Thần thấy hắn rời đi, mỗi một không chịu nổi tựa vào lưng ghế.

Hôm nay cả buổi sáng hắn không có làm chuyện đại sự, chỉ nghe những chuyện hắn ta thêm mắm dặm muối, đương nhiên tất cả đều là về Ân Tuyên Mai.

Có lẽ hiện tại bên ngoài đã sớm đồn đãi hắn đối với Ân Tuyên Mai có ý tứ, hoặc là đồn đãi hắn muốn thăng chức cho Ân Tuyên Mai, có lẽ... Có nhiều “có lẽ” lắm, bất quá bọn họ muốn đoán, thì bọn họ cứ nói cho thoải mái! Dù sao đợi lát nữa bọn họ sẽ chính mắt nhìn thấy một chuyện khiến họ kinh ngạc đến muốn đập vỡ kính mắt, chính là -- hắn sẽ xuống lầu dẫn Ân Tuyên Mai đi ăn cơm.

Hắn luôn luôn là người dũng cảm theo đuổi mục tiêu, từ lúc nhận định cô người phụ nữ của hắn, hắn liền quyết định sẽ đến công ty bắt đầu hành động, mà sau khi nghe được cô mỗi sáng đều ăn sandwich qua ngày, quyết tâm của hắn lại càng thêm kiên định.

Hắn không biết cô tiết kiệm như thế, dù sao ở cùng cô ba ngày, cô dẫn hắn đi chơi, đi mua quần áo, đi ăn này nọ, mà tất cả nhất định là tiền của cô, nhưng hắn lại không thấy cô nhả mặt nhăn mày, cho nên khi nghe có người nói cô tiết kiệm quá đáng, hắn quả thực không thể tin được, nhưng điều này lại không chỉ là lời đồn một phía, tới khi nghe mọi người đồng loạt nói như thế, hắn cũng không thể không tin, cho nên vì điểm này, hắn nhất định phải mang cô ra ngoài ăn cơm, cho dù vừa đám vừa xoa hoặc là phải dùng đến quyền hạn của mình, hắn cũng sẽ kéo cô đi.

Hiện tại biện pháp tiến đánh bất ngờ, sửa cũ thành chính là một trong những bước tính của hắn, cho dù có phải lời hết kế sách tích tụ trong đầu mình ra để theo đuổi mục tiêu, hắn cũng nhất định phải chui lọt lòng cô, hắn thế!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 5.1

Vừa nghe tiếng chuông vang lên, Ân Tuyên Mai biết đã đến trưa rồi, nhìn các đồng nghiệp tốp năm tốp ba rủ nhau cùng đi ăn cơm trưa, cô có thói quen thủ sẵn sandwich trong bao da của mình, nhưng... Không có, sáng nay lúc cô vội vàng đi làm, đã quên mua 1 cái sandwich, mà ví tiền thì...

Cô mở ví tiền ra, thấy bên trong chỉ còn có hai đồng. Lúc này cô mới nhớ ra tối hôm qua đã đem hết tiền đưa cho mẹ kế, thờ dài, xem ra hiện tại cô chỉ có thể uống hộp sữa cho đỡ đói.

Lấy sữa hộp ra, cô cầm ống hút vào...

“Trưa nay cô chỉ uống một hộp sữa thôi sao?” Im hơi lặng tiếng tiêu sái đến sau lưng cô, Đỗ Vũ Thần trừng mắt nhìn hộp sữa trong tay cô mà hỏi.

Ân Tuyên Mai bị dọa bởi âm thanh đột ngột này, thiếu chút nữa đã làm rớt hộp sữa, cô quay đầu lại nhìn người đang tới, “Anh... anh là ai?”

Cầm Đỗ Vũ Thần dài ra mấy thước, thiếu điều muốn rớt xuống đất, hần đoán cũng đoán không ra mình sẽ nghe được câu hỏi này của cô -- anh là ai, theo hần biết thì cô tốt xấu gì cũng đã làm việc ở công ty nửa năm, không thể nào không biết ông chủ là hần đây?

“Cô thực sự không biết tôi là ai?” Hần hỏi.

“Ách... Tôi nên biết anh là ai sao?” Ân Tuyên Mai ngờ nghệch hỏi, cô làm việc ở đây nửa năm, mỗi ngày tiếp xúc với không ít khách hàng, nhưng xem như trí nhớ của cô khá tốt đi, cô sẽ không dễ dàng quên vị khách quan trọng nào, mặc dù người đàn ông trước mắt này bộ dạng anh tuấn tiêu sái, nhưng... Cô thề, cô thực sự chưa từng thấy hần bao giờ nha!

Ông trời của tôi ơi! Đỗ Vũ Thần muốn ngắt ngay tại chỗ, nào có nhân viên nào lại không biết ông chủ của mình? Việc này giống như sống ở nhà người ta nửa năm, lại không biết chủ nhà là ai... Vậy không khỏi rất kì lạ sao! Càng kì quặc hơn là còn có người nói cô là trí nhớ siêu cường! A, thật sự là buồn cười chết người!

“Cô thực sự không biết tôi là ai?” Hần hỏi lại một lần, thấy cô trưng ra biểu cảm mù mịt lắc đầu mấy cái, ý nghĩ duy nhất trong đầu hần là, hung hăng hôn cô vài cái, vừa hôn vừa nói cho cô biết thân phận của mình, nhưng hần không thể làm như vậy, trong mắt hiện lên một tia treu cợt, hần nói với cô: “Tên tôi là Đỗ Vũ Thần, không biết cô đã từng nghe qua chưa?”

Đỗ Vũ Thần? Di, thế nào lại trùng tên với Vũ Thần vậy? Ngay cả họ cũng giống nhau luôn! Ân Tuyên Mai tò mò đưa mắt đánh giá hần một chút, bộ dạng thật đúng là có chút giống nhau đó!

Thấy cô vẫn như cũ không có phản ứng kinh hách, Đỗ Vũ Thần biết cô vẫn nghe không hiểu, uống công hần nói nhiều như vậy, “Nghe nói ông chủ của cô cũng tên là Đỗ Vũ Thần đó!”

“Đúng rồi! Anh làm sao mà biết...” Ân Tuyên Mai vui mừng nói, cô trước kia sao lại không nghĩ tới Vũ Thần có cùng tên họ với ông chủ công ty cô? Trùng tên trùng họ... Cô ngẩng đầu nhìn Đỗ Vũ Thần trước mắt, hần cũng tên Đỗ Vũ Thần! Ách, thiên hạ không có nhiều người trùng tên trùng họ như vậy, lại luôn là cùng cô tiếp xúc? Hần sẽ không là...

Đỗ Vũ Thần nhướn mày cười cười với cô.

Trời ạ! Ân Tuyên Mai âm thầm than thở mắng mình ngu ngốc, ngay cả ông chủ cũng không nhận ra, cứ thế này cô nghĩ làm luôn cho rồi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tổng giám đốc, hôm nay tôi... Hôm nay tôi không đeo kính, cho nên trong khoảng thời gian ngắn mới không nhận ra là anh, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Cô ngàn lần, không, vạn lần khiêm tốn mở miệng.

Đỗ Vũ Thần buồn cười nhìn cô, hần không hề biết trong vòng nửa ngày có thể làm cho một người cạnh thị nặng đến như vậy, bởi vì theo hần biết, thị lực của cô còn tốt hơn cả hần nữa!

“Xin hỏi tổng giám đốc có chuyện gì sao? Những người khác đều đi ra ngoài ăn cơm, đại khái không trở về nhanh như vậy.” Nếu hiện tại biểu hiện tốt một chút, nói không chừng sẽ tìm ra đường sống trong cõi chết, Ân Tuyên Mai nghĩ thầm.

“Giữa trưa cô chỉ uống 1 hộp sữa?” Đỗ Vũ Thần không để ý vấn đề của cô, hai mắt nhìn hộp sữa trên bàn hỏi lại lần 2, đây mới là vấn đề hần quan tâm nhất.

“Ách... Tôi đã ăn nhiều rồi...” Ân Tuyên Mai nhìn sàn nhà nói suông chứ không làm, nhưng cái bao tử đáng giận lại nhụt chí giờ hai tay biểu tình, hại cô đỏ mặt.

“Xem ra bao tử của cô hình như không quá đồng ý cách nói của cô đó!” Đỗ Vũ Thần buồn cười nói, chuyển giọng điệu, hần dùng khẩu khí mệnh lệnh nói: “Đi.”

“Cái gì?” Ân Tuyên Mai không hiểu ngẩng đầu hỏi hần.

“Đi, đi ăn cơm.” Đỗ Vũ Thần nói to, rõ ràng với cô.

“Ách, cái gì? Vì sao?” Ân Tuyên Mai mù mịt hỏi, có phải cô nghe nhầm không?

“Ăn cơm còn muốn hỏi vì sao?” Đỗ Vũ Thần nhướn mày hỏi.

“Ách, nhưng là vì sao?” Ân Tuyên Mai vẫn là hỏi vì sao.

Đỗ Vũ Thần thở dài, nhanh chóng ôm cô vào lòng, giữ lấy eo của cô, dẫn cô đi ra cửa lớn của công ty.

Ân Tuyên Mai chỉ có thể tùy ý để hắn kéo mình đi, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, khi cô đã lấy lại tinh thần, thì cô đã ngồi ở trên xe của hắn, mà xe đã bắt đầu khởi động chạy.

Trùng mắt nhìn hắn, cô đến bây giờ còn không hiểu chính mình vì sao lại ngồi ở trên xe hắn, mà hắn lại vì sao lại đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, thậm chí dẫn cô đi ăn cơm! Đây quả thực là chuyện lạ, bởi vì mặc dù cô chưa từng thấy heo đi đường nhưng đã ăn thịt heo, sớm nghe rằng tổng giám đốc là không gần phụ nữ, mặt không đổi sắc, cuồng làm công việc, máu lạnh vô tình...

Nhưng mà nếu đúng như lời đồn thì, hiện tại vì sao cô lại ngồi ở trên xe này? Hắn rốt cuộc có mục đích gì? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là vì trừng phạt lúc này cô vô tình thất lễ, mà muốn dẫn cô đi ăn cơm -- muốn hạ độc cô chết luôn?!

Nghĩ vậy, Ân Tuyên Mai liền dựa thân mình trên cửa xe, mở lớn hai mắt trưng ra bộ mặt phòng vệ.

Đỗ Vũ Thần nhìn cô một cái, vì phản ứng kỳ quái của cô mà cảm thấy buồn cười, nhưng hắn không cười, đỗ xe ở ven đường, “Xuống xe!” Hắn đầu không chuyển, mắt không liếc nói, cũng không chờ cô kịp phản ứng liền xuống xe.

Thấy hắn xuống xe, Ân Tuyên Mai mới thu hồi ánh mắt phòng ngự của mình mà bắt đầu chú ý bốn phía, dĩ? Đây là chỗ nào?

Thấy cô vẫn cứ ngây ra như phỗng ngồi ở trong xe, Đỗ Vũ Thần vòng qua xe đi về đầu kia thay cô mở cửa xe, “Xuống xe!”

Biểu cảm phòng ngự lại lần nữa xuất hiện trên mặt Ân Tuyên Mai, giống như trốn tránh ôn dịch, cô lúc này chăm chú nhìn về chỗ tay lái, sau đó ánh mắt hoảng hốt nhìn nhất cử nhất động của hắn.

Đỗ Vũ Thần buồn cười vì động tác trẻ con này của cô, hắn nói: “Tôi có ba đầu sáu tay, hay là nhìn giống yêu ma quỷ quái?”

“Có ý gì?” Ân Tuyên Mai không hiểu, nhìn ngã tư đường khắp nơi đều náo nhiệt, hắn hẳn là không đến mức sẽ độc chết cô ở nơi có đông người như vậy chứ! Cô nghĩ thầm.

“Bằng không cô vì sao vừa thấy tôi mở cửa xe, liền nhích qua bên kia?” Đỗ Vũ Thần chỉ vào vị trí tay lái nói.

“Ách... Tôi có thói quen xuống xe bên trái.” Ân Tuyên Mai nói quanh co, vội vàng mở cửa xuống xe bên này.

“Nga, là như thế này à!” Đỗ Vũ Thần cười như không cười gật đầu nói.

Nhìn về mặt của hắn, Ân Tuyên Mai thật sự muốn tìm một cái lỗ chui vào, lý do gì không lấy, cố tình lại lấy cái lý do ngu như vậy, ai sẽ tin? Cô thật sự là kẻ ngốc!

Một chiếc Porsche màu bạc đỗ trước quán ăn vặt đã quá đẹp mắt, lại còn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ xuống xe đi vào quán liền thu hút đông người vào quán hơn, đây quả thực là không thể tưởng tượng! Trong quán, sau khi ông chủ sùng sốt một lúc lâu, liền nhanh chóng khôi phục, vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười nghênh tiếp thân tài.

Đỗ Vũ Thần không để ý thái độ của cô, ôm cô đi vào trong tiệm, càng không hỏi ý cô liền kêu hai phần mì xào thịt bò có dưa cải, sau đó không nói tiếng nào, hắn bắt đầu nhìn chăm chú cô ngồi ở đối diện.

Ân Tuyên Mai thấy lúng túng trước cái nhìn của hắn, cô không biết vì sao lại có cảm giác quen thuộc với hắn, loại cảm giác này thực kỳ diệu, thực nóng bỏng, thực hạn chế, hơn nữa cảm giác khiến cô không rét mà run -- không phải vì hắn, mà là vì chính mình.

Sau một lúc lâu, mì phở đưa tới, Đỗ Vũ Thần không nhìn cô nữa, ngược lại vui đầu ăn như quỷ chết đói ba ngày ba đêm.

Cô có chút nghi ngờ không hiểu ra sao, vốn là cô định uống hộp sữa cho qua bữa trưa, không nghĩ tới bây giờ lại xuất hiện một đồng mỹ vị chào đón cô, nuốt nước miếng, cô muốn ăn, rất muốn ăn, nhưng không dám động đến thìa hay đũa, bởi vì còn chưa biết đồng thức ăn này có phải ở hiện thực không, kêu cô thế nào nuốt trôi được đây? Theo cô nghĩ, làm không tốt thì ông chủ phải ban “chết” cho cô chứ, còn bày ra tiệc Hồng Môn Yến này thì cô quả thực ăn không tiêu.

“Xin hỏi tổng giám đốc có chuyện gì xin nói rõ?” Ân Tuyên Mai không kiên ngoạ không siểm nịnh hỏi.

Đỗ Vũ Thần ngẩng đầu, ánh mắt nhìn từ mặt xuống tới đồ ăn trên bàn, nhú mày, hắn chỉ nói một câu, “Mau ăn!”

“Nhưng là.....” Ân Tuyên Mai vốn định phát huy tinh thần ham học hỏi bám riết không tha của mình, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén dọa người của hắn, cô sợ tới mức muốn nhanh chóng nuốt hết thức ăn vào bụng, thuận theo cúi đầu ăn mì.

Đây gọi là người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, về sau tiền com của cô còn phải dựa vào hấn nha! Cho nên cô bây giờ vẫn cứ ăn trước, nói ít một câu thì hơn.

* * *

Ân Tuyên Mai sớm nên biết đến đạo lý có lần một thì phải có lần hai, có lần hai chắc chắn không tránh khỏi có lần ba...

Từ lần đầu tiên đột ngột bị hấn mang ra ngoài ăn cơm trưa, lại không hiểu vì sao bị đuổi về, hấn nhưng lại bắt đầu độc tài chiếm lấy thời gian nghỉ trưa của cô, cho nên mỗi ngày cô chỉ cần vừa nghe đến thanh âm của hấn, liền biết đã đến giờ nghỉ trưa.

Lúc mới bắt đầu, cô kiêng kị chuyện hấn là ông chủ, cho rằng hấn có việc gì đó khó nói, nhưng một tuần qua, hấn mỗi ngày trừ bỏ mang cô đi ăn cơm, căn bản không nói cái gì với cô, hấn rốt cuộc muốn gì? Chẳng lẽ đúng như lời của đám đồng nghiệp kia, hấn muốn theo đuổi cô?

Đường đường là ông chủ của xí nghiệp Thánh Đường lại muốn theo đuổi cô? Chuyện này vốn không thể nào! Cô không người thân thích lại không có gia cảnh, có chăng chỉ là khuôn mặt này thôi, nhưng quanh người hấn nhiều cô gái còn đẹp hơn cô gấp trăm ngàn lần, hấn vì sao sẽ tìm tới cô? Thực sự không hiểu nha! Chẳng lẽ hấn thích dáng người cô, nhưng chẳng phải người ta đều nói “ngực to óc trái nhỏ” sao? Hay là hấn căn bản chính là coi trọng sự “ngốc nghếch” của cô...

Haizz, suy nghĩ lý do gì nữa chứ! Minh thể nào lại ngu ngốc đứng đây miên man suy nghĩ? Thật là có tổ chất của bệnh thần kinh! “Tiểu Mai, cậu có nghe tin tức kia chứ?” Lúc này đồng nghiệp Lâm Vĩ Chân đột nhiên lại gần nhỏ giọng hỏi cô.

“Tin tức gì?” Ân Tuyên Mai quay đầu lại cũng nhỏ giọng hỏi cô.

Khi đi làm, luôn luôn nghiêm cấm nói chuyện lớn tiếng, nhưng nếu “boss” không chú ý tới hoặc không xuất hiện, các cô đều sẽ bất chấp luật lệ mà bàn tán xôn xao, có lẽ đây có thể xem là một dạng biểu tình nhỏ nhỏ đi!

“Nghe nói thư ký Trương muốn kết hôn nên từ chức, mà chức thư ký sẽ được tuyển chọn từ nhân viên trong công ty đó!” Lâm Vĩ Chân làm bộ thần bí nói.

“Vậy sao!” Ân Tuyên Mai không hiểu, việc này có thể xem là tin tức hệ trọng sao? Đáng để ngạc nhiên như thế sao?

“Gi vậy? Cậu không biết là tiền lương của thư ký sẽ nhiều hơn gấp mấy lần so với những nhân viên bình thường như tui mình sao? Nếu cậu muốn làm thư ký của tổng giám đốc, buổi tối cậu không cần phải kiếm thêm việc làm nữa, cậu có biết hay không?” Lâm Vĩ Chân liếc nhìn cô một cái, phân tích cái lợi và cái hại cho cô nghe.

“Nhưng cho dù mình có muốn thì cũng không thể nào đâu! Chỉ với bằng cấp của mình chỉ là bằng bỏ túi ban đêm, tiếng Anh nói hay viết đều không được tốt lắm, nếu mình cứ muốn đảm nhận cái chức vị kia, vốn là nghĩ bằng đầu gối cũng biết là không thể. Cậu nghĩ cấp trên có thể thăng chức cho mình lên làm thư ký tổng giám đốc được sao?” Ân Tuyên Mai nhún mày nói, vừa nghe đến tiền lương cao cô cả người liên rục rịch, nhưng là cô biết mình biết ta, cô biết đây là vượt tầm với, là mộng tưởng.

“Ai yô, cậu đừng thành thật như vậy được không? Có ai sinh ra mà cái gì cũng biết hết đâu? Chỉ cần học thôi! Học không phải sẽ biết sao? Cậu lo lắng cái gì? Hơn nữa với tình huống hiện tại, mình cam đoan chỉ cần cậu muốn, chức thư ký tuyệt đối là của cậu, nó chạy không thoát được đâu.” Lâm Vĩ Chân bày ra vẻ mặt tin tưởng mười phần nói với cô.

“Vì sao?” Tuyên Mai không hiểu.

“Thật không biết là cậu ngây thơ hay ngốc nghếch nữa?” Lâm Vĩ Chân vô lực lắc đầu nói, “Cậu nhắm lại xem, tổng giám đốc mỗi ngày đúng giờ xuất hiện trước mặt cậu đưa cậu đi ăn cơm trưa, điểm này chứng tỏ hấn có mưu tính với cậu, giờ cứ mặc kệ mấy cái thuyết âm mưu của hấn đi, cậu đích thực rất đặc biệt với hấn, vậy sao cậu không nhân cơ hội này nói hấn về chuyện thư ký đi?”

“Thế này không tốt đâu!” Ân Tuyên Mai cau mày nói.

“Ai nha, không có gì không tốt a! Dù sao tục ngữ đã nói ‘Người không vì mình, trời tru đất diệt’, cậu thì sợ gì? Huống chi mình cũng không phải kêu cậu đi giết người phóng hỏa, cậu còn lo gì nữa?”

“Nhưng mà mình...” Ân Tuyên Mai vẫn là do dự, nói thật, kêu cô làm loại chuyện ngồi chơi mà hưởng như vậy, cô thật là làm không được nha!

“Không cần ‘Nhưng mà’ a! Cậu chỉ cần nghĩ đến tiền, tiền, tiền, như vậy mọi chuyện không phải oke sao?”

“Nhưng là mình.....” Ân Tuyên Mai vẫn là có chút lúng túng.

“Quên đi, tùy cậu a! Dù sao đây cũng không phải chuyện của mình.....” Trùng trùng nhìn cô một cái, Lâm Vĩ Chân bày ra bộ mặt ‘trẻ con không thể dạy được’.

“Vậy..... Minh..... Minh thử xem sao.” Nao núng nhìn cô một cái, Ân Tuyên Mai áp a áp ứng nói.

“Tốt lắm.” Lâm Vĩ Chân vui mừng nói, “Hôm nay giữa trưa cậu nhớ nói đó, nhưng nhớ đừng có thể hiện là cái gì cũng biết, cũng đừng dùng ngôn ngữ uyên chuyển hàm súc mà nói quanh co, nếu không sẽ phản tác dụng, cậu phải nhớ kỹ.” Cô giống như chuyên gia tư vấn dạy cách hành xử cho Tuyên

Mai.

“Ân..... Được..... Mình biết rồi.....” Ân Tuyên Mai vâng vâng dạ dạ đáp lời, vốn là nghe tai này lọt khe tai kia, bởi vì trong lòng cô còn đang phân vân có nên làm hay không.

“Vây mình chúc cậu mã đáo thành công. Ách, mình muốn đi ăn com, tổng giám đốc cũng nên đến.....” Lâm Vĩ Chân ngẩng đầu nhìn một cái, “Haizz, thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!” Cô hếch cằm về phía bên kia nói.

Ân Tuyên Mai nhìn về hướng ấy, quả nhiên thấy Đỗ Vũ Thần đang đi tới chỗ cô.

“Mình đây phải đi rồi, buổi chiều nghe câu bấm báo tin tốt lành!” Lâm Vĩ Chân vẫy tay chào, cùng với đồng nghiệp đi ra.

“Đi nha?” Đỗ Vũ Thần nhìn cô một lát, nhẹ nhàng hỏi cô một câu, lại không đợi cô trả lời, thẳng thừng ôm eo cô đi ra ngoài.

Ân Tuyên Mai nhú mồm, nhẹ nghiêng đầu nhìn Đỗ Vũ Thần, hần chính là như vậy, ngôn từ lạnh lùng, hành vi có chút thân thiết cũng không quy củ, như vậy cô vĩnh viễn không đoán ra tâm ý của hắn.

Ai, ông chủ làm ra hành vi quái dị này là muốn như thế nào?

Ân Tuyên Mai trong lòng hỗn loạn, sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Có phải hay không cô nghe lầm? Nuốt nước miếng một cái, cô lúng ta lúng túng mở miệng hỏi: “Anh nói cái gì? Có thể nói lại lần nữa không?”

“Chiều nay cô nói chuyện với vị tiểu thư lần trước, sáng mai đến văn phòng tôi báo danh, tôi kêu thư ký Trương bàn giao công việc cho cô.” Đỗ Vũ Thần hếch mày nhẹ nhàng nói lại lần nữa.

“Vi sao?” Đây là phản ứng bình thường, nhưng mới vừa nói xong, Ân Tuyên Mai hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình, bởi vì tục ngữ nói: “Làm người không nên nghi ngờ vận may của mình, bằng không.....”

“Thế nào? Cô không muốn sao? Tôi đây tìm người khác cho rồi.” Đỗ Vũ Thần hếch một bên mày nói.

Nhìn đi! Lập tức linh nghiệm, “Không có, không có, chính là có chút tò mò mà thôi.” Ân Tuyên Mai vội vàng giải thích.

“Cô cho rằng mấy ngày nay sao tôi lại mời cô ăn com?” Hắn hỏi lại.

Một câu này nói đánh tan mọi nghi ngờ trong lòng Ân Tuyên Mai, thì ra hắn mời cô ăn com trưa chỉ muốn xem xét cô có phù hợp chức vị thư ký mới không, mà không phải muốn theo đuổi cô nha! Thật là, sao không nói sớm một chút, hại cô cả ngày tâm thần không yên, miên man suy nghĩ.

“Cám ơn tổng giám đốc thương thức, tuy rằng tôi không thể cam đoan mình sẽ làm rất tốt công việc này, nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng.” Ân Tuyên Mai tươi cười rạng rỡ nói, cô thực sự rất vui vì hắn công nhận thực lực của cô mà thăng chức cho, thực sự rất phấn khích.

“Hoan nghênh gia nhập chiến trường của tôi.” Đỗ Vũ Thần cười nói, sau đó giơ ly rượu trên mặt bàn kính cô 1 ly, “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Đôi mắt thâm thúy của hắn chợt lóe sáng, phản chiếu trên ly rượu.

“Cám ơn.” Cô tươi cười đáp lễ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 5.2

Ai, hôm qua tươi cười mà hôm nay lại thành khuôn mặt u sầu rồi! Nhìn thư ký Trương vừa nói vừa văng nước miếng trước mắt, cô quả thực là "Vịt nghe sấm" có nghe nhưng không hiểu, xem ra hình như cô không có tố chất làm thư ký!

"Tốt lắm, đại khái tôi đã nói qua với cô một lần rồi, nhưng ba ngày cuối cùng này tôi vẫn sẽ dẫn cô đi vận hành thực tế một lần, cho nên cô đừng quá lo lắng." Thư ký Trương tươi cười rạng rỡ nói với cô.

A di đà Phật, cám ơn trời đất, Ân Tuyên Mai kêu gào trong lòng nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười cực kỳ cảm kích nói: "Cám ơn."

"Được rồi, chuyện đầu tiên là cô hãy cầm mấy phần công văn này vào cho tổng giám đốc đi." Thư ký Trương cười đáp lại cô một tiếng, giao cho cô một tập công văn nói.

"Được." Nhận lấy tài liệu, Ân Tuyên Mai thẳng tắp đi tới gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Vào đi."

Mở cửa, Ân Tuyên Mai đã nhìn thấy Đỗ Vũ Thần đang ngồi trên ghế nhíu mày, đưa bút viết rất nhanh, đây là lần đầu tiên cô thấy anh làm việc, anh bây giờ và anh buổi trưa hôm qua lúc đi ăn cơm với cô có chỗ không giống, anh bây giờ càng thêm một vẻ kiên quyết và nguy hiểm.....

"Chuyện gì?" Anh dừng bút ngẩng đầu trầm giọng hỏi.

"Ách, thư ký Trương bảo tôi giao cái này cho anh." Ân Tuyên Mai bị anh nghiêm túc dọa sợ hết hồn, vội vàng nói.

"Đề trên bàn là được rồi." Dặn dò một tiếng, anh lần nữa cúi đầu tiếp tục công việc.

"Vâng." Ân Tuyên Mai nhanh chóng đặt tài liệu ở trên bàn làm việc, lảng lảng rời khỏi phòng tổng giám đốc.

"Trong công việc anh ta có chút kinh khủng đúng không!" Thư ký Trương thấy cô rời khỏi phòng làm việc thì cười hỏi.

"Vâng." Ân Tuyên Mai gật đầu lên tiếng, trong công việc Đỗ Vũ Thần đúng là có chút kinh khủng! Đây là một mặt cô chưa từng thấy: "Đừng lo lắng, anh ta có kinh khủng đến đâu cũng sẽ không đánh người, mắng người, nhiều lắm là giọng điệu dữ tợn nên dọa người một chút mà thôi, cô yên tâm đi!" Thư ký Trương cười nói với cô: "Trước kia lúc tôi mới vào nhận công việc này thì cũng sợ muốn chết đấy! Sau một thời gian gần mới biết tổng giám đốc hoàn toàn là con cộp giấy, sẽ không ăn thịt người."

Ân Tuyên Mai vừa nghe thư ký Trương hình dung anh thành con cộp giấy đã bật cười.

"Hắc, cô cũng đừng nói chuyện này cho tổng giám đốc đấy!" Thư ký Trương làm vẻ khản trương nói, trên thực tế cô ấy còn lâu mới để ý Ân Tuyên Mai có nói cho Đỗ Vũ Thần hay không! Dù gì đi nữa thì anh cũng biết cô ấy gọi anh là con cộp giấy rồi.

Điều chỉnh lại vẻ mặt, thư ký Trương nói ra lời nói chân thật trong lòng mình: "Chỉ là nói thật, nếu không phải nhà chồng tôi ở Nam Bộ thì tôi cũng sẽ không từ chức, bởi vì tổng giám đốc Đỗ là ông chủ tốt nhất mà tôi từng gặp, không chỉ có tuổi trẻ tài cao, là người chính trực, lại càng không có quan hệ nam nữ tùy tiện, mặc dù hơi nghiêm khắc một chút với nhân viên công ty nhưng điểm xuất phát của tất cả những thứ này cũng đều tốt, không phải sao? Cho nên Tuyên Mai à, hiện tại cô có cơ hội nhận được công việc này thì cô phải thật cố gắng, nắm cho chặt vào, bởi vì đi theo tổng giám đốc có thể được rất nhiều thu hoạch không tưởng tượng được, cho dù là cách đối nhân xử thế hay là những thứ khác, cô hiểu không?"

"Vâng." Ân Tuyên Mai gật đầu trả lời.

Cô không ngờ Đỗ Vũ Thần là một người tài giỏi như vậy, lại có thể khiến thư ký Trương, một chị đại lấn lộn hơn mười năm trong xã hội khen ngợi. Nói thật ra, rất khó tưởng tượng anh chỉ mới hai mươi tám tuổi, lớn hơn mình ba tuổi mà thôi, ai, cho dù thế nào, về sau cô phải cố gắng lên, nghe nhiều, học nhiều, nhìn lâu là khâu hiệu của cô, mà sống đến già học đến già cũng chính là tín niệm của cô rồi.

Gõ cửa, Ân Tuyên Mai đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Thư ký Trương nghỉ việc đã một tuần lễ, mà công tác của cô cũng đã dần dần đi vào quỹ đạo, có lẽ không cần một tháng là có thể vô cùng thuần thục với chức thư ký này rồi.

"Tổng giám đốc, đây là tài liệu anh cần dùng trong cuộc họp lúc mười giờ sáng." Cô tự mình đưa tài liệu cho anh: "Còn mười phút nữa là đúng mười giờ." Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cô nhắc nhở nói.

Đỗ Vũ Thần thuận tay nhận lấy tài liệu, cũng nhân lúc cô chưa rút tay về mà nắm lấy tay cô.

"Tổng giám đốc!" Ân Tuyên Mai có chút kinh sợ cao giọng hô, cô thật sự bị dọa giật mình, kể từ sau khi cô tới nhận chức thư ký, anh cũng chưa từng tìm cô đi ăn trưa thêm lần nào nữa, vì thế cho nên hai người đã lâu không có tiếp xúc trên thân thể rồi, nhưng bây giờ.....

"Ừm..... Có phải cô là con gái một không, cha mẹ đã qua đời từ sớm, ghét nhất là bệnh viện?" Đỗ Vũ Thần vừa nghiên cứu chỉ tay của cô vừa chậm rãi nói.

"Ách, sao anh biết?" Ân Tuyên Mai sùng sốt một chút.

"Mẹ của cô vào lúc cô..... 5, 6 tuổi thì qua đời, mà cha cô thì qua đời lúc cô mười hai tuổi, có đúng không?" Đỗ Vũ Thần tiếp tục nghiên cứu bàn tay của cô.

"Sao anh biết? Anh biết đoán mạng sao?" Ân Tuyên Mai tò mò hỏi, nhìn anh nghiên cứu bàn tay của cô, cô đến gần một chút để cho tay mình không cần duỗi dài như vậy.

Khóe miệng Đỗ Vũ Thần nhếch lên, ánh mắt tràn đầy nụ cười liếc cô một cái, cô vẫn rất tin đấy! Tất cả điều này đều là anh cho người điều tra nha! Hắc, phụ nữ chính là mê tín như thế, thật đáng yêu.

"Nhìn đường vân này xem....." Anh lần đến gần bàn tay của cô, chỉ vào chỗ nhiều vân nhất trong lòng bàn tay nói, "Đây là đường ranh giới giữa tình cảm và lý trí, phần bên trên đại biểu tình cảm, mà phần bên dưới chính là đại biểu cho lý trí, những thứ này đều có căn cứ."

Ân Tuyên Mai bày ra nét mặt ham học hỏi nhìn chăm chăm bàn tay mình: "Còn gì nữa không?" Cô nóng lòng hỏi.

"Ừm, được, lại nhìn đường vân này một chút....."

Ân Tuyên Mai nghe vậy cúi đầu nhìn, mà Đỗ Vũ Thần đoán chắc thời cơ, anh ngừng đầu lập tức để như trở bàn tay ngậm chặt đôi môi đỏ mọng mà mình mơ tưởng bấy lâu, đây chính là nụ hôn đầu của bọn họ nha!

"Anh....." Ân Tuyên Mai ngậy ngẩn cả người vội vàng lui về phía sau, trước đó tiếp xúc giữa hai người chỉ vờn vờn ở ôm eo, kéo tay, mà mới vừa rồi tuy chỉ là chạm nhẹ một chút lại làm cô rung động rất lâu.....

Đỗ Vũ Thần không tính buông tay, một tay nắm chặt tay của cô, một tay kia thuận thế ôm hông của cô lên, nhẹ nhàng dùng sức một cái, Ân Tuyên Mai không tự chủ ngã ngồi trên đầu gối anh.

"Ân Tuyên Mai, hình như anh thích em, làm sao bây giờ?" Anh tựa đầu tựa vào lọn tóc bên cạnh vai cô, nhỏ giọng nói "Lời nói ra mà không kinh động được lòng người thì có chết cũng không nguôi".

Ân Tuyên Mai lập tức ngây dại cả người, anh đang đùa giỡn hay sao? "Anh buông tôi ra! Buông tôi ra!" Cô xoay qua xoay lại trên đầu gối anh, giằng giằng muốn dời đi.

Đỗ Vũ Thần hít vào một hơi, đã hơn nửa tháng mà trí nhớ của anh với mấy đêm chung giường chung gối với cô vẫn như mới, khi đó là anh "Có lòng mà không đủ lực", mà bây giờ..... Anh rất muốn cô nha! Nhưng anh không dám, sợ sẽ biến khéo thành vụng, mua dây buộc mình! Nhưng nếu như người đẹp trong ngực cứ không an phận thì chỉ sợ tự chủ của anh sẽ tràn ngập nguy cơ mất.....

"Em còn uốn tới ẹo lui như vậy nữa thì anh sẽ không chịu nổi đâu....." Âm thanh tổ cáo khàn khàn của anh vang lên bên tai cô, tay vòng eo càng thêm thắt chặt ôm cô càng gần sát mình hơn.

Ân Tuyên Mai nghe vậy bỗng chốc cả người cứng lại không dám có bất kỳ động tác nào.

Đỗ Vũ Thần cảm thấy hài lòng cực kỳ với hiệu quả ngôn ngữ của mình, hít thật sâu một cái để xuống dục vọng của mình, ôm cả người cô nằm dựa vào thành ghế.

"Gã cho anh có được không?" Anh đột nhiên nói.

Nếu như vừa rồi cô mới là ngây dại, như vậy hiện tại quả thực là cô bị dọa sợ, xấu hổ đến mức thiếu chút nữa sùi bọt mép, té xỉu tại chỗ.

"Gã cho anh? Anh điên rồi phải không?!" Cô đề cao giọng nói lên quãng tám.

"Anh không điên, anh biết rõ mình đang làm cái gì." Đỗ Vũ Thần thờ dài nói: "Dĩ nhiên, anh sẽ không lập tức bắt em gã cho anh, chúng ta sẽ kết giao trước, hẹn hò một chút, để cho người nhà hai bên đều biết rõ nhau đã rồi mới nói tới chuyện hôn sự."

"Anh điên rồi, anh hoàn toàn không biết em....." Bây giờ Ân Tuyên Mai hoàn toàn nói không ra cái gì mà lý tính, cảm tính, nhìn anh chăm chăm, cô không thể tin mà không ngừng lắc đầu.

"Hiện tại em đừng trả lời vội, chờ sau khi anh đi họp trở lại chúng ta lại nói tiếp."

Nhẹ nhàng thả cô xuống, Đỗ Vũ Thần cầm tài liệu lên, cũng không quay đầu lại đã ra khỏi phòng làm việc, để lại một mình Ân Tuyên Mai ngây người như phỗng đứng ở đó.

Anh có ý gì? Đột nhiên cầu hôn, lại đột nhiên rời đi, bảo cô chờ anh họp xong về bàn lại? Cười chết người, anh tưởng anh là ai hả? Anh nói vài câu là được sao? Hừ, nghĩ hay thật đấy! Muốn cô gã cho anh? Đợi thêm tám trăm năm nữa đi! Quân anh đáng đáp anh tuần tiêu sái sánh ngang Phan An cái khi gió gì, cô mới chẳng thèm đấy!

Anh cho là nhà anh rất có tiền à? Cho dù có tiền cũng là việc nhà anh, có quan hệ gì với cô sao! Tự đại cuồng cộng thêm tự cho mình là đúng, hừ, mình mới không thích cầu hôn của anh đâu!

Một quý tộc độc thân vui vui về về lại không làm, cô cũng không phải là ngu ngốc! Đúng, cô tuyệt đối không phải là ngu ngốc!

Rốt cuộc hội nghị dài dòng cũng kết thúc, Lâm Vĩ Chân ở bên trong quả thật sắp ngủ thiếp đi rồi, nếu không phải cô ấy thân là trưởng bộ phận tài chính, lại đứng dịp quản lý đi công tác thì có đánh chết cô ấy, cô ấy cũng sẽ không tới tham gia cái cuộc họp nhảm chán này.

Nhìn phía trước quả nhiên Đỗ Vũ Thần không chút trở ngại, ngắn gọn chính xác kết luận, cô lại chuyển mắt trừng mắt nhìn nhóm người chủ quản mới vừa "Chuyện dài nói ngắn" kia. Ôi trời ơi!!! Thật là làm khó cho tổng giám đốc, mỗi tuần đều phải nghe những người không hiểu nghệ thuật nói chuyện này nói chuyện, cô ấy âm thầm ngáp một cái ngihĩ.

"Vậy cuộc họp đến đây là kết thúc." Đỗ Vũ Thần tuyên bố.

Lâm Vĩ Chân nghe thấy câu này lập tức tỉnh táo tinh thần, cũng không để ý ánh mắt của người khác, cô ấy đứng lên đầu tiên, cũng là người đầu tiên nhắc chân dời đi.....

"Đúng rồi, có chuyện muốn nói với mọi người một chút....."

Mắt thấy tay nắm cửa ngay trước mặt, phía sau lại truyền đến lời nói của Đỗ Vũ Thần, Lâm Vĩ Chân không cam lòng giảm tốc độ một mõi quay đầu lại đứng ngay ngắn nghe lời, dù sao điểm lễ phép cơ bản này cô vẫn còn hiểu được.

"Nói thật ra chuyện này đơn thuần là chuyện riêng của tôi, nhưng mà tôi nghĩ vẫn nên nói một tiếng với mọi người....."

Nếu là chuyện riêng còn nói cái gì mà nói? Lâm Vĩ Chân nói thầm trong lòng.

"Tôi nghĩ mọi người cũng không xa lạ gì với thư ký Ân, trước đây cô ấy đã làm ở bộ phận tài chính, một tuần trước đã chuyển sang làm thư ký cho tôi....."

Vừa nghe đến chữ "thư ký Ân", Lâm Vĩ Chân phút chốc mở to mắt, ngoáy ngoáy tai, lúc này tổng giám đốc lại nói tới tiểu Mai là có ý gì? Không phải là thừa cơ oán trách, nói xấu cô ấy (ATM) chứ? Trong lòng cô ấy (LVC) ngờ vực suy đoán.

"Khụ, mới vừa rồi tôi đã cầu hôn với cô ấy, tôi muốn sẽ kết hôn trong năm nay....."

Ôi trời ơi!!! Sao lại hoàn toàn ngược lại với tưởng tượng của mình?! Con người Lâm Vĩ Chân thiếu chút nữa rớt xuống, cô ấy trừng mắt chen lên phía trước, giọng nói chúc mừng vang lên khắp nơi làm cô ấy khẳng định không phải là mình nghe lầm; nhìn vẻ mặt tươi cười tiếp nhận chúc mừng của Đỗ Vũ Thần, tuyệt đối không giống bộ dạng anh đang nói vậy! Như vậy, chuyện này là thật đúng không?

Tổng giám đốc muốn kết hôn với tiểu Mai! Oa, tiểu Mai thật có phúc, hai ba lần đã câu được rổ rùa vàng, cô ấy (ATM) thật đúng là "Hắc canh trang tương dư"* —— cứ không nắm chắc mà xem!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6

Edit: Thanh Hưng

"Tiểu Mai, tiểu Mai."

Đây chính là cái gọi là chưa thấy người đã thấy tiếng đi! Ân Tuyên Mai ngượng ngừng cười một tiếng với mỹ phụ Vu Tĩnh Nhã bên cạnh mình, quay đầu nhìn chăm chăm Lâm Vĩ Chân đang vừa xông thẳng tới vừa không ngừng gọi mình.

"Tiểu Mai, thật không ngờ kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa nha!" Lâm Vĩ Chân đột nhiên dừng lại ở khoảng cách ba bước, nhìn cô từ trên xuống dưới nói.

"Cậu đang nói không đầu không cuối cái gì thế?" Ân Tuyên Mai không khách khí liếc cô ấy một cái.

"Hắc, tớ thật đúng là không có nhìn kỹ cậu, hiện tại nhìn kỹ, vóc người là vóc người, gương mặt là gương mặt, thật đúng là không tệ, đẹp, đẹp, rất đẹp." Lâm Vĩ Chân không để ý tới cô, ngược lại còn bình phẩm cô từ đầu đến chân, sau đó liền tiếp nói ba chữ "đẹp", vừa nói còn vừa gật đầu: "Ừ, thật là trai tài gái sắc, tài tử giai nhân, trời sinh một đôi, nước sữa hòa nhau, chìm cá tình thâm....."

"Vĩ Chân, muốn cho tớ biết thành tích ngữ văn của cậu tốt cũng không cần nói một đống thành ngữ cho tớ nghe đâu!" Ân Tuyên Mai không nhịn được ngắt lời cô ấy: "Hơn nữa, rốt cuộc cậu đang nói cái gì? Thế nào một câu tớ cũng nghe không hiểu?"

"Cậu nghe không hiểu?" Tiến tới gần trước mắt cô, Lâm Vĩ Chân vẽ mặt như tên trộm nói: "Đừng giả bộ, giả bộ nữa cũng không giống đâu, hiện tại mọi người trong công ty đều biết chuyện này rồi, cậu tiết kiệm một chút hơi sức đi đừng giả bộ nữa."

"Chuyện này? Rốt cuộc cậu đang nói cái gì nha? Có thể phiền cậu nói rõ một chút không?" Nhíu chặt lông mày, Ân Tuyên Mai thờ dãi hỏi, từ trước đến giờ cô cũng không thích chơi trò chơi giải đố.

"Tớ nói cái gì cậu phải nên rõ ràng hơn tớ chứ! Chính là cậu và tổng giám đốc....." Mắt thấy Ân Tuyên Mai đã là gương mặt không kiên nhẫn, Lâm Vĩ Chân mới không cam lòng nói tin tức ra, chỉ là mới nói được một nửa thì điện thoại bàn đã vang lên, theo phản ứng trực giác, cô ấy chặn ống nói lại không để cho Ân Tuyên Mai nhận.

"Cậu làm gì đấy?" Ân Tuyên Mai nhìn chăm chăm hành động kỳ quái của cô ấy.

Cái này nhất định là điện thoại của những phòng khác gọi tới chúc mừng tiểu Mai, cô ấy còn lâu mới để cho người khác nhanh chân đến chúc mừng tiểu Mai trước! Lâm Vĩ Chân nghĩ.

"Tiểu Mai, chúc mừng cậu, chúc mừng cậu, cậu phải nhớ tó chính là người đầu tiên chúc mừng cậu đấy nhé!" Cô ấy cười nói, nói xong thì tay mới yên tâm rời khỏi điện thoại.

Ân Tuyên Mai nhú chặt lông mày nhìn chằm chằm hành động quái dị của cô ấy, một tay cũng không quên nhận điện thoại: "Này, phó tổng ngài khỏe chứ..... Dạ, tôi là..... Cái gì? Chờ một chút, a lô? Này....."

Nhú chặt ân đường nhìn chằm chằm Lâm Vĩ Chân, Ân Tuyên Mai từ từ để ống nói xuống: "Vĩ Chân, cậu nói rõ ràng cho tó, rốt cuộc cậu chúc mừng tó cái gì? Tại sao ngay cả Lâm phó tổng cũng gọi điện thoại chúc mừng tó?" Về mặt cô thận trọng hỏi chuyện.

"Ai da! Đã là lúc nào rồi, như thế nào cậu vẫn giả câm giả điếc....." Lâm Vĩ Chân buồn cười mà nói, nhưng mới nói được một nửa.....

"Lâm Vĩ Chân....." Ân Tuyên Mai thấp giọng cảnh cáo.

"Được, tó nói là được chứ gì!" Lâm Vĩ Chân trấn an nói: "Mới vừa rồi trước lúc tan họp, tổng giám đốc nói cho chúng tó biết một tin tức....." Cô ấy liếc Ân Tuyên Mai một cái: "Một tin tức tốt của anh ta, anh ta sắp kết hôn."

Ân Tuyên Mai sững sốt một chút, anh muốn kết hôn? Sao cô lại chưa từng nghe qua? Nhưng mà nói đi nói lại, anh kết hôn thì liên quan gì tới cô? Lâm Vĩ Chân nói cho cô biết chuyện này làm gì? Chẳng lẽ là nhắc nhở cô một lát nữa gặp tổng giám đốc nhớ nói với anh tiếng "Chúc mừng" hay sao?

"Cậu ta muốn kết hôn? Tôi thế nào không biết?" Vu Tĩnh Nhã bên cạnh sợ hãi kêu.

Hai người Ân Tuyên Mai và Lâm Vĩ Chân bị dọa cho phát hoảng, rồi rít quay đầu nhìn bà.

Mà Vu Tĩnh Nhã hình như một chút cũng không cảm thấy cử động của mình có bao nhiêu dọa người, chỉ là chuyên tâm nhìn Lâm Vĩ Chân, mang theo vẻ mặt kinh ngạc cùng tò mò hỏi: "Cô biết đối tượng mà cậu ta muốn kết hôn không? Có thể nói cho tôi biết cô ấy là một người như thế nào không?"

Lâm Vĩ Chân nhìn Ân Tuyên Mai một cái, cười nói: "Bà hỏi cậu ấy đi, người kia cậu ấy quen thuộc hơn bất luận kẻ nào trong chúng tôi."

"Có thật không? Tuyên Mai cháu có thể nói cho bác biết không?" Về mặt Vu Tĩnh Nhã vô cùng chờ mong.

Ân Tuyên Mai nhìn Vu Tĩnh Nhã, lại quay đầu nhìn về phía Lâm Vĩ Chân, cô nhú chặt hai hàng lông mày, về mặt không giải thích được: "Nhưng ngay cả cô ấy là ai cháu cũng không biết nha!"

"Ôi trời ơi!!! Cậu đang đùa giỡn với tó sao?" Lâm Vĩ Chân nửa thật nửa giả thét chói tai.

"Ai nói giỡn với cậu? Từ đầu tới đuôi cậu chỉ nói với tó là tổng giám đốc muốn kết hôn, lúc nào thì cậu nhắc tới cái đó của anh ta là người nào nha?" Ân Tuyên Mai trợn mắt nhìn Lâm Vĩ Chân nói, nói xong còn nhìn về phía mỹ phụ bên cạnh nhờ giúp đỡ chứng minh, mà Vu Tĩnh Nhã rất hợp tác gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Cậu thật sự không phải đang đùa giỡn?" Lâm Vĩ Chân ghé đầu lại gần hỏi, mà Ân Tuyên Mai rất dứt khoát lắc đầu. "Nhưng rõ (dĩ^da^Y^qy^do) rằng tổng giám đốc nói anh ta muốn kết hôn với cậu nha! Sao cậu lại không biết được?" Cô ấy bày ra vẻ mặt làm sao có thể.

Ân Tuyên Mai bối rối ngẩn người: "Vĩ Chân, cậu có thể nói lại lần nữa không? Anh ta muốn kết hôn với ai?"

"Tổng giám đốc nói cậu nha! Thư ký mới nhậm chức của anh ta Ân Tuyên Mai đấy! Cậu..... Tiểu Mai cậu muốn đi đâu?" Lâm Vĩ Chân nhìn chằm chằm Ân Tuyên Mai đang dần dần rời đi gọi.

"Tó đi tìm anh ta tính sổ!" Ân Tuyên Mai cũng không quay đầu bỏ lại một câu, bóng dáng yếu điệu biến mất tại góc cửa.

"Cậu ấy làm sao thế?" Lâm Vĩ Chân nghiêng đầu hỏi Vu Tĩnh Nhã bên cạnh.

"Đại khái là vợ chồng son cãi nhau, ý kiến không hợp đi! Chỉ là người ta không phải nói “đánh là tình mắng là yêu” sao? Tình lữ cãi nhau ầm ĩ mới sẽ bền lâu không phải sao?" Vu Tĩnh Nhã nhún nhún vai mỉm cười nói.

Hôm nay bà đến công ty thuần túy chỉ là muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, muốn nhìn gương mặt thật của cô gái có giọng nói ngọt ngào Ân Tuyên Mai này một chút, nhưng không ngờ lại để cho bà nghe được một tin tức vô cùng tốt, con trai hần sắp kết hôn rồi, cô dâu chính là Ân Tuyên Mai, một người bà thấy không tệ, xem ra cũng là một cô gái tốt.

Xem ra cách ngày bà thành bà nội còn không xa, ha ha.....

"Àm!"

Chưa có bất kỳ thông báo nào, một cô gái đột nhiên xông vào phòng họp, kinh động đến mọi người đang ngồi bên trong, đoàn người cũng lấy ánh mắt khác thường nhìn về phía người tới, mà sau khi thấy rõ người tới là ai rồi thì đoàn người lại đồng thời quay đầu nhìn về phía vị trí người chủ trì.

Đỗ Vũ Thần thấy cô xuất hiện thì lộ ra nụ cười mừng rỡ, trầm ổn, anh lên tiếng: "Tan họp."

Ân Tuyên Mai đứng dựa vào bên cạnh cửa để nhóm người chủ quản ngay ngắn trật tự rồi đi, ánh mắt căm giận bất bình của cô chưa phút giây nào rời khỏi người anh.

"Àm!" Sau khi tất cả những nhân viên không liên quan rời đi, cô trở tay dùng sức đóng sầm cửa, điều này bày tỏ cô đang vô cùng không vui: "Anh có ý gì?" Cô tức giận chất vấn.

"Cái gì?" Về mặt Đỗ Vũ Thần không giải thích được nhưong nhưong mảy hỏi.

"Anh đừng giả bộ, tại sao lại nói láo như thế?"

"Nói láo? Anh nói láo cái gì?"

"Chính là anh nói cho mọi người chuyện chúng ta muốn kết hôn." Cô nghĩa chính từ nghiêm chỉ trích.

"À, chuyện đó sao!" Về mặt anh bừng tỉnh hiểu ra: "Thế nhưng là sự thật, anh không nói láo nha!"

"Anh còn nói anh không nói láo!" Ân Tuyên Mai kêu to: "Tôi đồng ý gả cho anh lúc nào?"

Đỗ Vũ Thần lắc đầu một cái.

"Vậy tại sao anh lại nói cho mọi người, chúng ta sắp kết hôn rồi?" Cô gào to với anh.

"Anh không nói với bọn họ là “Chúng tôi sắp kết hôn rồi”." Đỗ Vũ Thần lần nữa lắc đầu nói.

"Anh không nói? Vậy tại sao bọn họ lại chạy tới chúc mừng tôi? Hơn nữa tại sao mới vừa rồi lúc tôi nhắc tới, anh đã nói: "À, chuyện đó sao!" Rõ ràng anh cũng biết, anh còn muốn gạt tôi!" Ân Tuyên Mai kích động xông về trước phát tay, la hét với anh.

"Anh không lừa gạt em, anh chỉ nói với bọn họ là “Tôi đã cầu hôn cô ấy rồi, chúng tôi có thể sẽ kết hôn” mà thôi, anh cũng không nói “Cô ấy đã đồng ý lời cầu hôn của tôi, chúng tôi sắp kết hôn rồi”, hai cái này chênh lệch rất lớn, là bọn họ hiểu lầm chứ không phải là anh nói láo." Anh tóm lấy đôi tay kích động của cô nói.

"Anh không cần chơi chữ với tôi." Ân Tuyên Mai gạt anh ra nói: "Hiện tại lời đồn đại đã bay đầy trời, tất cả mọi người đều cho là chúng ta sắp kết hôn rồi, anh muốn giải quyết chuyện này như thế nào?"

"Vậy chúng ta dứt khoát kết hôn, danh chính ngôn thuận là được." Anh có chút trêu chọc nói.

"Kết hôn?! Anh điên rồi phải không?" Ân Tuyên Mai trợn to cặp mắt nhìn anh chằm chằm.

"Anh không điên." Thừa dịp cô không chú ý, Đỗ Vũ Thần ôm cổ cô: "Tuyên Mai, anh còn đang đợi đáp án của em! Gả cho anh được không?" Anh mềm giọng nói bên tai cô.

"Anh điên rồi, điên thật rồi!" Cô sợ hãi nhìn anh chằm chằm, sau đó bắt đầu hét lên giãy giụa: "Buông tôi ra! Anh buông tôi ra....."

Đỗ Vũ Thần cau mày nhìn cô, lời cầu hôn của anh dọa người đến mức kia sao? Nhỏ giọng nguyên rủa, anh lắc lắc cô gọi: "Ân Tuyên Mai, em bình tĩnh một chút, hãy tỉnh táo nghe anh nói!"

"Buông tôi ra! Buông tôi ra....." Cô vẫn như cũ hét chói tai.

Không hề do dự, anh dùng nụ hôn phong bế chứng cuồng loạn của cô, từ sâu tới cạn, từ thô lỗ đến dịu dàng, anh hôn lên sự lo lắng của cô, sợ hãi cùng bất lực: "Gả cho anh." Anh ngẩng đầu đối nói với cô đang có chút ngỡ ngàng.

"Tôi..... Không....."

Như vậy có thể thấy được anh hôn chưa đủ sâu sắc, mới Đỗ Vũ Thần lần nữa có lực bao phủ cô, nhẹ nhàng chậm chạp khắc họa hình dáng đôi môi của cô, cẩn thận xâm nhập thăm dò cùng đoạt lấy, lửa nóng thiêu đốt bốn phía xung quanh hai người bọn họ.

Tựa vào trong lòng anh, Ân Tuyên Mai hoàn toàn không có biện pháp suy tư, cô cho phép lý trí của mình cách cô càng ngày càng xa, hoan nghênh lửa nóng khoái cảm tuôn ra. Mà thăm dò không kiêng kỵ gì của anh làm cô hưng phấn khó nhịn, cô gần như không nhịn được rên rỉ, lại càng thêm gần sát vào anh.

Đỗ Vũ Thần cứng rắn lui người lại, anh không thể hưởng thụ nhiều nhiệt tình như vậy trong một lần được, hơn nữa ở nơi này —— bên trong phòng họp của công ty anh.

"Gã cho anh." Anh khàn khàn mở miệng.

Ân Tuyên Mai về mặt ngó ngang nhìn anh, hình như còn chưa hồi phục lại từ trong nụ hôn của anh: "Cái gì?" Cô nhỏ giọng nỉ non hỏi.

"Gã cho anh." Anh nói lại lần nữa.

"Không....."

"Rốt cuộc em đang chấp nhất cái gì? Tại sao không chịu gã cho anh?" Nhìn cô chăm chăm, Đỗ Vũ Thần giận không kiềm được quát.

Nhìn cô lắc đầu không nói, cơn giận của anh càng tăng lên, vì rất sợ mình đã thương cô, anh chỉ có hung hăng hôn cô, hôn đến lúc cô thở không ra hơi, hôn đến khi mình hài lòng mới thôi.

"Đi!" Sau một lúc lâu, giọng điệu của anh không quá thân thiện nói.

"Đi đâu?" Cô rụt rè hỏi.

"Ăn cơm." Đỗ Vũ Thần tức giận ném lại một câu, lôi kéo cô bước nhanh ra ngoài, một chút cảm giác thương hương tiếc ngọc cũng không có.

Ân Tuyên Mai nửa đi nửa chạy mặc cho anh lôi kéo đi, cô không hiểu tại sao anh nhất định muốn cô gã cho anh? Lại càng không hiểu chỉ là cô không gã cho anh, anh có cái gì mà tức giận? Dù sao "Đại trưởng phu sao lo không vợ" không phải sao? Rốt cuộc anh đang giận cái gì đây!

"Tiểu Mai tiếp khách!" Nghiêm Linh Quân hét lớn một tiếng, chộc cho người bốn phương tám hướng đều nhìn chăm chăm các cô.

"Nha, làm ơn cậu đừng gọi lớn tiếng như vậy có được không? Tiếp khách? Cậu xem tớ là cái gì đây?" Ân Tuyên Mai vừa bực mình vừa buồn cười lườm cô ấy một cái.

"Tớ sợ cậu không nghe thấy chứ sao!" Nghiêm Linh Quân bĩu môi nói.

"Tớ đứng ở ngay phía sau cậu, thiếu chút nữa là dính vào cậu rồi, cậu còn sợ tớ không nghe thấy? Chẳng lẽ cậu xem tớ như người điếc à?" Ân Tuyên Mai một bộ dáng vẻ mặt lớn trừng mắt nhỏ.

"Ai da! Phía sau tớ lại không mọc ra mắt, làm sao tớ biết cậu đứng ở phía sau tớ được! Hơn nữa....." Nghiêm Linh Quân mạnh miệng nói, sau đó cô ấy dùng cằm chỉ vào cửa miệng hưng phấn nói: "Nhìn xem, là Số hai đây! Đã hơn một tuần không thấy anh ta, tớ còn tưởng rằng anh ta rút lui rồi cơ! Không nghĩ tới hôm nay lại gặp được anh ta!"

Ân Tuyên Mai nhìn theo ánh mắt của cô ấy: "Ah?" Cô cau mày nhỏ giọng kêu.

"Thế nào?" Nghiêm Linh Quân thấy cô không đứng bèn nghiêng đầu hỏi.

"Không có gì." Ân Tuyên Mai lắc đầu một cái, ngoái đầu nhìn ra bên ngoài thêm một cái, vừa rồi hình như cô trông thấy Đỗ Vũ Thần ư! Nhưng có khả năng đâu? Một ông chủ của một xí nghiệp lớn sẽ có thời gian dư thừa "đi dạo phố"?

Không cần suy nghĩ, điều này hoàn toàn là không thể nào! Tám phần là mình nhìn lầm rồi, không phải người ta đều nói thị giác tạm lưu, thị giác định chỉ sao? Sờ dĩ cô nhìn thấy anh, nhất định là vì ban (L-Q-D) ngày bị anh ép buộc ngồi ở nơi mà chỉ cần anh đưa mắt là có thể nhìn thấy, đây là kết quả do phải nhìn chăm chăm anh một ngày!

"Ân tiểu thư....." Ông Chính Hoa vừa đứng ổn định, mới mở miệng đã bị Nghiêm Linh Quân ngắt lời.

"Sao rất lâu rồi anh không tới thế? Tôi còn tưởng rằng anh chiến vong....." Nghiêm Linh Quân nhanh mồm nhanh miệng nói.

"Tiểu Quân!" Ân Tuyên Mai kéo Nghiêm Linh Quân xuống.

"Ai da, cậu đừng kéo." Vuốt ve tay Ân Tuyên Mai, Nghiêm Linh Quân về mặt quá mức quan tâm nói với Ông Chính Hoa: "Số hai, sao nhiều ngày như vậy anh không tới nhà? Tôi còn tưởng rằng anh quyết định buông tha cho việc theo đuổi tiểu Mai của chúng tôi rồi đây....."

"Tiểu Quân!" Ân Tuyên Mai không nhịn được lần nữa cảnh cáo.

Nghiêm Linh Quân xem như gió thổi qua tai không để ý cô, nói tiếp: "Anh phải biết, trong mười lăm người theo đuổi tiểu Mai, chỉ có anh được lòng tôi nhất, thời gian này thấy anh không tới, hại tôi thay anh tiếc hận thật lâu, còn tưởng rằng anh không có kiên nhẫn, "biết khó mà lui" đây! Thế nào? Thời gian này sao anh lại không tới nhà? Có phải đi bái sư học nghệ không? Danh sư kia có dạy anh "36 chiêu theo đuổi vợ" không? Có muốn thí nghiệm tại chỗ một chút không?"

"Tôi..... Chuyện này..... Không phải....." Ông Chính Hoa quả thật bị Nghiêm Linh Quân thao thao bất tuyệt dọa đến mức ăn nói không mạch lạc, đỏ bừng cả mặt quay đầu nhờ Ân Tuyên Mai hỗ trợ.

"Tiểu Quân!" Ân Tuyên Mai nghiêm nghị cảnh cáo Nghiêm Linh Quân, trên thực tế cũng đang cười nghiêng ngửa trong lòng, đối với kỹ xảo chinh người của Nghiêm Linh Quân, cô thật sự là bội phục sát đất.

Nghiêm Linh Quân không để ý tới Ân Tuyên Mai, tiếp tục trêu chọc Uông Chính Hoa: "Ai da! Đừng ngượng ngùng, không phải tục ngữ nói "Quen tay hay việc, trước lạ sau quen" sao? Từ giờ trở đi anh luyện tập nhiều thêm mấy lần sẽ thành thói quen, về sau thành cao thủ tình yêu cũng đừng quên một đại công thần là tôi đây!"

"Tiểu Quân!" Ân Tuyên Mai lại gọi cô ấy.

"Ai da, nhìn tôi lại nói một đồng, nhanh lên một chút để cho anh bắt đầu luyện tập mới đúng! Tới, anh có thể bắt đầu, tôi sẽ ở bên cạnh làm quân sư cho anh, anh có thể yên tâm." Nghiêm Linh Quân rất nghiêm khí nói.

Nhìn Uông Chính Hoa tay chân luống cuống, Ân Tuyên Mai thật sự cảm thấy tội nghiệp thay anh ta! Nhất định là đời trước anh ta không hưởng khói đầy đủ nên mới có thể xui xẻo gặp phải Nghiêm Linh Quân; nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, không biết kiếp trước mình tu được cái phúc gì mà kiếp này có thể biết được Nghiêm Linh Quân đây? Cô buồn cười nghĩ.

"Tôi..... Nghiêm tiểu thư, cô đừng trêu tôi nữa....." Uông Chính Hoa mặt đỏ bừng nói.

"Người nào đùa giỡn anh chứ, tôi đang nói thật với anh, anh phải biết một người coi như thông minh cũng không thể vĩnh viễn nhớ được tất cả những gì mình từng học qua, nếu như muốn nhớ, vậy thì phải thường xuyên dùng nó, quen thuộc nó, cho nên bây giờ tại sao anh không nắm lấy cơ hội chứ?" Nghiêm Linh Quân lần nữa bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh, dừng một chút, cô ấy còn cố ý nói một câu: "Học mà không cần, vậy rất lãng phí!"

Đáng thương cho Uông Chính Hoa, đối mặt với Nghiêm Linh Quân hát làm đều tốt, quả thực là anh ta không thể làm gì, chỉ có bó tay đứng ở một bên ngây ngô cười khúc khích, cười theo, giả bộ cười.

Ân Tuyên Mai không nhận được nghiêng đầu cười trộm, đột nhiên cô bị một đôi mắt nhìn chằm chằm chiếm lấy, nhưng chỉ trong nháy mắt lại không thấy tăm hơi, cô thật hoài nghi là mình đang nằm mơ, nhưng đây đã là lần thứ hai trong tối nay rồi! Chẳng lẽ là cô mệt mỏi đến mức hôn mê rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 6.2

Edit: Thanh Hưng

"Ah? Số Ba đến rồi!" Đột nhiên Nghiêm Linh Quân sợ hãi kêu lên.

"Cái gì?" Ân Tuyên Mai không yên lòng quay đầu lại hỏi.

"Nhìn xem, hôm nay Số Ba cũng tới." Nghiêm Linh Quân chỉ về đằng trước cách đó không xa, "Không phải ngày mai anh ta mới đến sao? Sao hôm nay đã tới rồi? Còn cầm theo một bó Tulip..... Tulip?! Tớ không nhìn lầm chứ?" Cô ấy ghen hòng nhìn trần trời kêu to.

Nhìn về phía Nghiêm Linh Quân, Ân Tuyên Mai lập tức hít vào một hơi, không nhìn lầm, thật sự là anh!

Nhìn chằm chằm Đỗ Vũ Thần ưu nhàn đứng ở cửa canh chừng cô, cả trái tim của cô đều bất ổn, tại sao anh lại ở đây? Sao anh lại biết được chỗ này? Tại sao anh lại đến? Hàng nghìn vấn đề thoáng qua trong lòng cô, nhưng không có một đáp án nào.

"Ai da, Dương tiên sinh, anh thật đúng là thông suốt đấy! Tại sao đột nhiên hôm nay lại đổi sang tặng Tulip thế?" Vừa thấy Dương Chấn Vũ, Nghiêm Linh Quân lập tức quên đi sự tồn tại của Uông Chính Hoa, cô ấy thay đổi về mặt cười vừa giả vờ đứng đắn, rất bà tám nói.

Dương Chấn Vũ không để ý đến Nghiêm Linh Quân, giống như thường ngày đưa bó hoa tới trước mặt Ân Tuyên Mai.

Trùng trùng nhìn bó hoa, thế nhưng Ân Tuyên Mai lại không muốn nhận lấy, tại sao? Trước đây không phải cô đều không ngại ngần gì mà nhận lấy luôn sao? Hôm nay tại sao phải do dự đây? Là bởi vì đôi mắt nhìn chằm chằm cô kia sao?

"Ai da! Dương tiên sinh, tiểu Mai chúng tôi hình như không thích Tulip! Lần sau anh cũng không cần mua Tulip nữa, đổi sang (đi.da.lqy.do) mua bách hợp là được." Nghiêm Linh Quân làm bộ tốt bụng nói cho anh ta biết, thấy vẻ mặt động tác của anh ta vẫn như cũ không thay đổi, cô ấy còn nói: "Anh một mực gượng tay chẳng lẽ không mệt sao? Có muốn nghỉ một chút không? Hoặc là anh dứt khoát đưa bó Tulip này cho tôi, sau đó lại đi mua một bó khác là được."

Nói xong cô ấy không khách khí đưa tay nhận lấy hoa từ trên tay anh ta, cô ấy ngược lại muốn xem cái tên Số Ba này đến cùng có thể duy trì bộ dáng bình thân này bao lâu! Nghiêm Linh Quân nghĩ.

Uông Chính Hoa ở bên cạnh quả thật nhìn đến ngây người, thì ra là không phải chỉ có anh ta bị chinh, ngay cả cái người đáng dấp hùng tráng uy vũ, bị gọi là Dương tiên sinh trước mắt này đều tránh không khỏi bị Nghiêm Linh Quân trêu đùa! Nhìn một chút, anh ta lại có chút không đành lòng mở miệng: "Nghiêm tiểu thư, cô không nên làm khó....."

"Ah? Sao anh vẫn ở chỗ này vậy?" Nghiêm Linh Quân ngắt lời anh ta, buồn bực hỏi.

"Tôi vẫn luôn ở chỗ này chưa đi nha!" Uông Chính Hoa vô tội trả lời.

Trùng mắt nhìn anh ta, Nghiêm Linh Quân thay về mặt người tốt làm việc tốt, cô ấy lắc đầu thờ dài nói: "Hai người các anh đuổi theo tiểu Mai lâu như vậy, nhưng mà một chút thành quả cũng không có, chẳng lẽ các anh đều không cảm thấy kỳ quái sao?" Cô ấy liếc nhìn Dương Chấn Vũ trước, sau lại nhìn về phía Uông Chính Hoa, sau đó bắt đầu phát huy "Bê công" của mình bắt đầu nói nhảm: "Thực không dám dấu diếm, trong lòng tiểu Mai sớm đã có đối tượng rồi....."

Lần này Ân Tuyên Mai không ngăn cản lời nói nhảm nhí của cô ấy, bởi vì cô nhìn thấy Đỗ Vũ Thần đang chậm rãi đi về phía cô, trời ạ! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tại sao cô lại có loại "Kinh hồn bạt vía" dự cảm không tốt?

Đỗ Vũ Thần đi từ từ đến trước mặt Ân Tuyên Mai, trước mắt đoàn người đang nhìn anh chăm chú lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hôn cô!

Trợn to mắt, Ân Tuyên Mai ngây ngô tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng bất thành linh của anh, Ông trời ơi..! Anh đang làm cái gì? Anh lại dám hôn cô trước mặt bao người?! Anh làm sao dám? Anh tại sao có thể? Trong lòng cô thoáng qua một chút tức giận.

"Anh..... Ừm....."

Cô giận không kiềm được mở miệng, thế nhưng anh lại thừa cơ đưa đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng cô, không chút kiêng kỵ mãnh liệt hôn cô, trong kháng nghị mơ hồ của cô làm sâu hơn nụ hôn của mình.

Không thể tiếp tục suy nghĩ nhiều, Ân Tuyên Mai đưa tay ôm cổ của anh, từ bị động sang chủ động, dotừ phản kháng đến hôn hờ tiếp nhận.

Nghiêm Linh Quân trợn to cặp mắt nhìn hình ảnh hạn chế độ tuổi này, cô ấy không biết vai nam chính diện mạo phi phàm này nhô ra từ nơi nào thế? Anh là ai? Lại dám to gan hôn vai nữ chính xuất sắc Ân Tuyên Mai của chúng ta trước mặt hai người theo đuổi, chẳng lẽ anh không sợ bị người K sao?

Quay đầu nhìn về phía Uông Chính Hoa, chỉ thấy anh ta đỏ mặt đưa mắt nhìn sang nơi khác, xem ra Số Hai này không có một chút tính uy hiếp nào; lại chuyển hướng sang Dương Chấn Vũ, chỉ thấy anh ra tái mặt, cứng còng đứng ở đó nhìn chằm chằm hai người hôn hít, mà hoa trên tay sớm bị anh ta bóp nát, người đáng thương! Nghiêm Linh Quân nghĩ.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Đỗ Vũ Thần nhét Ân Tuyên Mai vào dưới cánh chim, nhìn chăm chú vào ba người về mặt khác nhau phía trước.

"Anh là ai?" Dương Chấn Vũ là người đầu tiên mở miệng nói chuyện.

"Đỗ Vũ Thần." Đỗ Vũ Thần trầm ổn mở miệng.

Nghiêm Linh Quân trợn to mắt, đây là lần đầu tiên cô ấy nghe được giọng nói của Dương Chấn Vũ, vì điểm này, cô ấy không khỏi bắt đầu bội phục cái người gọi là Đỗ Vũ Thần này.

"Quan hệ giữa các người là thế nào?" Dương Chấn Vũ hỏi tiếp.

"Anh thấy quan hệ giữa chúng tôi là thế nào?" Đỗ Vũ Thần không cho anh ta câu trả lời thẳng thắn, chỉ là cúi đầu nhìn Ân Tuyên Mai mặt đỏ bừng đang rúc vào trong ngực anh.

Nhìn hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, Dương Chấn Vũ không tiếp tục hỏi nữa, một tia không cam lòng thoáng qua đáy mắt anh ta, anh ta xoay người cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Anh ta làm sao thế?" Nghiêm Linh Quân cực kỳ buồn bực, nhìn chằm chằm bóng lưng Dương Chấn Vũ rồi đi, cô hỏi Uông Chính Hoa đang đứng bên cạnh.

Uông Chính Hoa cười khở không trả lời, có lúc đàn ông còn nhạy cảm, yếu ớt hơn phụ nữ, nhìn Ân Tuyên Mai một cái, anh ta bị thương thờ dài nói: "Hẹn gặp lại." Tiếp đó cũng rồi đi.

"Bọn họ làm sao thế?" Nhìn chằm chằm Uông Chính Hoa đột nhiên rồi đi, Nghiêm Linh Quân không thể tưởng tượng nổi kêu lên, cô ấy không hiểu vì sao bọn họ vô duyên vô cớ từng người một rồi đi?

Đỗ Vũ Thần không trả lời cô ấy, ánh mắt của anh vẫn như cũ lưu luyến ở Á hai gò má ửng hồng cùng đôi môi sưng đỏ của Tuyên Mai, anh tới chỉ để tặng cho những người đàn ông xung quanh cô một đòn ra oai phủ đầu mà thôi, nhưng không ngờ lại đã xảy ra cảnh tượng không thể kiềm chế hôn lên môi cô, mặc dù hiệu quả rất rõ ràng nhưng chỉ là sợ khi cô hồi hồn.....

"Sao anh có thể hôn tôi?!" Phục hồi tinh thần lại Ân Tuyên Mai đẩy Đỗ Vũ Thần ra, cực kỳ tức giận lên án, sao anh có thể hôn cô trước mặt bao nhiêu người như thế?!

Xem kia, dự đoán của anh còn thật chính xác! Đỗ Vũ Thần tròn trắn mắt nhăm chán nhìn Nghiêm Linh Quân đang hiếu kỳ không thôi bên cạnh, mặc cho con mắt Ân Tuyên Mai hung tợn ngử mỗ phanb thây anh.

"Anh....." Thấy về mặt nhăm chán của anh, Ân Tuyên Mai quả thật giận đến nói không ra lời!

"Anh là Số 16." Nghiêm Linh Quân đột nhiên nói.

"Cái gì số 16?" Đỗ Vũ Thần nhướn mày hỏi.

"Anh là người thứ 16 đuổi theo tiểu Mai, đương nhiên là Số 16 rồi, giống như người mới vừa tặng hoa đó gọi là Số 3, người đeo mắt kiếng đó là Số 2." Nghiêm Linh Quân giải thích.

"Có thật nhiều người theo đuổi em nha?" Đỗ Vũ Thần nhướn nhướn mày, cười hỏi Ân Tuyên Mai vẫn đang tức giận.

"Ai cần anh lo!" Ân Tuyên Mai không có sắc mặt tốt trông anh.

"Người đuổi theo tiểu Mai có cả một xe tải, hơn nữa tất cả đều có sức chịu đựng mười phần, anh biết không?" Nghiêm Linh Quân chen miệng nói: "Cứ lấy Số 2 mà nói, anh ta theo đuổi tiểu Mai một năm ba tháng....."

"Tiểu Quân!" Ân Tuyên Mai mất hứng gọi, cô không muốn để cho Đỗ Vũ Thần biết nhiều chuyện có liên quan tới cô như thế.

Mà Nghiêm Linh Quân không để ý cô tiếp tục nói: "Kỷ lục cao nhất của anh ta là một tuần lễ mua bảy đôi giày, mỗi ngày, mỗi (lqđ) ngày đều mua; lại lấy thêm Số 3 mà nói, mặc dù anh ta không mua giày, nhưng là mỗi ngày đều tặng hoa, gió mặc gió mưa mặc mưa! Cho nên....."

"Tiểu Quân!"

"Tiểu Mai cậu đừng gọi nữa! Đối với mỗi đuổi theo đuổi cậu tớ luôn luôn đối xử như nhau, nếu như anh ta không hiểu rõ những tình địch khác thì đối với kẻ đến sau là anh ta này sẽ rất thua thiệt." Nghiêm Linh Quân nhú mày nói với Ân Tuyên Mai.

"Cám ơn cô quan tâm, kỳ thật Số 15 không uy hiếp được tôi đâu." Đỗ Vũ Thần tươi cười rạng rỡ nói với Nghiêm Linh Quân.

"Vì sao?" Nghiêm Linh Quân tò mò với sự tự tin của anh.

Đối với vấn đề của Nghiêm Linh Quân, Đỗ Vũ Thần chỉ cười không nói, anh không thể nói cho Nghiêm Linh Quân biết ông chủ cửa hàng giày bị buộc —— bị anh ép buộc, để Ân Tuyên Mai "Cuốn gói" rồi, từ ngày mai trở đi cô tan làm sẽ về nhà, không đến nơi này làm nữa, tự nhiên Số 15 này cũng không thể uy hiếp được anh nữa.

Có lẽ anh làm như vậy là hơi quá đáng một chút, nhưng cái này đều là vì tốt cho cô, vì không để cho cô mệt mỏi, càng vì lợi ích của mình, anh cũng chỉ có thể không còn cách nào mới làm như vậy.

Lắc đầu một cái, Đỗ Vũ Thần cho Ân Tuyên Mai vẫn đang tức giận một nụ cười nhu tình, sau đó chuyển sang gương mặt nghiêm vấn của Nghiêm Linh Quân phát tay một cái: "Hẹn gặp lại." Không để ý tới ánh mắt người bên cạnh, anh chậm rãi rời đi.

Ân Tuyên Mai cúi đầu nhìn chăm chăm cánh tay to lớn cường tráng vòng chặc eo ếch của mình, chẳng bao lâu cô đã thành thói quen được anh bao bọc rồi ư?

Anh tự đại, cuồng ngạo, khí phách lại độc tài để cho cô không còn lời nào để phản bác, đàn ông đối với cô luôn luôn chỉ có a dua nịnh hót, cung chiều ở trong lòng bàn tay, chỉ có anh, cường thế, lạnh lùng lại tự cho là đúng, làm hại cô luôn luôn thích mềm không thích cứng ăn ba ba, đến nay vẫn không thoát được gông cùm vị hôn thê trên danh nghĩa của anh.

Khẽ nghiêng đầu, cô len len quan sát của anh, nói thật ra, dáng dấp của anh rất được, mà cũng có tiền, tại sao mình lại không đồng ý cầu hôn của anh đây?

Ghét anh? Sẽ không nha! Không thích anh? Cũng sẽ không nha!

Vậy rốt cuộc tại sao cô không đồng ý cầu hôn của anh đây? Ân Tuyên Mai nghĩ trái nghĩ phải cũng không nghĩ ra lý do gì.

"Chìa khóa đâu?"

Nghe được giọng nói của anh, Ân Tuyên Mai lấy ra một chuỗi chìa khóa từ trong bóp da đưa cho anh, đây cũng là một trong những thói quen mới gần đây của cô.

Từ sau khi anh tuyên bố với mọi người cô là người của anh, trong toàn bộ sinh hoạt của cô đều có anh, ăn cơm có anh ăn chung, đi làm, tan việc đều được anh đưa, ngay cả về nhà mở cửa cũng là do anh mở, tại sao mình dễ dàng để anh định đoạt như thế? Cô thật không nghĩ ra.

Đột nhiên có âm thanh chìa khóa rơi xuống đất làm cô tỉnh táo lại từ trong suy nghĩ: "Sao thế?"

Đột nhiên một trận hoa mắt chóng mặt chiếm lấy Đỗ Vũ Thần, cái chìa khóa trong tay mất thăng bằng rơi xuống, cả người tựa vào bên cạnh cửa, sau đó anh chậm rãi rơi vào trong bóng tối.

Ân Tuyên Mai bị cảnh tượng anh bất tỉnh không hề báo trước dọa cho ngây ngời, một hồi lâu mới giật mình xông về phía (đi^da^l^qy^do) trước ngồi xồm xuống: "Này, anh làm sao vậy? Mau tỉnh lại đừng dọa tôi nha!" Cô lay nhẹ anh lên tiếng.

Đỗ Vũ Thần không phản ứng chút nào nửa dựa vào trước cửa, mặc cho Ân Tuyên Mai gọi thế nào cũng không có động tác.

Lòng như lửa đốt lại không có ai giúp nên cô chỉ đành mở rộng cuạt ra, cật lực kéo nửa kéo nửa ôm anh vào trong nhà mình nâng lên giường. Luống cuống tay chân thay anh cởi bỏ áo khoác, tháo cà vạt, sau đó cô xoay người gọi điện thoại.

Điện thoại vừa thông, Ân Tuyên Mai nóng lòng mở miệng cầu cứu: "Alo..... Alo..... Tôi muốn gọi xe cứu thương..... Cái gì? Cô nói tôi gọi nhầm số rồi? Nhưng tôi rõ ràng gõ 119 nha..... Noi đó là 11 0? À, thật xin lỗi, thật xin lỗi....."

Vội vàng cúp điện thoại, Ân Tuyên Mai nhắc mình trấn định một chút, lần nữa quay số điện thoại 119: "Này, tôi muốn gọi xe cứu thương..... Cái gì? Xe cứu thương đều đã đi ra ngoài? Vậy tôi phải làm sao..... Muốn tôi chờ?" Cô không tin rống to: "Mạng người quan trọng, cô lại muốn tôi chờ?! Cô..... Alo..... Alo....." Ngốc lảng nhìn chằm chằm ống nói đỏ đỏ vang dội, cô thật sự không thể tin được thế nhưng đối phương lại cúp điện thoại!

Đáng ghét! Hiện tại cô phải làm sao? Quay đầu lại nhìn về trên giường anh ——

Ân Tuyên Mai không thể tin trọn to cặp mắt: "Vũ Thần?!" Cô chỉ khẽ lăm bầm một câu, tiếp đó cả người rơi thẳng xuống —— té bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 7

Nhìn Ân Tuyên Mai đang hôn mê, Đỗ Vũ Thần không biết sao chuyện lại phát triển thành cục diện này? Rõ ràng là chuyện tốt rất gần rồi, tại sao anh lại biến thành như vậy? Cách lần biến thân trước cũng đã gần một tháng, tại sao lúc này đột nhiên lại nói thay đổi là thay đổi ngay? Đáng hận hơn chính là lại để cho anh biến thân ở trước mặt Ân Tuyên Mai, thế này thì tốt rồi, anh phải giải thích tất cả chuyện này thế nào đây nha? Đáng chết.....

Chậm rãi mở hai mắt ra, Ân Tuyên Mai ngưng tụ tiêu cự trên người đứa trẻ trước mắt: "Vũ Thần, chị sao thế?" Chậm rãi ngồi dậy, cô không quá rõ ràng mở miệng hỏi.

Đỗ Vũ Thần không nói một câu nhìn cô, mặc dù anh đã lấy quần áo lần trước không mang đi từ ngăn kéo ra thay, nhưng anh không dám mong cô có thể quên hết chuyện mới vừa xảy ra, dù sao bộ tây trang vừa rồi anh mặc kia vẫn đang để ở trong chiếc ghế duy nhất trong phòng cô.

"Vũ Thần, sao em không nói lời nào? Chị....." Lời của Ân Tuyên Mai lạc mất từ trong miệng, cặp mắt nhìn thẳng chiếc ghế cách đó không xa, bộ tây trang kia..... Một hồi lâu, sắc mặt cô trắng bệch tự lăm bầm nói: "Mình đang nằm mơ có đúng không?"

Thở dài, Đỗ Vũ Thần lắc đầu mà nói: "Không phải em đang nằm mơ."

"Oh my God, không phải là mơ! Vậy rốt cuộc cậu là cái gì? Một đứa bé? Đỗ Vũ Thần? Hay là người ngoài hành tinh?....." Ân Tuyên Mai thẳng tắp lui về phía sau, sợ hãi nhìn anh chằm chằm hỏi.

"Anh....." Đỗ Vũ Thần đưa tay muốn giải thích.

"Cậu đừng tới đây!" Ân Tuyên Mai trừng mắt y hệt chuông đồng gào to.

Thở dài, Đỗ Vũ Thần thu tay lại, lẳng lặng ngồi xuống nhìn lại cô, giờ thì tốt rồi rồi, anh phải giải thích tình trạng hồng bét này thế nào? Cô có tin hay không? Anh lại phải nói như thế nào đây? Đáng chết! Toàn bộ những chuyện kỳ quái này đều do thí nghiệm của cha, đáng chết!

Trừng mắt nhìn đứa trẻ an tĩnh trước mắt, Ân Tuyên Mai vừa sợ lại hiếu kỳ tưởng tượng ra "nguyên hình" của anh, là thể khí? Là chất lỏng? Hay là thể rắn? Anh ăn cái gì để sống? Là ăn hoa? Ăn cỏ? Hay là ăn thịt người..... Cô không phải là người người bị hại chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, Ân Tuyên Mai càng co rúc chặt hơn.

Cứ như vậy, hai người đều có tâm sự riêng, "mắt to trừng mắt nhỏ" đối diện nhau năm phút đồng hồ.

"Cậu..... Cậu rốt cuộc muốn như thế nào? Tôi..... Thịt của tôi ăn không ngon, cậu..... Cậu đi ăn người khác có được không....." Thật vất vả, Ân Tuyên Mai mới có dũng khí mở miệng, giọng nói lại run run rẩy rẩy.

"Đáng chết! Em suy nghĩ đi nơi nào rồi?" Đỗ Vũ Thần cau mày hỏi, thấy cô càng sợ hãi hơn, anh thả nhẹ giọng điệu càng nhu hòa hơn, càng vô hại hơn:

"Em không phải sợ anh, anh là Đỗ Vũ Thần, Đỗ Vũ Thần tuyệt đối chính xác, độc nhất vô nhị, không phải như em nghĩ yêu quái, dị nhân thậm chí là người ngoài hành tinh.

"Lý do anh biến thành bộ dáng hiện tại này, hoàn toàn là ngoài ý muốn, em có từng nghe qua cha anh —— Đỗ Minh, ông ấy rất ưa thích nghiên cứu, chế được, mà anh biến thành như vậy, toàn bộ chính là do ông ấy ban tặng....." Anh êm tai nói ra tất cả những gì đã xảy ra, từ nghiên cứu của Đỗ Minh, sự kiện ngoài ý muốn của anh, nói thẳng đến lúc gặp gỡ cô và quan hệ hiện tại của hai người.

Ân Tuyên Mai nghe đến trọn mắt há hốc mồm, nghẹn họng nhìn trân trối, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng loại lời nói vô căn cứ này, nhưng chuyện này cũng không tránh khỏi quá không thể tưởng tượng nổi đi! Nào có ai lại thay đổi bất thường như thế, hơn nữa còn là từ người lớn biến thành đứa trẻ? Tay chân của anh phải rút ngắn thế nào? Thân thể của anh phải nhỏ đi thế nào?

"Cậu thật sự là Đỗ Vũ Thần, tổng giám đốc xí nghiệp Thánh Đường Đỗ Vũ Thần? Cậu có chứng cứ gì không?" Cô khiếp sợ lần nữa mở miệng hỏi, hết cách rồi, ai bảo chuyện này quá khoa trương chứ!

"Chứng cứ? Em muốn lấy cái gì làm chứng cứ?" Đỗ Vũ Thần nhướn mày hỏi.

"Tùy tiện, dù sao có thể để cho tôi tin tưởng, có thể thuyết phục tôi là được rồi."

Suy nghĩ một chút, Đỗ Vũ Thần lộ ra một nụ cười: "Em có thói quen xuống xe từ bên trái." Anh chỉ nói câu này.

"Cái gì?" Lời của anh quá ngắn khiến Ân Tuyên Mai không thể nghe rõ, lập tức cau mày hỏi.

"Anh rất ngạc nhiên em thật sự có thói quen xuống xe từ bên trái sao? Nhưng tại sao chỉ có ở lần đầu tiên dẫn em đi ăn cơm thì em mới xuống xe từ bên trái, về sau đều xuống xe từ bên phải thế?" Giọng điệu Đỗ Vũ Thần tràn đầy đùa cợt hỏi cô.

Vừa nghe đến chuyện xấu của mình, Ân Tuyên Mai mác cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, cô cũng biết lý do của tên ngu ngốc kia sẽ làm anh cười đến rụng răng, nhìn đi, anh cho đến bây giờ vẫn lấy cô ra đùa cợt, thật là đáng ghét! Chỉ là vừa nghe anh nói như vậy, vậy cũng không có nghĩa là.....

"Cậu thật sự là Đỗ Vũ Thần? Những gì cậu mới vừa nói đều là lời nói thật?" Cô nhìn anh.

Đỗ Vũ Thần giương giương khoe miệng cười gật đầu một cái.

"Ông trời ơi..! Vậy anh..... Anh....." Chỉ vào anh tròn to mắt, Ân Tuyên Mai nói không ra lời.

Ông trời ơi..! Đây thật là thiên đại đả kích, nếu như cái Đỗ Vũ Thần lớn đó tương đương với cái Đỗ Vũ Thần loại nhỏ này, như vậy người cùng cô ngủ hai ngày kia, không phải là anh đúng không?!

Ông trời ơi..! Đây trong ba ngày kia cô đều "phanh ngực hở chân" ở trước mặt anh..... Oh my God! Ôi trời ơi!!!

Nhìn sắc mặt âm tình bất định, thiên biến vạn hóa của cô, Đỗ Vũ Thần tà tà cười: "Tuyên Mai, vóc người của em thật không tệ, nếu như anh nhớ không sai phải là 38, 24, 36....."

"Không cho phép anh nói!" Ân Tuyên Mai đỏ bừng cả khuôn mặt thét lên.

"Nói một chút có quan hệ gì sao! Dù sao anh cũng không phải là chưa từng xem qua, chưa từng sờ qua....." Đỗ Vũ Thần một bộ cả lợ phát phờ.

"Anh..... Anh hèn hạ, hạ lưu, vô sỉ, xấu xa, không biết xấu hổ....." Ân Tuyên Mai giận dữ ngút trời, miệng không ngăn cản ác ý mắng lên.

"Oa! Không ngờ em mắng chửi người thật là có một bộ, hoàn toàn không có lời thô tục!" Đỗ Vũ Thần mặt cười rất đồi ngọt ngào mà nói, hoàn toàn không nhìn ra vẻ tức giận.

"Anh..... Anh đáng ghét!" Nhìn chằm chằm thái độ cợt nhả của anh, Ân Tuyên Mai không khỏi giận đến cắn răng nghiến lợi.

"Anh đáng giận? Nhớ ngày đó toàn thân cao thấp của anh cũng đều bị nhìn qua, sờ qua, anh đều không nói một câu, mà hôm nay anh mới mở miệng nói ba con số, đã bị em mắng thành đại sắc lang thập ác bất xá, em nói thế này công bằng sao?" Đỗ Vũ Thần nháy mắt, ba phần vô tội, bảy phần hài hước nói.

"Anh..... Tôi....." Ân Tuyên Mai cảm tức cúi đầu, ấp úng nói không ra lời.

Chuyện cũ từng màn xẹt qua trước mắt Ân Tuyên Mai, từ gặp mặt, quen biết, gặp lại, chung đụng đến bây giờ, sắc mặt của cô theo từng đoạn ngắn mà thay đổi, nghĩ đến mình đánh đá, sự can đảm của mình, sự dốt nát cùng ngu xuẩn của mình, trong nháy mắt cô cảm thấy mình không đất dung thân, ôi trời ơi!!! Rốt cuộc cô đã làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn rồi?!

"Hiện tại em đã biết nguyên nhân anh muốn em gả cho anh đi!" Điều chỉnh nét mặt, Đỗ Vũ Thần đột nhiên nói.

"Cái gì? Gả cho anh? Tại sao?" Ân Tuyên Mai đỏ mặt ngẩng đầu nhìn anh.

Cô không hiểu, thật không hiểu, từ lúc anh bắt chọt cầu hôn đến cường chế theo đuổi, thủ đoạn chiếm làm của riêng, đến bây giờ là loại cục diện chệch

đường ray này, anh lại vẫn nhớ mãi không quên muốn cô gả cho anh, cô thật sự là không hiểu nổi, rốt cuộc là vì cái gì? Mà dĩ nhiên cô đủ thông minh để biết rõ, lý do tuyệt đối không phải là anh yêu cô!

"Tại sao? Chẳng lẽ em quên chuyện xảy ra trong ba ngày lúc chúng ta mới quen kia sao?" Đỗ Vũ Thần nhún mày không tin hỏi.

"Ba ngày kia?" Ân Tuyên Mai vẻ mặt u mê, ba ngày kia xảy ra chuyện lớn gì sao?

Đỗ Vũ Thần cười như không cười và ghé nhìn cô: "Lỡa thể gặp nhau, ôm nhau ngủ...."

"Vậy không thể nói như vậy!" Ân Tuyên Mai đỏ mặt ngắt lời anh: "Khi đó anh căn bản chỉ là đứa bé, làm sao tôi biết trên thực tế anh lại là..." Cô đột nhiên ngượng ngùng cúi đầu.

"Mặc kệ như thế nào, em đã xem qua thân thể của anh, anh cũng vậy đã xem qua thân thể của em, đây là sự thật không thay đổi được, cho nên quan hệ của hai chúng ta đã dây dưa không rõ, nếu như em không lấy anh, vậy em muốn gả cho người nào?" Đỗ Vũ Thần luận sự mà nói.

"Nhưng là, anh không nói tôi không nói thì cũng không ai biết, chúng ta coi như nó là giấc mơ được không?" Ân Tuyên Mai đơn giản hóa vấn đề.

"Tại sao em bài xích việc gả cho anh như vậy? Anh sẽ ăn thịt người sao?" Nhìn cô chằm chằm, Đỗ Vũ Thần hỏi ra vấn đề trong lòng mình muốn biết nhất.

"Vậy tại sao anh nhất định không phải em thì không thể? Chẳng lẽ thật sự là vì chuyện ba ngày kia? Hay là anh đã yêu em?" Ân Tuyên Mai không trả lời anh, ngược lại nửa đùa cợt, nửa tự giễu hỏi anh.

"Có lẽ." Chuyện chú đưa mắt nhìn cô, Đỗ Vũ Thần lập lòe nước đôi trả lời.

Ân Tuyên Mai còn tưởng rằng sẽ nghe được tiếng cười giễu cợt của anh, không ngờ lại nghe được hai chữ "có lẽ", làm sao có thể chứ! Cô buồn cười nói: "Có lẽ? Đây hoàn toàn là chuyện không thể nào, anh đừng trêu chọc tôi."

"Tại sao lại không thể nào? Em nghĩ thời gian này là anh vô cùng rảnh rỗi nhàn chán mới đến đây đưa vói em sao?" Đỗ Vũ Thần cau mày nhìn cô, chẳng lẽ anh không có khả năng yêu cô sao?

Ân Tuyên Mai lẳng lặng nhìn anh.

Thấy cô không có phản ứng, Đỗ Vũ Thần mở miệng lần nữa, nhưng lần này giọng điệu của anh lại là uyển chuyển yêu cầu: "Gả cho anh được không? Em suy nghĩ cũng lâu rồi."

Nhìn ánh mắt dịu dàng, nghe giọng nói uyển chuyển của anh, Ân Tuyên Mai trầm luân, kém một chút nữa là cô đã gật đầu, đáng tiếc cổ tình lúc này điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Đỗ Vũ Thần không nhìn được mắng, rõ ràng mắt thấy cô sẽ gật đầu, thế nào..... Đáng chết!

Ân Tuyên Mai sợ hết hồn, cô đứng lên nhận điện thoại: "A lô..... Cái gì..... Được, tôi biết rồi." Cúp điện thoại, cô như có điều suy nghĩ nhìn anh.

"Thế nào?" Đỗ Vũ Thần hỏi.

"Xe anh dừng ở giao lộ ngăn cản đường đi của người khác rồi." Cô nói cho anh biết.

"Lái đi chẳng phải được sao!" Anh như không có chuyện gì lớn nhún vai nói, đứng thẳng người cầm chìa khóa lên chạy ra ngoài.

"Này, anh đi đâu thế?" Ân Tuyên Mai hỏi anh.

"Lái xe nha!" Đỗ Vũ Thần cau mày nói cho cô biết.

"Bộ đáng anh bây giờ lái xe thế nào được?" Cô chỉ vào anh nói.

"Đáng chết, anh quên." Đỗ Vũ Thần nhẹ giọng nguyên rủa một tiếng, sau khi cùng cô nói tới chủ đề sâu như vậy, anh hoàn toàn quên đáng về bây giờ của mình là một đứa trẻ, khó trách mới vừa rồi cô vẫn nói hai chữ "không thể nào", ah! Xem ra hiện tại việc đầu tiên anh phải làm là để cho mình trở về hình dáng ban đầu, mà không phải muốn cô gả cho anh.

Chỉ là chuyện xe này vẫn phải giải quyết, vì vậy anh quay đầu nhìn cô: "Em có bằng lái chứ?"

Ân Tuyên Mai gật đầu.

"Vậy em lái xe." Lôi kéo cô đi vào thang máy: "Chúng ta tới nhà anh đi tìm cha anh trước, xem xem bộ đáng anh thế này là chuyện gì....."

"Nhưng tôi....." Ân Tuyên Mai thử mở miệng, nhưng lại bị anh ngắt lời.

"Có chuyện gì đợi đến sau khi đến nhà anh lại nói, hiện tại, ừ, đây là chìa khóa xe." Đi ra khỏi thang máy đi tới trước xe của mình, anh cho chìa khóa xe

cho cô.

Nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, mở cửa xe ngồi vào ghế lái, Ân Tuyên Mai bắt đầu liều mạng hồi tưởng tất cả kỹ thuật lái xe mình đã từng học.

Chuyện thứ nhất là điều chỉnh ghế ngồi, cô chậm rãi lục lọi, rồi cuộc trời cao không phụ người có lòng, hoàn thành chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai là cho xe chạy, cô cắm chìa khóa vào trong lỗ, xoay một cái, hai cái, xe thuận lợi khởi động, hắc, có thể thấy được cô là bảo đao không già đây! Sau đó, bây giờ là đánh tay lái từ từ đi lên..... Ah? Tại sao có thể có âm thanh kỳ quái.....

"Này, còn chưa thả phanh ra đây!" Đỗ Vũ Thần vừa nghe âm thanh không đúng, vội vàng ngoái nhìn xung quanh, rồi cuộc biết thì ra là cô quên thả phanh ra, lập tức nhắc nhở.

"Oh, đúng rồi, thả phanh." Ân Tuyên Mai lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Phanh vừa thả ra, xe lập tức lao vọt ra ngoài, Đỗ Vũ Thần bị dọa cho sắc mặt trắng bệch nhìn chằm chằm phía trước, tay túm chặt hai bên, trong miệng anh vẫn kêu: "Đáng chết, chậm một chút, chậm lại, đạp phanh, đạp phanh..... Đáng chết, queo cua chậm một chút, chậm một chút....."

Ân Tuyên Mai hưng phấn lái xe, không chút nào để anh đang khản trương gần chết nhìn ở trong mắt, nghe vào trong tai.

"Bên trái, bên trái có một ổ gà lớn mau tránh..... Đó....." Đỗ Vũ Thần hét chói tai cảnh cáo, đáng tiếc vẫn không tránh khỏi nặng nề xóc nảy một cái.

"Kít——"

Một tiếng này khiến Đỗ Vũ Thần bị dọa sợ, anh vội vàng quay đầu lại nhìn, ven đường bên trái lại đột nhiên xuất hiện một thanh sắt, mà âm thanh 'kít' mới vừa rồi không phải âm thanh lúc xe bị cào phải chứ? Anh tái mặt quay đầu lại: "Đáng chết, phía trước có người mau đạp phanh đi!" Thật là sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới, anh lần nữa hét lên, hận không được dưới chân mình có một cái phanh.

"Tôi biết rồi, yên tâm!" Cô về mặt phấn khởi nói, nói xong mới khẩn cấp đâm phanh, vẫn không quên ném ánh mắt ý bảo "Anh nhìn đi".

"Gần đây có bãi đỗ xe nào không?" Mặt tái nhợt nhìn cô chằm chằm, Đỗ Vũ Thần vô lực hỏi.

"Ừ, cách 10m phía trước không phải có một bảng hiệu sao? Chỉ là anh hỏi cái này làm cái gì?" Cô dùng cằm chỉ về đằng trước nói.

Đỗ Vũ Thần hít một hơi thật sâu, anh không biết trái tim mình có chịu được đá kích nữa hay không, cho nên chỉ về bãi đỗ xe đằng trước: "Lái xe tới đó đi."

"Tại sao? Không phải anh nói là muốn đến nhà anh sao?" Ân Tuyên Mai cau mày hỏi.

"Anh thay đổi chủ ý." Đỗ Vũ Thần yếu đuối nói.

"Tại sao?"

"Em lái xe đến đó trước đi, anh sẽ nói cho em biết..... Tại sao....."

"Được rồi!" Nhún nhún vai, Ân Tuyên Mai không sao cả y theo chỉ thị của anh lái xe tới bãi đỗ xe.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 7.2

Sau một tiếng phanh "Kít", xe chính xác dừng ở chỗ đỗ xe, Ân Tuyên Mai bày ra vẻ mặt đại công cáo thành, kéo tay phanh, tắt đèn, tức giận: "Được rồi, an toàn tới nơi." Cô mỉm cười nói với anh: "Bây giờ anh muốn nói gì?"

Đỗ Vũ Thần ở một bên sớm đã bị dọa sợ đến mức nhũn chân vô lực, hiện tại ngay cả năng lực suy tính cơ bản nhất có thể đầu óc anh cũng không có biện pháp xoay chuyển bình thường, mà đã là trạng thái tốt nhất rồi, bởi vì hiện tại anh không có miệng sùi bọt mép bất tỉnh thật sự đã tốt hơn người bình thường rồi.

Một hồi lâu sau Đỗ Vũ Thần mới hơi khôi phục như cũ, phản ứng đầu tiên của anh chính là rống to về phía cô: "Đáng chết! Rồi cuộc em có bằng lái hay không, có biết lái xe hay không hả?"

Ân Tuyên Mai sững sờ một chút: "Anh gào to như thế làm cái gì? Không có bằng lái tôi dám lái xe chở anh sao? Huống chi không phải tôi đỗ xe vô cùng chính xác sao?" Cô liếc xéo anh một cái, bộ dạng vênh vào tự đắc.

"Có bằng lái? Có bằng lái mà em vẫn lái xe thành cái bộ dáng này?"

"Thế nào? Không phải chúng ta đã an toàn tới nơi sao? Chẳng lẽ anh có cọng lông nào bị thương?" Cô nhướn mày hỏi: "Huống chi anh biết không? Đây chính là lần đầu tiên sau năm năm kể từ lúc lấy được bằng (di.da.lqy.do) lái tôi lái xe lên đường đây! Anh xem, kỹ thuật của tôi không tệ chứ!" Gương mặt cô tràn đầy vẻ tự đắc nói.

Đỗ Vũ Thần vừa nghe thiếu chút nữa đã té xỉu, nhớ tới đoạn đường mới vừa rồi kia, đến bây giờ anh vẫn là lòng còn sợ hãi!

"Không phải là tôi khoe khoang, ban đầu huấn luyện viên còn nói tôi có tố chất, mới lên lớp mười ông ấy đã cho tôi lái xe lên đường, về sau thậm chí ông ấy còn để mấy học viên cho tôi dạy đây! Rất giỏi đi!" Nhớ tới dũng khí năm đó, cô lập tức không nhìn được nói một chút.

"Phải ha, rất giỏi! Anh thật sự hoài nghi người huấn luyện viên đó là mất mù hay là tâm mù." Đỗ Vũ Thần ở một bên tròn mắt nhìn thẳng, trong miệng lầm bầm.

"Anh nói cái gì?" Ân Tuyên Mai nhìn anh một cái hỏi.

"Không có gì."

"Như vậy. Bây giờ chúng ta có thể lái xe đến nhà anh chưa?" Cô vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn hỏi.

"Đừng!" Đỗ Vũ Thần rít lên, trở tay rút chìa khóa trên ổ cắm, lập tức nhanh chóng xuống xe.

Mới vừa xuống xe, Đỗ Vũ Thần mới biết bây giờ mình vẫn còn rất suy yếu, hai chân run rẩy, anh thề đời này tuyệt đối sẽ không để cho cô ngồi lên ghế lái nữa, tuyệt đối không!

"Rõ ràng có xe có thể đi, tại sao phải đổi sang bắt xe taxi? Thật là lãng phí!" Ân Tuyên Mai nhớ mãi không quên mới vừa rồi tài xế xe taxi dùng công phu từ ngoạm đòi 100 nguyên.

Đỗ Vũ Thần trực tiếp bỏ qua lầm bầm của cô, nhìn chỉ số an toàn trên cửa, anh ngồi xổm người xuống lấy chìa khóa từ dưới mặt thảm trước cửa ra mở cửa.

"Vào đi! Anh nghĩ cha anh nhất định là lại đang ở trong phòng thí nghiệm." Anh nói với cô, sau đó kéo cô quẹo trái quẹo phải dừng lại trước cửa một căn phòng có đề "Phòng thí nghiệm".

Ân Tuyên Mai mặc anh dẫn dắt, ánh mắt không ngừng xem cách bố trí trong nhà, thoải mái nhưng không xa hoa, ấm áp, tự nhiên, căn nhà hoàn mỹ nhất có lẽ chính là như vậy đi!

"Ừ! Đeo cái này lên."

Đỗ Vũ Thần đưa cho cô một mặt nạ phòng khói.

Ân Tuyên Mai nhìn chằm chằm vật trên tay anh:

"Nhất định phải đeo sao?"

"Nhất định phải." Đỗ Vũ Thần thận trọng gật đầu:

"Lát nữa đi vào, phải nhớ không được đụng vào bất kỳ thứ gì, bằng không có khi đột nhiên em biến thành một con heo cũng không biết chừng." Anh hù dọa cô, thực tế cũng không khoa trương như vậy.

"Một con heo?!" Ân Tuyên Mai tròn to cặp mắt ỷ hệt chuông đồng.

"Đúng, nhưng mà anh nghĩ nếu em biến thành một con heo, cũng nhất định là một con heo xinh đẹp." Anh cười nói.

"Xinh đẹp đến đâu cũng chỉ là một con heo, tôi mới không cần!" Không tự chủ, Ân Tuyên Mai từ từ đến gần anh.

Tiến vào phòng thí nghiệm, với Ân Tuyên Mai mà nói quả thực giống như là tiến vào một thời không khác, chỉ thấy bình bình lon lon hình thù kỳ quái la liệt cả phòng, bên trong đựng chất lỏng hồng lam xanh lá đủ màu, có một vài miệng bình nổi bọt, một vài là khói bốc lên. Cô lần đầu tiên mở rộng tầm mắt, đối với kỳ quan chỉ ở trong phim mới có thể thấy, tò mò của cô lớn hơn sợ hãi, lập tức quên đi nhắc nhở lúc trước của Đỗ Vũ Thần, chỉ thấy cô đưa dài cổ, trừng lớn cặp mắt để xem chất lỏng chuyển động bên trong bình, xoay tròn theo nó.

"A!" Sơ ý một chút, Ân Tuyên Mai bị vấp vào một cái gì đó phía sau, cô theo phản xạ kéo thứ gần mình nhất

"Bình bình bang bang!" Một trận tiếng nổ dọa người vang lên trong phòng thí nghiệm.

"Ôi trời ơi!!!" Đỗ Minh nghe tiếng thét chói tai.

"Đáng chết!" Đỗ Vũ Thần là con tiếng nguyên rủa.

Hai người chạy như bay tới nhìn chăm chăm Ân Tuyên Mai nằm ngửa trên đất cùng với rất nhiều bình đựng chất lỏng tán loạn xung quanh.

"*Tâm huyết của ta.....*" Đỗ Minh khóc kêu thảm thiết:

"*Tâm huyết của ta.....*"

"*Tuyên Mai, Tuyên Mai!*" Lấy mặt nạ phòng khói trên đầu cô xuống, Đỗ Vũ Thần khẽ nâng đầu của cô, vỗ nhẹ má cô gọi: "*Tỉnh lại, tỉnh lại, Tuyên Mai.....*"

"*Thí nghiệm của ta! Tâm huyết của ta.*" Đỗ Minh vẫn ở một bên kêu gào.

Gọi một hồi lâu, thấy Ân Tuyên Mai vẫn hôn mê, Đỗ Vũ Thần phiên lòng rống to về phía Đỗ Minh: "*Cha, đừng có kêu gào nữa! Cha còn không mau chạy tới đây giúp một tay?*"

Bị một tiếng hét lớn của anh thức tỉnh, Đỗ Minh không hề kêu loạn nữa, nhìn chăm chăm Đỗ Vũ Thần ngồi chồm hóm dưới đất một hồi lâu, ông cau chặt ấn đường không hiểu hỏi: "*Nhóc con, sao con lại biến thành bộ dáng này?*"

"*Cha đừng hỏi cái này nữa, mau tới đây giúp con nhìn xem cô ấy thế nào rồi!*" Đỗ Vũ Thần nhìn Ân Tuyên Mai nói.

"*Cô ấy là ai?*" Đỗ Minh đến gần ngồi xổm người xuống hỏi.

"*Vợ tương lai của con.*" Đỗ Vũ Thần không chút suy nghĩ nói: "*Cha mau nhìn xem cô ấy thế nào? Tại sao con gọi nữa ngày cô ấy cũng không có phản ứng. Không phải là cô ấy cũng ăn phải đồ vật kỳ quái gì do cha nghiên cứu rồi chứ?*"

"Cái gì mà đồ vật kỳ quái! Đây chính là kết tinh tâm huyết trọn đời của ta, từ trước tới nay chưa từng có ai nghiên cứu....." Đỗ Minh kháng nghị nói.

"Cha cha đừng nói nhảm nữa, mau giúp con xem cô ấy đi!"
Đỗ Vũ Thần không khách khí ngắt lời ông.

"Con đừng khẩn trương, ta đây không phải đang xem sao?"
Đỗ Minh an ủi anh, cẩn thận kiểm tra Ấn Tuyên Mai một lần.

"Cha, rốt cuộc cô ấy thế nào rồi?" Đỗ Vũ Thần nóng lòng hỏi.

"Thằng nhóc con đừng nói nữa, ta đang xem đây!" Đỗ Minh nói cho anh biết, một lát sau ông thở ra một hơi:
"Ta nghĩ cô ấy chỉ bị đụng vào sàn nhà mà ngất đi, cũng không có ăn phải thứ gì, con yên tâm."

"Thật ư?" Đỗ Vũ Thần không tin hỏi.

"Ta lừa con làm gì?" Đỗ Minh trừng mắt nhìn anh nói.

"Đỗ Minh? Ông ở bên trong không?" Đột nhiên ở cửa truyền đến giọng nói của Vu Tĩnh Nhã.

Sắc mặt Đỗ Minh thoáng chốc trắng bệch, vội vàng đè đầu Đỗ Vũ Thần xuống, ông nhỏ giọng nói: "Đừng để cho mẹ con thấy!"

"Tại sao?" Đỗ Vũ Thần không hiểu hỏi.

"Đỗ Minh? Ông ở lên trong không? Tôi đi vào đây!"
Vu Tĩnh Nhã không nhận được câu trả lời, lần nữa lên tiếng hỏi.

"Bà xã, là đứng vào, tôi sắp ra ngoài rồi!" Đỗ Minh vừa trả lời bà, vừa cảnh cáo Đỗ Vũ Thần: "Đồng ý với ta, đừng để cho mẹ con thấy, lát nữa ta sẽ quay lại." Nói xong ông đứng dậy đi ra ngoài.

"Đỗ Minh ông đang làm gì thế? Vừa rồi hình như tôi nghe được một tiếng vang thật lớn, đã xảy ra chuyện gì sao?" Vu Tĩnh Nhã quan tâm hỏi.

"Không có đâu, có lẽ là bà nghe lầm rồi." Đỗ Minh cười ha hả nói.

"VẬY..... Xem ra thật sự đúng là tôi nghe lầm rồi." Vu Tĩnh Nhã nhún nhún vai nói: "Cũng đã hơn tám giờ rồi, sao Vũ Thần còn chưa trở lại nhỉ?" Bà nói tiếp.

"Bà đừng lo lắng nhiều như thế, thằng nhóc kia cũng đã lớn rồi, chắc chắn sẽ không tự dưng biến mất được....."

Nghe giọng nói cha mẹ dần dần đi xa, Đỗ Vũ Thần cúi đầu nhìn Ấn Tuyên Mai vẫn ngồi mê man, trong lòng lại nghĩ tới, lần này biến thân không biết phải duy trì bao lâu? Nó sẽ tự động khôi phục như cũ như lần trước, hay là phải chờ cha nghiên cứu ra thuốc giải? Nhìn hành động mới vừa rồi của cha, có thể ông lại muốn đuổi anh ra khỏi cửa, mà lần này cô còn có thể chứa chấp anh sao? Sau khi cô đã biết thân phận thật của anh rồi?

"Uhm ——" Một tiếng rên rỉ từ trong miệng cô bật ra,

Ân Tuyên Mai chậm rãi mở hai mắt ra: "Tôi làm sao thế?"

"Mới vừa rồi em không cẩn thận bị ngã một cái." Sau khi ánh mắt Đỗ Vũ Thần dao động xung quanh cô một vòng thì nói cho cô biết.

Ân Tuyên Mai từ từ ngồi dậy, sau khi tiếp xúc với cảnh tượng thảm không nỡ nhìn ở bốn phía, huyết sắc trên mặt cô lập tức rút đi: "Làm thế nào bây giờ? Tôi đúng phải rồi..... Tôi phải biến thành heo....." Giờ hai tay lên, nhìn chát lỏng trên tay, vẻ mặt cô sợ hãi nói.

Đỗ Vũ Thần nghe thế thiếu chút nữa đã bật cười, tác phẩm tâm huyết nghiêm chỉnh, anh cúi người hôn một cái lên môi (l ^ q ^ d) cô: "Đừng khẩn trương, những thứ đó là "sản phẩm lỗi", đúng phải sẽ không biến thành heo, chỉ biến thành thỏ trắng nhỏ thôi."

"Thỏ trắng nhỏ?" Ân Tuyên Mai tròn to cặp mắt không thể tin nhìn anh, nhưng chỉ một giây, cô lập tức nhìn ra nụ cười rõ ràng từ trong mắt anh: "Anh lừa tôi!" Cô kêu to.

Đỗ Vũ Thần nhếch miệng cười to: "Em thật đáng yêu."

"Làm ơn, nhóc con, con còn có thời gian cười to?" Đỗ Minh đi vào, nhìn chăm chăm con trai đang tươi cười trên mặt đất.

"Hi, cha, giới thiệu với cha vợ tương lai của con, nàng dâu tương lai của cha —— Ân Tuyên Mai." Đỗ Vũ Thần len lén hôn cô một cái, cười nói với Đỗ Minh.

"Ồ....."

"Bác trai." Ân Tuyên Mai lễ phép gật đầu với Đỗ Minh, lại trừng mắt liếc Đỗ Vũ Thần một cái: "Tôi chưa đồng ý gả cho anh đâu!"

"Toàn thân cao thấp của anh cũng bị em sờ hết, thấy hết, sao em có thể không chịu trách nhiệm chứ?" Đỗ Vũ Thần cười như kẻ trộm.

"Tôi..... Khi đó tôi cho rằng anh chỉ là một đứa bé, sao có thể ngờ..." Ân Tuyên Mai xấu hổ đáp ứng, lúc này cô thật sự là vừa mất "tay" thành thiên cổ hận nha!

"Đứa bé, đứa bé, ai đó có thể giải thích cho ta một chút bây giờ là tình huống gì không?" Nhìn hai người trước mắt anh tới tới đi đi đánh tình mắng yêu, Đỗ Minh không nhìn được chen miệng hỏi.

Đỗ Vũ Thần đứng lên, thuận tiện lôi cô một cái, ngược đầu, thay đổi vẻ mặt tươi cười vừa rồi, anh cau chặt chân mày nói với Đỗ Minh: "Cha, phải là cha giải thích cho con một chút bây giờ là tình huống gì mới đúng!"

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 8

Nhìn chăm chăm chiếc giường bên trong phòng mình đến lần thứ 101, Ân Tuyên Mai lần thứ 1001 tự mắng chính mình.

Mày nói con gì thế? Cái gì mà sợ chứng tình thần phân liệt của vợ bộc phát? Cái gì mà sợ mẹ không chịu nổi kích thích? Trời mới biết chuyện này là thật hay giả? Mà mày thế nhưng chưa chứng thực đã tin tưởng lời nói của cha con họ, để cho anh ở lại nơi này! Hiện tại, hiện tại mày phải làm sao đây?

Đuổi anh đi ra ngoài, nửa đêm canh ba đuổi anh đi ra ngoài? Cô không hạ được quyết tâm.

Để anh ở lại? Nếu quả thật để cho anh ở lại, bọn họ một người là đàn ông chưa cưới, một người là phụ nữ chưa gả, cô nam quả nữ ở cùng một phòng? Chuyện này đối với cô không phải quá không an toàn, quá không có bảo đảm sao?

Vậy rốt cuộc phải làm sao? Ân Tuyên Mai nhìn xuống hành động kéo tóc thắt chói tai, đi tới đi lui quanh phòng ngủ không tới mười mét vuông.

"Em làm gì vậy? Đạp con kiến sao?" Lau mái tóc vẫn còn đang nhỏ nước, Đỗ Vũ Thần đứng ở cửa phòng tắm, cau mày nhìn chăm chăm cô đang không ngừng đi lại hỏi.

Trùng mắt liếc anh một cái, Ân Tuyên Mai ôm quần áo vòng qua anh, "Àm" một tiếng đóng cửa phòng tắm lại.

Đặt mông ngồi ờ trên nắp bồn cầu, cô nỗ lực nghĩ, dùng sức nghĩ, đổi mạng nghĩ, hiện tại rốt cuộc phải làm sao? Không thể đuổi anh ra khỏi cửa, lại không muốn cùng anh ở cùng một phòng, nhưng cái gọi là cá và tay gấu không thể lấy cả hai, cô nhất định phải nghĩ biện pháp nha!

Không đành lòng đuổi anh ra ngoài, vậy thì để anh ở lại thôi! Nhưng để anh ở lại, phải sắp xếp cho anh thế nào đây?

Ngủ cùng anh trên một cái giường lớn sao? Không được! Bảo anh xuống đất ngủ? Nhẫn tâm sao? Chẳng lẽ muốn cô ngủ trên sàn nhà? Đừng ngốc!

"Tuyên Mai, em ngủ ở bên trong à?" Sau mấy tiếng tiếng gõ cửa, truyền đến giọng nói quan tâm của anh.

Ân Tuyên Mai cau mày nhìn chằm chằm cánh cửa, giọng điệu không phải rất thân thiện hỏi: "Làm gì?"

"Không có gì, chỉ là cũng không nghe thấy âm thanh gì, còn tưởng rằng em ngủ thiếp đi đấy!" Giọng điệu quan tâm của anh chuyển thành hài hước.

"Ai cần anh lo." Ân Tuyên Mai lớn tiếng đáp trả anh một câu, cũng tức giận mở vò hoa sen ra, lập tức cả phòng tắm là tiếng tí tách vang dội, hơi nước bao phủ cả gian phòng.

Đáng giận, thế nhưng lại thái độ kiêu đồi khách thành chủ! Hừ, anh đã không khách khí như vậy rồi, cô còn khách khí với anh cái gì? Đúng, cứ để cho anh ngủ trên sàn nhà đi!

Một khi quyết định, Ân Tuyên Mai lập tức cảm thấy không còn gì vướng víu, trong miệng hát líu lo, cô vui vẻ hưởng thụ cảm giác thoải mái khi tắm.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, Ân Tuyên Mai thoải mái vui vẻ vừa sấy tóc vừa hát một chút.

"Chuyện gì mà vui mừng như vậy?" Đỗ Vũ Thần đến gần cô buồn bực hỏi, không hiểu tại sao sau khi tắm một lần xong, tâm tình của cô lại biến hóa to lớn đến mức không ngờ như thế.

"Không có nha!" Cười với anh, Ân Tuyên Mai tiếp tục sấy tóc.

Đỗ Vũ Thần nhún chặt ấn đường, như có điều suy nghĩ nhìn cô thêm mấy lần: "Phụ nữ thật dễ thay đổi!"

"Nếu phụ nữ không hay thay đổi, vậy thì không gọi là phụ nữ nữa." Cô cũng không tức giận, sau khi tắt máy sấy đáp trả anh một câu thì lập tức lúi tuỵ từ cạnh góc tường ra một túi đồ.

"Đây là cái gì?" Đỗ Vũ Thần tò mò đến gần hỏi.

"Cái này?" Ân Tuyên Mai nhướng mi tâm, thần bí cười một tiếng: "Anh xem đây giống cái gì?" Vừa nói chuyện cô cũng đồng thời mở túi, lấy thứ bên trong ra.

Cái đệm hơi này là cô vì hai người em trai của mình mà chuẩn bị, mỗi khi mẹ kế giao hai người cho cô thì nó lập tức phát huy tác dụng, mà hôm nay.....

"Cái này không phải là để cho anh ngủ chứ?" Đỗ Vũ Thần bày ra biểu tình không thể tin nhìn chằm chằm đồ trên tay cô.

"Bingo!" Cô trả lời: "Đây chính là để cho anh ngủ." Cô tươi cười rạng rỡ bổ sung rõ ràng.

"Tại sao? Lần trước không phải anh được ngủ trên giường sao? Tại sao lần này lại muốn anh ngủ cái này?"

Ân Tuyên Mai xem thường nhún nhún vai, đối với giọng điệu tức giận bất bình của anh, cô không đưa ra bình luận.

"Anh muốn ngủ trên giường," Đỗ Vũ Thần vẻ mặt quyết tâm.

Ân Tuyên Mai mặc kệ anh, kiên trì bom hơi, sau khi cô đại công cáo thành quay đầu lại thì chỉ thấy anh đã sớm tứ bình bát ổn nằm ngửa ở trên giường —— trên giường của cô.

"Anh..... Anh xuống cho tôi!" Cô tức giận thở hổn hển gào thét với anh, đáng giận, không đến giúp cô cũng coi như xong, lại còn chiếm giường của cô!

"Anh muốn ngủ, xuống giường thì làm sao?" Anh lắc đầu nói.

"Anh..... Ai cho anh ngủ trên giường? Đó là giường của tôi chứ! Chỗ ngủ của anh là nơi này!" Tay Ân Tuyên Mai chỉ tấm đệm đã được thổi phồng bên cạnh chân nói.

"Tại sao anh phải ngủ ở đó? Trước kia không phải chúng ta cũng ngủ cùng nhau sao? Mà hiện tại em lại muốn anh ngủ ở đó?" Đỗ Vũ Thần bày ra vẻ mặt coi thường dựa vào trên giường lắc đầu nói: "Không bàn nữa!"

"Anh..... Anh....." Ân Tuyên Mai giận đến không nói ra lời, một lúc lâu sau cô mới chỉ vào anh nói: "Anh đừng quên đây là nhà của ai, đây là giường của ai, chủ nhân của nơi này là tôi không phải anh!"

"Đúng nha, chủ nhân là em, mà em lại bảo anh ngủ trên sàn nhà, đây chính là đạo đãi khách của em?" Anh đổi khách thành chủ chỉ trích cô.

Ân Tuyên Mai đột nhiên cứng họng, nhìn chăm chăm anh ưu nhàn tự tại, cô thật hận không thể một cước đạp anh xuống giường, để cho anh ngã chổng vó không còn cách nào nữa trở tài miệng lưỡi nữa. "Ai!" Thờ dài, Đỗ Vũ Thần ngồi dậy: "Rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì? Đang êm đẹp tại sao muốn anh ngủ ở vật kia? Anh ngủ trên giường không được sao?"

"Không được." Ân Tuyên Mai bày ra vẻ mặt không thể thương lượng.

"Tại sao?" Anh vò vò tóc: "Anh sẽ đá chần hay là sẽ ngáy to?" Anh hỏi.

Ân Tuyên Mai nhìn anh chăm chăm, giả bộ! Cô cũng không tin anh không biết là vì sao đâu! Muốn thừa cơ ăn đậu hũ của cô ư? Không có cửa đâu!

"Mặc dù nói im lặng là vàng, nhưng em cũng không cần một câu cũng không nói đâu!" Đỗ Vũ Thần thấy cô trầm mặc không nói bèn cười: "Sẽ không phải là bởi vì em biết anh là một người đàn ông hai mươi tám tuổi thành thực, nên mới “phòng tránh” muốn phân giường ngủ chứ?"

Ân Tuyên Mai bị nói trúng tâm sự, ngượng ngùng xoay đầu đi, ánh mắt không có mục đích đi lòng vòng bên trong phòng.

Không thể nào? Đỗ Vũ Thần kinh ngạc đến mức quai hàm cũng rơi xuống, không ngờ "Mèo mù vớ cá rán" lại để cho anh nói trúng! Càng không nghĩ tới trong lúc bất chợt, "Người phụ nữ hiện đại hào phóng" trong mắt anh lại biến thành cô gái nhỏ xấu hổ, trời ạ! Biến hóa này cũng không tránh khỏi quá dọa người đi!

"Không phải thật sự là vì lý do ngu xuẩn này chứ?" Về mặt anh trần ngập không tin hỏi, thấy vẻ mặt cô âm tình bất định, anh cau chặt chân mày nói: "Nhưng bây giờ anh chỉ là một đứa bé trai tám tuổi thôi!"

"Nhưng trên thực tế là một người đàn ông hai mươi tám tuổi đấy!" Cô nhỏ giọng cãi lại.

"Ông trời ơi..! Rốt cuộc em đang sợ cái gì, sợ anh ăn em, hay là sợ anh vô lễ với em? Em đây không phải là buồn lo vô có, đánh giá anh quá cao sao? Anh dùng thân thể đứa nhóc này, hoàn toàn là có lòng nhưng không đủ lực, anh có thể làm cái gì?"

Hơn nữa sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ kết hôn, coi như anh làm cái gì, cũng không có quan hệ gì đi! Anh suy nghĩ trong lòng. "Đừng nghĩ những chuyện không thể nào xảy ra kia nữa, lên giường ngủ đi!" Anh ngáp một cái nói.

Ân Tuyên Mai vẫn không có động tĩnh gì đứng tại chỗ, cô luôn luôn là người rất có nguyên tắc, nếu đã quyết định phân giường ngủ, cô nhất định không phân giường ngủ là không thể, bất kể anh nói thế nào đi nữa cô cũng chỉ biết một sự thật, anh là người đàn ông, một người đàn ông hai mươi tám tuổi, mà cô sẽ không cùng giường với anh.

"Rốt cuộc em đang chấp nhất cái gì? Anh ngủ nơi đó và ngủ nơi này có gì khác biệt chứ? Nếu như mà hiện tại anh đồng ý với em, đến nửa đêm lại thừa dịp lúc em ngủ say bò lên ngủ nơi này, bộ dáng như vậy với hiện tại anh đã ngủ nơi này trong mắt anh có khác biệt gì sao?" Anh hỏi Ân Tuyên Mai, cũng thành thực nói cho cô biết suy nghĩ của mình.

"Anh không dám!" Ân Tuyên Mai không đầu không đuôi nói.

"Không dám cái gì?" Đỗ Vũ Thần hỏi.

"Anh không dám nửa đêm bò lên trên giường của tôi." Về mặt cô trần ngập tự tin mỉm cười nói.

"Em biết đúng không?" Đỗ Vũ Thần nhướn lông mày, hài hước hỏi cô.

Ân Tuyên Mai không trả lời mà ngược lại đi về phía bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo lấy ra một thanh dao gọt trái cây đặt lên bàn, cô ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng hỏi: "Anh nói tôi có biết hay không?"

"Ông trời ơi..! Không phải em đang đùa chứ?" Đỗ Vũ Thần ghen hòng nhìn chăm chăm dao gọt trái cây trên mặt bàn.

"Anh có thể thử nhìn xem nha!" Ân Tuyên Mai tiểu lý tàng đao nói: "Bây giờ có thể mời rời khỏi giường của tôi sao?" Cô làm như vô tình vuốt vuốt dao gọt trái cây trên mặt bàn nói.

Đỗ Vũ Thần nuốt nước miếng một cái, dùng cả tay chân bò xuống giường, sau đó an phận ngồi vào trên giường nệm đã bom phồng, anh sớm biết chọc giận cô sẽ không có kết quả gì hay, tại sao anh còn không biết sống chết chứ? Anh hồi tiếc nghĩ.

"Xấu hổ quá! Địa phương đãi khách không chu toàn xin hãy tha lỗi!" Cô cười tít mắt nói với anh, sau đó không coi ai ra gì cầm dao gọt trái cây đi tới chuẩn bị lên giường.

"Em không tắt đèn sao?" Đỗ Vũ Thần kinh ngạc hỏi, anh nhớ cô có thói quen tắt đèn đi ngủ nha!

"Tắt đèn, để cho anh có cơ hội có thể lợi dụng sao?" Ân Tuyên Mai tức giận nói.

"Anh ở trong mắt em thật sự cứ tà ác như vậy sao?" Anh làm bộ đáng thương hỏi.

Ân Tuyên Mai không để ý tới anh, trực tiếp nhắm mắt lại đi ngủ, mà dao gọt trái cây vẫn để sát bên tay.

Thấy cô nhắm mắt ngoảnh mặt làm ngơ với vấn đề của anh, Đỗ Vũ Thần đành phải thôi, anh mới không muốn tự tìm mất mặt đâu! Lăn qua lộn lại muốn tìm một tư thế dễ chịu để ngủ, nhưng sau khi trải qua một phen cố gắng, cuối cùng anh quyết định buông tha nhìn chăm chăm đèn huỳnh quang như mặt trời nhử mắt, sau đó nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô gái đã nhắm chặt hai mắt.

"Tại sao còn không chấp nhận lời cầu hôn của anh? Anh có điểm nào khiến em cảm thấy bất mãn sao?" Đỗ Vũ Thần bình tĩnh mở miệng, giống như đang lăm bằm lâu bầu: "Anh anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, khí vũ hiên ngang, tuổi trẻ tài cao, ôn nhu sẵn sàng, gia tài bạc vạn, vui vẻ lạc quan....."

"Ồn chết đi được!" Ân Tuyên Mai không chịu được thét chói tai.

Hung tợn trừng mắt nhìn anh một cái, Ân Tuyên Mai cau mày trầm tư, cô thật sự không biết anh là loại người như vậy, tại sao trước mặt người khác thì thành thực ôn trọng, ở trước mặt cô lại thành lỗ mãng ngây thơ? Rốt cuộc đâu mới thật sự là anh? Mà lòng mình vừa rung động là vì con người nào của anh đây?

Bên cạnh nhiều thêm một Đỗ Vũ Thần liều chết dây dưa, đi tới đâu theo tới đó, Ân Tuyên Mai quả là nhanh phát điên.

Cũng không thể đi làm được, lại không muốn cùng anh hai người chờ ở trong nhà giương mắt nhìn nhau, cho nên cô hẹn Tiểu Quân và Tiểu Trân, một mặt vì muốn gặp lại bạn cũ, mặt khác cô còn muốn tức chết Đỗ Vũ Thần, để cho anh biết khó mà lui.

Đáng hận là anh ở giữa ba người phụ nữ nhưng lại không có một chút khó chịu nào, ngược lại còn tự tại như cá gặp nước, thật là tức chết cô! Mà tức giận hơn là hiện tại mặc dù cô đang nghe Tiểu Quân và Tiểu Trân thao thao bất tuyệt trò chuyện, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được nhìn chỗ trống bên cạnh mình—— vị trí của Đỗ Vũ Thần.

Kỳ quái? Sao anh đi toilet lâu như vậy? Sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Cô lo lắng nghĩ.

Nghển cổ nhìn phương hướng phòng rửa tay ở phía xa, chỉ thấy một vị tiểu thư trẻ tuổi đứng ở đường đi tới toilet cúi đầu cười, đôi môi còn liên tục đóng vào mờ ra giống như đang nói cái gì, nhưng mà ở bên cạnh cô ấy không có ai khác nha! Sao thế? Chẳng lẽ cô ấy ở đó tự lăm bằm lâu bầu sao? Hay là.....

Nhiều mây, Ân Tuyên Mai cố ý đứng dậy điều chỉnh ghế ngồi, thừa dịp đứng dậy, cô nhanh chóng liếc mắt về phía kia một cái, trong lòng cô lập tức trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đỗ Vũ Thần đáng giận, lại đang vừa nói vừa cười với mỹ nữ, uống công mới vừa rồi cô còn lo lắng cho anh, sợ anh sẽ xảy ra chuyện gì, kết quả..... Đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 8.2

"Tiểu Mai, cậu biết không? Kể từ sau khi cậu không làm ở cửa hàng giày nữa, những người theo đuổi cậu kia có bao nhiêu thương tâm, thất vọng, thậm chí có mấy người còn không tin, mỗi ngày đều đến gác trong cửa hàng....."

"Vậy cũng không có gì ngạc nhiên, tiểu Mai cậu nhớ hai tên số 12, số 13 kia sao?" Nghiêm Linh Quân ngắt lời Tiểu Trân, chen miệng nói: "Chính là hai người mất mọc trên đầu kia nha! Bọn họ thế nhưng vì hỏi địa chỉ của cậu, số điện thoại của cậu mà hạ mình tới hỏi lộ tới! Thật là quá buồn cười."

"Thật ư, vậy cậu có cho bọn họ hay không nha?" Tiểu Trân hỏi.

"Hắc hắc..... Bọn họ nghĩ thật hay! Nghĩ đến thái độ mắt chó nhìn người thấp lúc đầu của bọn họ tớ đã tức giận, nơi nào còn có thể cho bọn họ sắc mặt tốt mà nhìn? Huống chi bọn họ keo kiệt đến mức nào cậu biết không?" Nghiêm Linh Quân về mặt tức giận khó nhịn nói.

"Thế nào?" Tiểu Trân tò mò hỏi.

"Cậu biết bọn họ lấy cái gì tới hỏi lộ tớ không? Kẹo! Bọn họ lại dám cầm những thứ có thể tùy tiện nhìn thấy ở cửa hàng tiện lợi là bánh bích quy và kẹo tới hỏi lộ tớ! Bọn họ xem tớ là đứa trẻ dễ lừa thế kia sao? Đáng ghét, thật là quá vũ nhục tớ rồi!" Nghiêm Linh Quân tức giận nói: "Các cậu nhìn tớ đi, tớ có điểm nào giống đứa bé? Địa phương nên lời thì lời, chỗ nên vênh thì vênh, tớ có điểm nào giống như đứa trẻ chứ? Bọn họ thế nhưng lại lấy kẹo tới hỏi lộ tớ! Thật là không thể không nổi giận, càng nghĩ càng tức!"

Tiểu Trân không nhìn được nở nụ cười, cô ấy giả bộ nghiêm túc nhìn Nghiêm Linh Quân một hồi lâu, sau đó thận trọng như phát hiện ra chuyện lạ nói: "Nói cũng không sai, vừa nghe cậu nói như thế, tớ thật đúng là cảm thấy cậu có một chút giống đứa bé!"

"Nơi nào? Tớ có điểm nào giống?" Nghiêm Linh Quân sững sốt một chút hỏi.

"Trước sau lời lẩm bẩm là cậu không nói sai, chính là hơi lùn một chút." Tiểu Trân sắc bén mà nói.

"Làm ơn, được gọi là ‘xinh xắn lạnh lùng’ chứ không gọi là lùn, có được hay không?" Nghiêm Linh Quân liếc cô ấy một cái.

"Thật sao? Nếu như cậu nhất định nói như vậy, vậy tớ cũng không còn biện pháp." Tiểu Trân nhún vai nói với Nghiêm Linh Quân, sau đó dùng cùi chỏ đẩy nhẹ Ân Tuyên Mai bên cạnh: "Xinh xắn lạnh lùng? A, tiểu Mai, cậu có từng gặp người không biết xấu hổ như vậy chưa?"

"Cái gì?" Ân Tuyên Mai sững sốt một chút, không khỏi ngẩng đầu nhìn tiểu Trân, họ vừa mới nói cái gì thế?

Kể từ sau khi nhìn thấy Đỗ Vũ Thần nói chuyện phiếm với phụ nữ trên hành lang, cả trái tim của cô đã sớm bay đến chỗ bọn họ rồi, nào còn có tâm tình ở đây tán gẫu mấy việc vụn vặt này với hai cô ấy nữa?

"Cậu đấy, thì ra là mới vừa rồi cậu không hề nghe chúng tớ nói chuyện!" Nghiêm Linh Quân chỉ về phía cô nói: "Đàng hoàng nói cho chúng tớ biết, là người đàn ông nào khiến cậu nóng ruột nóng gan như vậy?"

"Có phải cậu gạt chúng tớ vùng trộm quen biết bạn trai không?" Tiểu Trân bày ra vẻ mặt mập mờ nhìn cô.

"Các cậu bớt nhảm chán đi." Ân Tuyên Mai liếc hai người bọn họ một cái nói.

"Đồ! Đồ mặt, đồ mặt." Nghiêm Linh Quân ồn ào kêu la: "Mau nói cho tớ biết là người đàn ông nào may mắn được cậu ưu ái? Chúng tớ có quen biết sao? Là số mười lăm à?"

Ân Tuyên Mai không tự chủ được đưa tay che mặt: "Tớ thật sự đồ mặt à?" Cô hỏi.

"Hàaaa...! Cậu đây quả thực là ‘giấu đầu lòi đuôi’ đấy! Còn muốn gạt chúng tớ à? Mau đàng hoàng khai ra." Nghiêm Linh Quân cười nhạo cô nói.

"Đúng rồi! Nói ra chúng tớ cũng sẽ không giành của cậu, cậu sợ cái gì chứ?" Tiểu Trân đi theo nói.

"Các cậu đừng đoán mò có được hay không?" Vì che giấu tâm trạng lo lắng, Ân Tuyên Mai ồn ào kêu lên với hai người.

"Đồ! Càng ngày càng căng thẳng, Tiểu Quân cậu tiếp tục đoán đi." Tiểu Trân liếc xéo cô sau đó gạt đầu nói với Nghiêm Linh Quân.

"Được, vậy tớ lại đoán một chút, nếu như không phải là số mười lăm, như vậy —— tớ đoán chính là số 16 rồi."

"Số 16? Lúc nào thì thêm một số 16 nha? Tớ thế nào lại không biết?" Tiểu Trân buồn bực hỏi Nghiêm Linh Quân.

"Ai da, ngày đó cậu vừa đúng lúc xin nghỉ á!" Nghiêm Linh Quân qua loa lấy lệ lướt qua vấn đề của Tiểu Trân, cô ấy nhẹ nhàng liếc Ân Tuyên Mai một cái, trực giác nói cho cô ấy biết lần này nhất định là tám chín phần mười, cô ấy nghiêng người nhỏ giọng hỏi: "Là số 16 đi! Là số 16 lần trước hôn cậu ở trong cửa hàng giày ngay trước con mắt chăm chăm của tất cả mọi người đi!"

"Hôn?! Người nào hôn người nào?!" Tiểu Trân sợ hãi kêu lên.

"Chính là....." Nghiêm Linh Quân có vẻ vẫn còn thèm thuồng sinh động kể lại chuyện đã xảy ra ngày đó cho Tiểu Trân nghe, mà Tiểu Trân là mở to cặp mắt mà nghe, càng nghe tiếng hô càng lớn.

Vừa nhắc tới nụ hôn kia, Ân Tuyên Mai lập tức đỏ mặt, nhưng nghĩ đến cảnh tượng mới vừa thấy, tâm tình xấu hổ lập tức bị nổi trận lôi đình thay thế, cô tức giận hô: "Các cậu đừng nhắc tới tên hoa tâm đại củ cải đó nữa, gặp một người yêu một người, thấy mỹ nữ lập tức mất hồn, ai biết rốt cuộc anh ta đã hôn qua bao nhiêu phụ nữ chứ?"

"Oa! Ghen, xem ra cậu đã vui sâu vào bề tình không thể tự kiềm chế rồi!" Nghiêm Linh Quân nháy mắt nói với cô.

"Tớ mới không kém cỏi như vậy! Người nào thích phải anh ta thì người đó xui xẻo!" Ân Tuyên Mai hừ lạnh nói.

"Thật sao?" Hai người Nghiêm Linh Quân, Tiểu Trân đồng thanh nói.

"Lời nói cũng không nên tự mãn như thế, nếu không ngày nào đó đột nhiên mất cái hồng bom cho chúng tớ, cậu cũng đừng nghĩ chúng tớ sẽ đưa bao tiền lì xì cho cậu nhé!" Nghiêm Linh Quân nói tiếp.

"Đó là không thể nào." Ân Tuyên Mai tức giận nói.

"Thật sao?" Lại một lần nữa hai người bọn họ đồng thanh.

"Các cậu không tin?" Ân Tuyên Mai nhìn chăm chăm họ, không ngờ lại thấy các cô ấy cùng nhau gật đầu, cô quả thật nổi đóa: "Được, vậy chúng ta sẽ đặt cược, nếu như mà tớ bất hạnh gả cho anh ta, bao tiền lì xì của các cậu có thể miễn, mặt khác tớ còn cho các cậu đại hồng bao 5000 nguyên, như thế nào?" Cô xúc động nói.

"Tốt! Ai sợ ai chứ?" Nghiêm Linh Quân một bộ "Chúng ta chờ xem".

"Chỉ là, nếu như mà tớ không gả cho anh ta, vậy các cậu....." Ân Tuyên Mai liếc xéo hai người bọn họ, cười đến có chút kinh khủng.

"Chúng tớ dĩ nhiên sẽ theo lẽ mà đối đãi, lúc chúng tớ kết hôn cũng sẽ không thu bao tiền lì xì của cậu, lại còn tặng thêm cho cậu một bao lì xì màu đỏ chót." Tiểu Trần sáng khoái tiếp lời nói.

"Dĩ nhiên." Nghiêm Linh Quân gật đầu đồng ý.

"Vậy thì tốt, thời gian chúng ta giao hẹn là vào....." Ân Tuyên Mai trầm tư một hồi nói: "Hẹn ở ngày này một năm sau như thế nào?" Dù sao cô sớm đã quyết định chủ ý trước hai mươi tám tuổi tuyệt không kết hôn, mà sang năm cô cũng mới hai mươi sáu tuổi mà thôi, cho nên muốn cô kết hôn? Đừng nằm mơ nữa!

"Tiểu Quân." Tiểu Trần nhìn Nghiêm Linh Quân, bởi vì cô ấy chưa từng thấy số 16 đó, cho nên hoàn toàn không biết anh có công lực gì, cho nên chỉ có thể cầu viện ở Nghiêm Linh Quân, nhìn cô ấy hỏi xem thời hạn một năm có được hay không.

"Được, không thành vấn đề." Nghiêm Linh Quân thoải mái đồng ý, giác quan thứ sáu của cô ấy rất chuẩn, mà lần này nó nói cho cô ấy biết số 16 tuyệt không phải vật trong ao, đối với chuyện cưới tiểu Mai tới tay, một năm này tuyệt đối là dư dả với anh mới phải, cho nên tiền đánh cược lần này là cô ấy kiếm bọn chứ không lỗ.

"Tốt lắm. Chúng ta cứ quyết định ngày này một năm sau đi....." Tiểu Trần thấy Nghiêm Linh Quân nắm chắc như thế, lập tức quyết định tiếp nhận đánh cược.

"Cái gì một năm nha?" Đột nhiên truyền đến giọng nói trẻ thơ cắt đứt lời nói của Tiểu Trần.

Đỗ Vũ Thần bộ mặt trẻ thơ hồn nhiên hỏi, trong con người thoáng hiện lên vẻ tức giận làm cho người ta cảm thấy không rét mà run, anh hung tợn trừng mắt nhìn Ân Tuyên Mai, bày ra bộ dạng muốn chop cô tới ra sức đánh cho một trận, cô gái đáng giận này, cái gì mà đánh cược? Lại bắt hôn sự của hai người bọn họ tới đánh cược! Thật là rất đáng giận rồi!

"Không có gì, không có gì." Ân Tuyên Mai lo sợ bất an vội vàng nói, lại quay đầu lại nói với Nghiêm Linh Quân, Tiểu Trần: "Thời gian không còn sớm, tớ thấy hôm nay chúng ta tạm dừng ở đây là tốt rồi, hôm nào lại hẹn thời gian tán gẫu tiếp thì hơn." Cô nhanh chóng đứng dậy thu dọn đồ đạc, sau đó kéo tay Đỗ Vũ Thần giống như lửa đốt mông mà chạy trốn.

"Nhưng..... Tiểu Mai....." Nghiêm Linh Quân sững sốt một chút, nhìn bóng lưng cô rời đi gọi, đáng tiếc đã sớm không còn kịp rồi.

"Cậu ấy sao thế? Sao lại nói đi xong lập tức rời đi, giống như gặp quỷ ấy!" Tiểu Trần nhìn phương hướng Ân Tuyên Mai biến mất hỏi Nghiêm Linh Quân.

"Ai biết?" Nghiêm Linh Quân nhún nhún vai trung ra vẻ "Cậu hỏi tớ, tớ biết hỏi ai".

"Vậy rốt cuộc đánh cược mới vừa nãy của chúng ta có hiệu quả hay không nha?"

"Đương nhiên là có á!" Nghiêm Linh Quân nhanh chóng trả lời: "Có câu nói ‘nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy’, cậu nghe qua chưa?"

"Nghe thì nghe rồi, nhưng không bằng không chứng, đến lúc đó tiểu Mai thua không nhận nợ thì làm thế nào?" Tiểu Trần chợt bắt đầu lo lắng về vấn đề này.

"Ai da, cái này cậu yên tâm, nếu như tiểu Mai không nộp, chúng ta tìm số 16 lấy không phải là được rồi ư?" Nghiêm Linh Quân bày ra biểu cảm an tâm.

"Như vậy có được không? Anh ta mới tân hôn chúng ta đã tìm anh ta đòi tiền. Làm như vậy giống như thật sự có chút quá đáng!" Tiểu Trần có chút bận tâm nói.

"Cái gì gọi là quá đáng? Cậu nghĩ lại xem, tại sao chúng ta phải tìm anh ta đòi tiền?" Nghiêm Linh Quân về mặt "Cậu nghĩ lại xem", không đợi Tiểu Trần trả lời cô ấy lại tiếp tục nói: "Nhất định là vì chúng ta thắng cuộc chứ sao! Cái gọi là ‘nguyên đồ chịu thua’, nếu vợ anh ta thua tiền, thiên kinh địa nghĩa, thì chồng sẽ phải phụ trách trả nợ á! Cậu nghĩ lại đi, chúng ta đặt cược anh ta sẽ cưới được tiểu Mai chính là bày tỏ có lòng tin với anh ta, căn cứ vào điểm này, anh ta nên cảm ơn chúng ta thật tốt mới đúng."

Cho nên chỉ đòi anh ta tiền tiểu Mai nợ đánh bạc coi như là rất có lương tâm rồi, nào có chuyện gì quá đáng quá phận?"

"Ừ, nghe cậu nói như vậy giống như cũng có đạo lý!" Tiểu Trần nghiêng đầu nói.

"Không phải cũng có, là rất có." Nghiêm Linh Quân cải chính cô ấy, sau đó vừa cười vừa nói với cô ấy: "Dù sao cậu cũng không cần lo lắng nhiều như vậy, chúng ta chờ tính tiền là được. Giác quan thứ sáu của tớ nói cho tớ biết, không cần một năm, cái số 16 đó nhất định sẽ giải quyết tiểu Mai của chúng ta, chúng ta vẫn là mỗi mắt mong chờ đi!"

Chương 15: Chương 9

Edit: Thanh Hưng

Vừa đi ra khỏi cửa hàng, Ân Tuyên Mai lập tức tức giận hất tay Đỗ Vũ Thần ra, không nói hai lời mà bước nhanh rời đi.

Đỗ Vũ Thần theo sát phía sau cô, nhủ mảy không hiểu nhìn cô chăm chăm không khỏi tức giận, kỳ quái, người lấy hôn nhân ra làm trò đùa không phải là cô sao? Nên giận không phải là anh sao? Tiểu thư cô đang đùa cái tính khí gì nha? Mà anh thì tại sao phải vô tội chịu đựng đây?

"Này!" Càng nghĩ càng không đúng, anh mở miệng gọi cô.

Ân Tuyên Mai không thể không nghe được tiếng gọi của anh, chỉ là nghĩ đến hình ảnh anh và người phụ nữ khác nói chuyện trời đất, cô lập tức giận đến không muốn đề ý đến anh, cái gì cùng cái gì chứ! Cả ngày giắt mép câu câu hôn hoàn toàn là giả, nếu không tại sao vẫn dây dưa không rõ với người phụ nữ khác? Anh thật đáng ghét!

"Này, rốt cuộc em đang giận cái gì thế? Người lấy hôn nhân của chúng ta ra đánh cuộc là em, không phải là anh!" Đỗ Vũ Thần không nhịn được hô về phía cô.

"Anh nói cái gì?" Ân Tuyên Mai bị anh dọa sợ hết hồn, dừng bước quay đầu lại lúng túng hỏi.

"Anh là nói em chờ chuẩn bị một vạn nguyên đi!"

"Có ý tứ gì?" Ân Tuyên Mai không hiểu.

"Ý là em chờ làm Đỗ phu nhân đi! Anh trong vòng một năm..... Không, trong vòng ba tháng nhất định anh sẽ cưới em vào tay." Đỗ Vũ Thần lời thề son sắt mà nói.

"Lấy tôi? Anh tại sao?" Ân Tuyên Mai tức giận hỏi anh: "Anh luôn miệng nói muốn lấy tôi, lại vừa nói vừa cười với người phụ nữ khác, anh cho tôi là đồ ngu ngốc sao? Muốn kết hôn với tôi? Anh nằm mơ đi!"

Đỗ Vũ Thần bị tức giận đột nhiên phát ra của cô dọa sợ hết hồn, anh sững sờ hỏi: "Vừa nói vừa cười với người phụ nữ khác?! Anh lúc nào thì vừa nói vừa cười với người phụ nữ khác?"

"Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Anh cho rằng tôi không nhìn thấy khoảng thời gian anh biến mất vừa rồi là đang đi làm gì đúng không?" Ân Tuyên Mai lửa giận ngút trời liếc anh nói.

"Mới vừa rồi? Em là nói lúc anh đi nhà vệ sinh sao?" Đỗ Vũ Thần suy nghĩ một chút sau đó bừng tỉnh hiểu ra: "Nhưng là, anh (di.da.l.qy.do) không có vừa nói vừa cười với người phụ nữ khác nha!" Anh cau mày nghĩ.

"Em đều chính mắt nhìn thấy, anh còn muốn gạt em?" Ân Tuyên Mai giận không kiềm được hô to với anh.

"Tận mắt thấy? Không thể nào! Anh rõ ràng không có....." Đỗ Vũ Thần không giải thích được nói, thấy cô tức giận đỏ bừng gương mặt anh đột nhiên lĩnh ngộ: "Không phải em nói đùa bé kia chứ!" Gương mặt anh tràn đầy vẻ không thể tin hỏi.

Ân Tuyên Mai hừ lạnh một tiếng không đề ý tới anh.

"Không phải em đang ghen đấy chứ?" Thấy dáng vẻ giận sôi máu của cô, Đỗ Vũ Thần cười như không cười hỏi cô.

Ân Tuyên Mai sùng sốt một chút mới tức giận nói: "Anh xấu xa!"

"Đúng nha! Anh xấu xa, vậy anh vừa nói vừa cười với người phụ nữ khác em tức giận cái gì?" Đỗ Vũ Thần phản kích hỏi.

"Tôi..... Tôi thích, anh quản cái gì!" Trong nhất thời, sắc mặt Ân Tuyên Mai thoát đỏ, thoát trắng.

"Đúng nha, lúc em vui vẻ thật đúng là kỳ quái." Đỗ Vũ Thần liếc nhìn cô buồn cười nói: "Thừa nhận đi! Thừa nhận là em đang ghen đi!"

"Anh đáng ghét!" Đột nhiên giọng nói uất ức giống như muỗi kêu phát ra từ trong miệng Ân Tuyên Mai, mà nước mắt của cô cũng thuận theo đó mà chảy xuống.

Đỗ Vũ Thần ngăn ra, kéo tay của cô đi vào công viên nhỏ, tìm một chỗ để cho cô ngồi xuống, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, anh dịu dàng hỏi: "Yêu

anh lại tệ như thế sao? Tại sao em lại rơi lệ không ngừng đây?"

"Ai nói em yêu anh?" Ân Tuyên Mai chết cũng không chịu nhận.

"Nếu như không phải là yêu anh, em đang giận cái gì? Lại đang khóc cái gì đây?" Đỗ Vũ Thần đối với thái độ "Vặt chết còn cứng mỏ" của cô không khỏi lắc đầu.

"Anh đáng ghét!" Ân Tuyên Mai yên lặng một lúc lâu sau mới nghẹn ngào nói.

Đỗ Vũ Thần đứng ở phía trước ôm cô vào trong ngực mình: "Được, là anh đáng ghét, nhưng em đừng khóc nữa được không? Đợi lát nữa khóc đỏ mắt sẽ rất khó nhìn đấy." Anh dịu dàng khuyến cáo.

"Đều là anh làm hại." Đẩy anh ra, Ân Tuyên Mai lau đi nước mắt mới vừa mới tràn ra hốc mắt.

"Tại sao lại là anh làm hại?" Đỗ Vũ Thần vô tội hỏi.

"Vốn chính là anh, nếu không phải là anh lén lén lút lút với người phụ nữ khác....."

"Đợi chút, anh lúc nào lại lén lén lút lút bị em bắt được?" Anh cau mày hỏi.

"Anh mới vừa sau lưng em vừa nói vừa cười với người phụ nữ khác không để cho em biết, gọi là lén lén lút lút!" Ân Tuyên Mai rung rung trừng anh, ba phần uất ức, bảy phần cường từ đoạt lý mà nói.

Đỗ Vũ Thần không nhịn được trợn trắng mắt: "Được, em nói anh lén lén lút lút thì lén lén lút lút."

"Anh lén lén lút lút vừa nói vừa cười với người phụ nữ khác, hại em đau lòng chính là anh không đúng! Anh cả ngày nói muốn lấy em, lại cười cười nói nói với người phụ nữ khác là anh đáng ghét! Anh....." Ân Tuyên Mai bắt đầu quở trách.

"Đợi chút." Đỗ Vũ Thần không tự chủ được ngắt lời cô: "Em nói anh muốn cưới em, lại cười cười nói nói với người phụ nữ khác là “đáng ghét”? Nhưng anh nhớ rõ ràng em chưa từng đồng ý là sẽ gả cho anh nha!" gương mặt anh tràn đầy vẻ không hiểu nói.

"Em..... Em mặc kệ, dù sao nếu anh đã cầu hôn với em rồi, thì không nên vẫn dây dưa không rõ với người phụ nữ khác!" Ân Tuyên Mai có chút cố tình gây sự, không thể nói lý nói.

"Em đây không phải là nói rõ “Chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn” sao?" Đỗ Vũ Thần hỏi.

Ân Tuyên Mai bày ra vẻ mặt "Anh nói thế nào cũng được".

"Được rồi, vậy hiện tại anh thế ngoại trừ em tuyệt đối không dây dưa không rõ với bất kỳ người phụ nữ nào khác, có được không?" Lúc này Đỗ Vũ Thần thật sự là nhận mệnh, nhưng mà anh vẫn phải thay hành động mới vừa rồi của mình thanh minh một lần mới được.

"Còn nữa, về phần em nói anh lén lén lút lút vừa cười vừa nói với người phụ nữ khác, anh muốn giải thích một chút. Thứ nhất: anh là thật sự đi đến toilet, hơn nữa cũng có nói cho em, cho nên không gọi là “lén lén lút lút”. Thứ hai: người em nói kia căn bản không thể gọi là “phụ nữ”, nhiều nhất chỉ có thể gọi là cô gái vì con bé ngay cả mười tám tuổi cũng chưa tới. Thứ ba: anh không có “vừa cười vừa nói” với con bé, đều là cái tiêu ác mà đó tự mình một người vừa nói vừa cười." Anh nói xong không tự chủ được mà tức giận đứng lên: "Tiểu quý ghê tởm, lại dám cười nhạo bề ngoài của anh, hình thế!"

"Cái gì?" Ân Tuyên Mai nghe không hiểu ý tứ cuối cùng của anh: "Tại sao cô bé lại cười nhạo bề ngoài của anh, hình thế?"

"Bởi vì con bé biết anh chính là đại ca có nề nếp kia của con bé, mà không may mắn chính là, con bé là con gái của mẹ anh, em gái của anh!" Vừa nghĩ tới tiêu ác mà mới vừa chê cười mình kia, Đỗ Vũ Thần hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Em gái?! Anh có em gái ư?!" Ân Tuyên Mai sợ hãi kêu, sao lại không giống với những gì truyền ra ngoài thế? Anh không phải con độc nhất sao?

Đỗ Vũ Thần miễn cưỡng gạt đầu, anh thật sự không muốn có một em gái ác ma đâu!

"Cô bé thật sự là em gái của anh ư? Tại sao chưa từng nghe nói anh có em gái? Hơn nữa số tuổi các anh còn chênh lệch một khoảng lớn?" Ân Tuyên Mai không quá tin tưởng hỏi.

"Đi hỏi cha mẹ anh đi! Dù sao lời anh nói đều là hàng thật giá thật, có tin hay không thì tùy em thôi!" Đỗ Vũ Thần nhún vai không thèm để ý nói, sau đó ánh mắt anh chợt lóe lên còn nói: "Hiện tại chúng ta nói chính sự chút đi!"

"Chính sự? Chính sự gì?" Ân Tuyên Mai bị anh đột nhiên chuyển đề làm cho rối tinh rồi mù, cô cũng sờ hời.

"Rốt cuộc là em có muốn gả cho anh hay không?" Về mặt anh thận trọng hỏi.

Ân Tuyên Mai không lên tiếng, bởi vì cô đang tự hỏi mình: rốt cuộc mà có muốn gả cho anh ấy hay không?

"Không trả lời? Vậy có phải ý là em (lqđ) đồng ý hay không?" Đỗ Vũ Thần chăm chú nhìn cô.

Ân Tuyên Mai nhìn anh ước chừng một phút, sau đó cô rất nghiêm túc gật đầu một cái.

"Em..... Em đồng ý?" Đỗ Vũ Thần ngây ngẩn cả người, anh không quá tin tưởng hỏi.

"Em đồng ý." Ân Tuyên Mai gật đầu khẳng định.

"Oa! Em đồng ý!" Hô to một tiếng, Đỗ Vũ Thần hưng phấn ôm lấy cô.

"Anh làm gì đấy? Đừng như vậy....." Ân Tuyên Mai bị hù chết: "Anh đừng quên hiện tại anh chỉ là đứa con nít thôi!" Cô thét chói tai về phía Đỗ Vũ Thần đang quá độ hưng phấn.

Buông cô ra, con người của Đỗ Vũ Thần sáng lấp lánh lên, anh hơi kích động ấn xuống môi cô một nụ hôn: "Em thật sự đồng ý gả cho anh ư?"

Ân Tuyên Mai then thùng e lệ gật đầu lần nữa.

"Không hỏi hận?" Anh hỏi.

Cô lắc đầu.

"Vậy thì tốt, chúng ta lập tức chọn một ngày lành tháng tốt....." Vừa nói đến thời gian, Đỗ Vũ Thần không khỏi liên tưởng đến vụ đánh cuộc kia, đôi mắt đắm đuối của anh lập tức hí thành một đường thẳng, có chút nguy hiểm hỏi cô: "Em đồng ý muốn gả cho anh, mới vừa rồi lại đánh cuộc với họ....." Anh không nói hết.

"A!" Được anh nhắc nhở, Ân Tuyên Mai lập tức nhớ tới mình mới vừa đánh cuộc, thậm chí cô thể nhưng vứt chuyện đánh cuộc ra cách xa vạn dặm bên ngoài rồi! Nghĩ tới đây, đột nhiên cô mãnh liệt lắc đầu nói: "Em không thể gả cho anh, không thể gả cho anh."

"Đáng chết! Tại sao không thể?" Bụng lấy gương mặt của cô, Đỗ Vũ Thần tròn mắt nhìn cô hỏi.

"Em sẽ bị họ cười, mới vừa rồi còn tràn đầy tự tin nói không thể, nhưng bây giờ..... Không được, em tuyệt đối không thể tự và miệng mình được....."

"Đáng chết, không thể!" Đỗ Vũ Thần tức giận nắc: "Nếu đã đồng ý sẽ gả cho anh rồi thì không cho phép đổi ý! Anh nói cho em biết, đời này kiếp này em nhất định phải gả cho anh, em cũng chỉ có thể làm vợ của anh, biết không?"

"Không được, cái đánh cuộc đó....." Ân Tuyên Mai lắc đầu.

"Đánh cái gì cuộc!" Đỗ Vũ Thần lần nữa nguyên rủa, tức giận kéo cô chạy ra ngoài, anh dùng giọng điệu không tốt lắm cảnh cáo cô: "Em tốt nhất quên cái đánh cuộc đó đi cho anh, nghe được không?"

Không thể nào, Ân Tuyên Mai phản bác trong lòng, phải gả cho anh là có thể, nhưng ít ra cũng muốn anh đợi thêm một năm, bởi vì giờ cô không muốn không công tổn thất hai đại hồng bao, càng không muốn cấp lại, cô mới không cần ngu ngốc đâu!

Phòng khách nhà họ Đỗ bởi vì một bé gái đến mà khiến cho sáng to lớn.

Vu Tinh Nhã dùng ánh mắt tràn đầy phấn uất nhìn chăm chăm vào Đỗ Minh, mà Đỗ Minh lại nghiêng rằng nhìn chăm chú vào một người con gái đang ngồi ở chỗ khác, về phần cô gái kia thì không nói chuyện mà vùn vụt lật tờ báo, xem TV một chút, tỏ thái độ người đứng xem sáng suốt.

"Đỗ Minh, ông nói rõ ràng cho tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?" Vu Tinh Nhã lạnh lùng mở miệng.

"Không có..... Không có việc gì đâu! Vợ à, bà đừng nghe Tiểu Nhã nói loạn, con bé mới từ nước Mĩ trở về thì làm sao mà biết....." Đỗ Minh tính toán mở mắt nói mò, nhưng mới nói mấy câu đã bị cô bé tên là Tiểu Nhã ngắt lời.

"Cha, mặc dù con mới vừa xuống máy bay không bao lâu, nhưng con thật sự đã đụng phải đại ca." Đỗ Tiểu Nhã nói khẳng định 100%: "Cha, gần đây không phải người đang nghiên cứu ‘cái lão hoàn đồng’... Thuốc chứ? Bởi vì con thấy hiện tại bề ngoài đại ca là một đứa trẻ 7, 8 tuổi!" Gương mặt Đỗ Tiểu Nhã hiếu kỳ không thôi hỏi Đỗ Minh.

Đỗ Minh ở bên cạnh liếc chết nháy mắt với con gái, muốn cô bé đừng nói nữa, đáng tiếc mặc cho ông nháy đến mù cả mắt, Đỗ Tiểu Nhã vẫn là rất "ngây thơ" nói ra sự thật.

"Đỗ Minh!" Vu Tinh Nhã giận dữ quát trời hô to với Đỗ Minh.

"Vợ à....." Hung hăng tròn mắt nhìn con gái đang hả hê một cái, Đỗ Minh co quắp đối mặt với Vu Tinh Nhã đang giận không kiềm được.

"Cái gì cũng không phải nói nữa, ông chuẩn bị ly hôn đi!" Vu Tinh Nhã bày ra vẻ mặt bi thương đến chết tâm.

"Vợ à, bà hãy nghe tôi nói, tôi không biến Vũ Thần thành đứa trẻ, tôi....." Đỗ Minh hét hoảng.

"Nhưng con rõ ràng thấy đại ca 7, 8 tuổi nha! Cha." Đỗ Tiểu Nhã ở một bên đổ thêm dầu vào lửa cháy, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà nói.

"Đỗ Tiểu Nhã, con không nói lời nào cũng không ai bảo con là câm đầu!" Sau khi Đỗ Minh tức giận gào thét với con gái xong, lại quay đầu dùng lời nhỏ nhẹ dụ dỗ vợ: "Vợ à, bà đừng hiểu lầm tôi, lần này Vũ Thần biến thân không phải là do tôi tạo thành, đó là hậu di chứng lần trước....."

"Lần trước?! Không phải đã bảo đảm với tôi là không sao à? Tại sao lần này lại đột nhiên biến thân?" Vu Tĩnh Nhã hùng hổ dọa người hỏi: "Ông hãy thành thật nói cho tôi biết, lần này Vũ Thần biến thân là chuyện lúc nào?"

"Ách..... Là..... Thứ Bảy tuần trước." Đỗ Minh ấp a ắp úng trả lời.

"Thứ Bảy tuần trước!" Vu Tĩnh Nhã cất giọng cao quăng tám thét chói tai: "Thứ bảy tuần trước ông đã biết rồi thế mà lại (Di.Da.L.Qy.Do) không nói cho tôi biết! Ba ngày rồi, lần này ông lại muốn tiếp tục lừa dối không để cho tôi biết ư?" Bà tức giận rống to với Đỗ Minh.

"Tôi..... Tôi là sợ bà không chịu nổi kích thích, hơn nữa....." Đỗ Minh cúi đầu sám hối mà nói.

"Thật sao? Con thấy là sợ mẹ đập phòng thí nghiệm của người đi! Cha." Đỗ Tiểu Nhã chen miệng nói.

"Không phải ta xin con không cần nói tiếp rồi hả?" Đỗ Minh cắn răng nghiêng lợi gặm nhẹ với Đỗ Tiểu Nhã, tiếp theo sau đó tiến hành chính sách thuyết phục với Vu Tĩnh Nhã.

"Tốt lắm, ông không phải nói nhiều nữa, chỉ cần nói cho tôi biết hiện tại Vũ Thần ở đâu?" Vu Tĩnh Nhã không nhận được ngắt lời giải thích của Đỗ Minh mà hỏi.

"Hiện tại thằng bé ở cùng một chỗ với cô gái tên là Ân Tuyên Mai."

"Ân Tuyên Mai? Ông nói thằng bé ở nhà Tuyên Mai?" Vu Tĩnh Nhã sừng sốt một chút hỏi, thấy Đỗ Minh đang hoảng gật đầu, bà lập tức trầm mặc tự hỏi.

"Vợ à, bà biết cô gái kia sao?" Thấy bà không nói, Đỗ Minh tò mò hỏi.

"Thuốc giải của ông như thế nào rồi?" Không để ý đến vấn đề của Đỗ Minh, Vu Tĩnh Nhã đột nhiên hỏi ông.

"Ách..... Tôi đang cố gắng." Sợ hết hồn, Đỗ Minh nói láo, trời mới biết ông nào có đang nghiên cứu thuốc giải! Dù sao lần trước con trai đều có thể tự mình khôi phục, lần này khẳng định tám chín phần mười cũng sẽ tự mình khôi phục được, cho nên ông cần gì phải làm điều thừa đi nghiên cứu cái thuốc giải gì kia đây!

"Hy vọng là thật." Vu Tĩnh Nhã như có điều suy nghĩ nhìn ông một cái, sau đó quay đầu vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 9.2

Chỉ chốc lát sau, bà xách theo túi hành lý đơn giản đi từ bên trong phòng ra, Đỗ Minh hốt hoảng nhìn bà chằm chằm.

"Vợ à, bà làm gì thế?" Ông khản trương hỏi.

"Về nhà mẹ đẻ." Vu Tĩnh Nhã nhàn nhạt nói.

"Về nhà mẹ đẻ?! Vợ à, bà không cần tôi nữa sao?" Đỗ Minh sắp khóc, đây là lần đầu tiên sau ba mươi năm kể từ khi kết hôn, Vu Tĩnh Nhã tự mình xách theo hành lý về nhà mẹ, bà thật sự giận ông như vậy sao?

"Đợi sau khi ông nghiên cứu ra thuốc giải có thể làm cho Vũ Thần khôi phục như cũ thì hãy đến tìm tôi." Lần này Vu Tĩnh Nhã đã hạ quyết tâm, không để ý tới vẻ mặt muốn khóc của Đỗ Minh, bà lạnh nhạt nói cho ông biết.

Bà thề lần này nhất định phải để cho ông ném mùi đau khổ, nếu mỗi lần ông gây họa cũng đều nhường ông, để cho ông thừa nước đục thả câu mà bỏ trốn, ngộ nhờ một ngày kia ông tự làm mình biến mất thì làm thế nào? Cho nên lần này.....

"Vợ à, bà đừng như vậy mà! Tôi thề lần sau không dám nữa, bà đừng đi có được không?" Đỗ Minh vẻ mặt biết vậy chẳng làm cầu khẩn, bắt đắ dĩ Vu Tĩnh Nhã chỉ liếc nhìn ông một cái, sau đó cũng không quay đầu lại mà dứt khoát rời đi.

"Cha đáng thương."

Còn không kịp tự thương tiếc cho mình, đã nghe được con gái nói mát, ông tức giận nín lấy Đỗ Tiểu Nhã, xách cô bé lên đi vào phòng thí nghiệm.

"Con tốt nhất nên ở chỗ này giúp cha!" Ông lửa giận ngút trời nói với Đỗ Tiểu Nhã.

Con người Đỗ Tiểu Nhã xoay chuyển, nhìn phòng thí nghiệm mấy năm không thấy nhưng cũng không có biến hóa gì, cô bé thờ ơ nhún vai trả lời: "Không thành vấn đề! Bắt đầu từ chỗ nào đây ạ?"

Đỗ Minh thờ dài, đối với đứa con gái ác ma thiên tài này, ông thật sự là vừa tức giận, lại vừa yêu thích: "Tiểu Nhã, tới đây để cha ôm một cái." Ông nói với con gái.

Đỗ Tiểu Nhã bỏ qua vẻ mặt không quan tâm, thay bằng gương mặt tràn đầy nụ cười vui đầu vào trong hai tay của Đỗ Minh: "Cha."

"Ba năm không gặp, con vẫn cứ bướng bỉnh như trước kia nhỉ!" Đỗ Minh thương yêu vuốt ve cô bé, cưng chiều nói.

"Cha, cha cũng không phải vẫn thích chọc mẹ tức giận như vậy đó thôi." Đỗ Tiểu Nhã không chịu yếu thế nói.

"Con đó, thật không biết giống ai!" Đỗ Minh không nhịn được mà bóp cái mũi của cô bé, lắc đầu cười nói.

"Dĩ nhiên giống như cha á! Nếu không sao con có thể thông minh như vậy?" Đỗ Tiểu Nhã dương dương tự đắc nói.

"Ba hoa!" Đỗ Minh liếc cô bé một cái cười mắng.

Đứa con gái này của ông trừ bỏ tính cách quái bên ngoài, trí lực lại càng thêm tài trí hơn người, từ nhỏ đã cả ngày theo đuổi ông, vô cùng hiếu kỳ với các nghiên cứu linh tinh của ông, sau mười tuổi cô bé bắt đầu biểu lộ mặt "Thiên tài gây họa", đến mười lăm tuổi đã đến nông nổi "Tiếng xấu rõ ràng", cho nên bắt đầu đi bọn họ phải đưa cô bé ra nước ngoài.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã ba năm qua đi rồi, theo tên thiên tài tiểu ác ma này xuất hiện, chắc hẳn từ đó trong nhà sẽ gà chó không yên rồi, chỉ là, có một thiên tài tiểu ác ma này xuất hiện, ít nhất khẳng định một điểm là, thuốc giải của ông có thể ra lò trước thời gian, căn cứ vào điểm này, đừng nói trong nhà gà chó không yên, dù là náo loạn, ông cũng sẽ không nháy mắt một cái!

Trong giấc mộng, Đỗ Vũ Thần bị cảm giác hoa mắt quen thuộc níu chặt, anh cố gắng chống đỡ không để cho bóng tối xâm chiếm trái tim của mình, nhưng chỉ chốc lát sau, anh đã ngã vào nơi bóng tối không người.

Không biết qua bao lâu, một tiếng rên khẽ truyền ra từ trong miệng Đỗ Vũ Thần, nhưng trong nháy mắt chỉ thấy anh nhanh chóng ngồi dậy, trừng mắt trước cảnh tượng quen thuộc, khuôn mặt của anh chậm rãi nở ra một nụ cười hài lòng.

Không sai! Anh lại biến trở lại rồi.

Nhanh chóng bỏ đi quần áo xiết chặt trên người, anh cất bước đi về phía Ân Tuyên Mai đang ngủ say.

Kể từ sau khi biết trên thực tế anh là một người đàn ông thành thực hai mươi tám tuổi, hành vi cử chỉ của cô đã biến chuyển 180°, mà để cho anh cảm thấy buồn bã than thở chính là hành vi của cô không hề hào phóng nữa, không hề lớn mật nữa, hại anh ngay cả quyền hưởng thụ "Thị giác" cơ bản nhất cũng bị tước đoạt.

Mà bây giờ, anh muốn cô phải bồi thường cho thứ anh nên được mà bị bỏ lỡ, mặc kệ là thị giác, thính giác, xúc giác, anh chắc chắn đều phải có được, dù sao cô đều đã đồng ý gả cho anh rồi, tân hôn trước thời gian, cũng sẽ không có ai phản đối đi!

Ngồi ở mép giường, đầu tiên, anh không quên lấy đi dao gọt trái cây đặt ở cạnh tay cô, cô bé ngốc này thật sự cho rằng một con dao gọt trái cây là có thể ngăn trở một người đàn ông sao? Thật là đồ ngốc!

Đỗ Vũ Thần đưa ngón tay thon dài ra chậm rãi vuốt ve mặt của cô, mắt của cô, môi của cô, nhưng chỉ chốc lát sau, môi của anh thay thế động tác tay, hôn hít người phụ nữ đầu tiên vừa gặp đã để cho anh rung động không dứt này, sau đó anh chậm rãi kéo mền xuống, nhìn chăm chú vào thân thể là lướt hấp dẫn lại bị áo ngủ bọc thật chặt lại, trời ạ! Thật hoài niệm!

"Tuyên Mai, Tuyên Mai." Đỗ Vũ Thần khàn khàn gọi tên của cô.

"Ừm!" Trong mơ màng màng, Ân Tuyên Mai không hề có ý thức đáp lại một tiếng, sau đó nửa xoay nghiêng người ngủ tiếp.

Gọi cũng không tỉnh, thế mà cô còn cầm dao phòng thân! Phòng người nào đây? Đỗ Vũ Thần buồn cười nghĩ, khẽ cười một tiếng, Đỗ Vũ Thần bắt đầu đánh lên cô, anh từ từ cởi nút áo trước ngực cô ra, một nút, hai nút, ba nút..... Cho đến khi quần áo của cô không đủ che thân nữa, đúng như anh đang nghĩ, quả nhiên bên trong cô không mặc áo lót.

Nhìn cô trần trụi nằm ngửa ngay trước mắt, nụ cười trong mắt Đỗ Vũ Thần đã thành lửa dục hùng hực, anh đưa ngón tay thon dài ra chậm rãi vuốt ve gương mặt của cô, yết hầu, một đường đi xuống đến.....

Trong giấc mộng, Ân Tuyên Mai than nhẹ một tiếng, cảnh này khiến cho Đỗ Vũ Thần càng khó tự kiềm chế hơn, khẽ gọi tên của cô, anh không kịp tìm kiếm chỗ ẩn nấp trên người cô, vuốt ve cô, trêu chọc cô, mà cô cũng không nhận được mà lên tiếng rên rỉ.

"Tuyên Mai, mở mắt ra nhìn anh." Anh khàn khàn ra lệnh.

Chậm rãi, Ân Tuyên Mai mở cặp mắt ra, tròng mắt mơ mơ màng màng từ từ ngưng tụ, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, cô giơ tay lên khẽ chạm vào khuôn mặt của anh: "Em đang nằm mơ sao?" Cô hỏi khẽ.

"Đúng, mộng đẹp." Đỗ Vũ Thần khàn khàn mà nói, anh nhẹ nhàng hôn cổ cô, hôn lên mỗi một tác da thịt lộ ra ngoài, chậm rãi kéo dài xuống đến nụ hoa ngạo nghễ đứng thẳng của cô.

Khi Ân Tuyên Mai bị anh sờ nhẹ thì hô hấp đã dồn dập rồi, giống như là thân thể sắp chìm đắm trong biển lớn mê mông, cô vội vàng muốn nắm lấy nguồn sáng duy nhất kia: "Mộng đẹp." Giống như nói nhỏ, toàn thân cô bị lửa nóng thiêu đốt khó nhịn, bắt đầu rên rỉ, giãy dụa.....

Đỗ Vũ Thần tạm thời dời khỏi môi cô, anh vừa hôn vừa thở khẽ: "Tuyên Mai, nói cho anh biết, anh là ai?" Anh hỏi.

Ân Tuyên Mai nâng đôi mắt sáng trong lên, vẻ mặt tựa như ảo mộng nhìn chằm chằm vào anh, loại cảm giác kỳ diệu này cô chưa từng có, cô nghĩ muốn tiếp tục kéo dài, cô muốn biết rằng tiếp tục nữa thì sẽ như thế nào?

"Nói cho anh biết, anh là ai?" Không đợi được đáp án, Đỗ Vũ Thần hỏi lại lần nữa.

"Vũ Thần." Cô trả lời, mà đôi tay cô cũng đã bắt đầu không an phận.

"Em biết mình đang làm gì không?" Cấn chặt hàm răng, Đỗ Vũ Thần tận lực khắc chế mình, anh không muốn cô làm chuyện này với anh trong trạng thái mơ mơ màng màng, càng không muốn sau đó lại nghe được câu nói hối hận của cô.

Ân Tuyên Mai lấy hành động thay thế ngôn ngữ trả lời, cô chưa ăn thịt heo, nhưng cũng từng thấy heo chạy, động tác của cô trẻ trung lại tràn đầy trêu đùa và hấp dẫn.

Đỗ Vũ Thần cũng không chịu được nữa rồi, anh phát ra một tiếng trầm thấp, khàn khàn hô: "Tuyên Mai." Sau đó cuồng dã hôn sâu cô, thân mật vuốt ve cô, dạy cô làm người lớn, nóng bỏng dẫn cô bay lượn trong mộng đẹp chỉ thuộc về hai người bọn họ.....

Nhẹ nhàng ấn xuống trên mí mắt cô một cái hôn, Đỗ Vũ Thần cảm nhận rõ ràng rằng cô run nhẹ lên, anh thỏa mãn hơi giương lên nụ cười, sau đó ôm ái mở miệng.

"Từ lần đầu tiên sau khi được em nhốt về từ bên đường, từng cử động, một cái nhăn mày, một nụ cười của em cũng khiến cho trong lòng anh rung động sâu sắc, 28 năm qua, lần đầu tiên anh có cảm giác động lòng, nhưng quá đáng tiếc chính là khi đó anh cũng chỉ là đứa bé.

Sau khi khôi phục anh lại được biết em làm việc ở “Thánh Đường” thì anh bắt đầu trăm phương ngàn kế đến gần em, dây dưa với em, khi đó trong lòng anh chỉ có một chấp niệm, cả đời này em là người phụ nữ duy nhất thích hợp với anh, cho nên em phải thuộc về anh.

Có lẽ em sẽ cho rằng anh tự đại lại bá đạo xâm chiếm cuộc sống của em, nhưng anh biết em hoặc nhiều hoặc ít cũng đã động lòng với anh rồi. Chỉ là đang lúc anh vừa lòng thỏa ý thì anh lại biến ngược lại thành bộ dáng đứa bé, anh biết đã hù dọa em cũng dọa luôn cả mình, nhưng may mắn chính là em có thể tiếp nhận chuyện lạ vượt quá tự nhiên này, thậm chí đồng ý yêu cầu làm người khác khó chịu của bọn anh —— để cho anh ở lại nơi này. Từ đó trở đi anh đã tự hứa, cả cuộc đời này anh đều đối tốt với em."

Ân Tuyên Mai ở trong lòng anh rõ ràng chấn động, nhưng vẫn không mở miệng hoặc mở mắt nhìn anh.

Dừng một chút, Đỗ Vũ Thần chuyên chú nhìn cô vẫn đang nhắm chặt hai mắt như cũ, sau đó tiếp tục mở miệng nói: "Anh biết rõ em đã tỉnh, cũng biết em có thể nghe thấy anh nói bất kỳ điều gì, mà hiện tại anh muốn nói, mặc kệ em tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, anh chỉ nói điều này một lần....." Anh dừng một chút, sau đó dùng một loại giọng điệu vô cùng chân thành nói: "Anh yêu em."

Trong thời gian ngắn, Ân Tuyên Mai mở hai mắt ra, tròng mắt nhìn về mặt chân thành của anh, cô không thể tin hỏi: "Anh vừa mới nói gì?"

Cô không tin mình thật sự nghe được ba chữ mình tha thiết mơ ước kia, cô không tin anh thật sự nói ra, cô không tin.....

"Gã cho anh được không?" Đỗ Vũ Thần không để ý tới cô, trực tiếp hỏi.

"Anh vừa mới nói cái gì?" Ân Tuyên Mai không trả lời anh, cố ý hỏi lại vấn đề lúc trước, cô phải biết là anh đã thật sự nói ra ba chữ kia rồi, hay là cô nghe lầm.

"Em không nghe lầm." Đỗ Vũ Thần nói cho cô biết, chỉ là keo kiệt nhắc lại ba chữ kia lần nữa.

"Em không nghe rõ, anh nói lại lần nữa có được hay không?" Ân Tuyên Mai yêu cầu.

"Không được." Đỗ Vũ Thần không khách khí trả lời cô, nhưng lại ôn nhu hỏi: "Gã cho anh được không?"

"Không cần." Ân Tuyên Mai cũng rất không khách khí trả lại anh một câu, sau đó lại dùng thái độ nũng nịu cầu xin anh: "Anh nói lại ba chữ kia lần nữa có được hay không?"

"Nếu như mà anh nói lại lần nữa, em sẽ cho anh lợi ích gì?" Nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, Đỗ Vũ Thần không nhịn được hỏi: "Đồng ý gả cho anh nhé?" Anh nhúm mày hỏi cô.

Giống như đang suy nghĩ cẩn thận, Ân Tuyên Mai yên tĩnh một lúc lâu, sau đó dứt khoát gạt đầu: "Được, có gì không thể." Cô trả lời.

"Thật hào phóng nha!" Đỗ Vũ Thần cười nhạo nói: "Nhưng mà, mặc kệ em có đồng ý hay không, anh vẫn sẽ lấy được em. Mà bây giờ lợi ích anh muốn là cái này....." Tay của anh lại bắt đầu không an phận dao động trên người cô.

"Anh....." Ân Tuyên Mai đỏ hồng cả mặt, có chút không biết làm sao nhìn anh.

"Anh yêu em." Anh nói xong cũng không đợi cô phản ứng lại tiếp tục hôn cô.

Lúc này đêm đã gần hết, mà phương đông thì ở trong lửa nóng của hai người bọn họ, từ từ sáng lên.....

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 10

Edit: Thanh Hưng

Sau khi Đỗ Vũ Thần và Ân Tuyên Mai liên tục xin nghỉ mấy ngày, lúc gần giữa trưa hôm nay lại cùng nhau đến công ty đi làm, chuyện này thực sự làm kinh hãi tất cả các thành viên trong công ty, đoàn người đều lấy "Có sắc nhân quang" tựa như thăm dò, tựa như nghi kỵ để ý đến Ân Tuyên Mai, chỉ có Lâm Vĩ Chân dùng ánh mắt sáng rõ nhìn chằm chằm cô dò xét đến cùng.

"Tiểu Mai, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Lâm Vĩ Chân vừa tò mò lại quan tâm ngồi ở trước mặt Ân Tuyên Mai hỏi.

"Tớ..... Chuyện này....." Ân Tuyên Mai có chút xấu hổ ấp úng, cái này muốn cô nói như thế nào đây? Mặc dù tất cả chuyện này đều có nguyên nhân, thế nhưng chút suy đoán và lời đồn đãi này cũng có một phần là chân thật nha, cô cũng không thể một mực phủ nhận được!

"Đây cái gì nha? Cậu nói chuyện đi chứ!" Lâm Vĩ Chân không nén được tính tình nói.

"Cậu muốn tớ nói thế nào đây!" Ân Tuyên Mai ngượng ngùng nhìn đi nơi khác.

"Như vậy tất cả lời đồn đãi đều là thật hả!" Lâm Vĩ Chân ngốc một chút lại hỏi: "Mấy ngày nay cậu xin nghỉ thật sự đều là vì ở chung một chỗ với tổng giám đốc à?"

"Ừ." Ân Tuyên Mai gạt đầu: "Chỉ là không giống như bọn họ tưởng tượng, chúng tớ....."

"Mặc kệ bọn họ nghĩ cái gì, cậu chỉ cần nói cho tớ, các cậu tới trình độ nào rồi?" Lâm Vĩ Chân ngắt lời cô, khản (l^q^d) trương hỏi: "Là một lữ, hai lữ, ba lữ hay là toàn bộ lữ đều đã đánh rồi?"

"Cái gì một lữ, hai lữ chứ? Tớ nghe không hiểu á!" Ân Tuyên Mai tròn trĩnh mắt trừng cô ấy.

"Tiểu thư, sao một chút thuật ngữ cậu cũng nghe không hiểu thế?" Lâm Vĩ Chân không chịu được thì thầm, sau đó rất rõ ràng giải thích cho cô nghe: "Cái gọi là một lữ chính là dất tay, hai lữ là hôn môi, ba lữ là âu yếm, mà đánh toàn bộ lữ không phải chính là chỉ ân ái sao!"

"Tớ cho là bọn họ đều dùng A, B, C để bày tỏ....." Ân Tuyên Mai đỏ mặt lầu bầu nói.

"Đó là trước kia, hiện tại thời đại khác nhau rồi." Lâm Vĩ Chân ngắt lời của cô nói: "Nhanh lên một chút, cậu còn chưa có nói cho tớ, rốt cuộc cậu và tổng giám đốc đến mấy lữ rồi hả?"

"Cậu hỏi cái này làm cái gì chứ?" Ân Tuyên Mai ngượng ngùng nói lảng ra chuyện khác.

"Tớ quan tâm cậu mà!" Lâm Vĩ Chân nói như chuyện đương nhiên, bày ra vẻ mặt thiên kinh địa nghĩa: "Mau nói cho tớ biết á!"

"Bốn lữ." Đưa ra bốn ngón tay, Ân Tuyên Mai then thùng nói cho cô ấy biết.

"Bốn lữ." Đầu tiên Lâm Vĩ Chân hơi sùng sốt một chút, nhưng một lát sau cô ấy đột nhiên lĩnh ngộ, tròn to mắt, cô ấy nhìn chằm chằm Ân Tuyên Mai:

"Cậu nói là đã đánh toàn bộ lũy rồi?!"

Ân Tuyên Mai gật đầu một cái với cô ấy.

"Trời ạ nha!" Lâm Vĩ Chân mà bộ muốn té xỉu: "Anh ta nói cái gì? Có nói sẽ phụ trách hay không?"

"Anh ấy nói..... Anh ấy yêu tớ, còn nói..... Muốn kết hôn với tớ." Ân Tuyên Mai thành thật nói cho cô ấy biết.

"Anh ta nói như vậy thật sao?" Lâm Vĩ Chân yên lặng, sau đó vừa lắc đầu, vừa gật đầu nói: "Không được, lời nói của đàn ông không có một câu nào là sự thật, tốt nhất là cậu phải chú ý một chút! Bằng không cậu lập tức kéo anh ta đi công chứng kết hôn đi, để bảo đảm chắc chắn không có bất ngờ gì."

"Đúng, tôi cũng cho là như thế." Đỗ Vũ Thần tiếp lời.

Chẳng biết từ lúc nào, anh đã đứng ở bên cạnh hai cô gái, nghe hai cô ấy nói chuyện, anh cảm thấy buồn cười nhưng càng nhiều hơn là tò mò, anh thật sự không hiểu rõ loại động vật tên gọi là "phụ nữ" này lắm, cũng vĩnh viễn không đoán ra câu kể tiếp trong miệng các cô ấy là khen ngợi hay là chê bai?

Ân Tuyên Mai và Lâm Vĩ Chân bị giọng nói đột nhiên xuất hiện của anh dọa sợ hết hồn, nhất là Lâm Vĩ Chân, cô ấy quả thực sắp sợ chết rồi, đáy lòng không nhịn được mà kêu rên: Làm thế nào đây? Cô nói xấu ở sau lưng tổng giám đốc, thế nhưng lại còn xui xẻo bị người ta nghe được, xem ra cô xong đời rồi!

"Ách..... Tổng giám đốc....." Lâm Vĩ Chân đau khổ lên tiếng chào hỏi Đỗ Vũ Thần.

"Đừng khẩn trương, Lâm Vĩ Chân, tôi sẽ không trách cô." Nhìn nét mặt cười khổ của cô ấy, Đỗ Vũ Thần nhướn mày cười một tiếng, sau đó tựa như nghiêm chỉnh nói với cô ấy: "Ngược lại, nếu như cô có thể giúp tôi lừa được Tuyên Mai vào lễ đường, tôi nhất định cho cô một cái đại hồng bao, để tỏ lòng cảm ơn."

"Đỗ Vũ Thần!" Ân Tuyên Mai tức giận rống to với anh.

Lâm Vĩ Chân bị anh làm rối tung lên, quả thật là một đầu mơ hồ, rốt cuộc người nào nên chịu trách nhiệm với người nào đây?

"Gọi lớn tiếng như vậy nha!" Đỗ Vũ Thần nhướn mày nhìn Ân Tuyên Mai đang tức giận: "Không ngờ bữa sáng còn chưa ăn, bữa trưa cũng chưa ăn mà em vẫn còn có hơi sức để hò hét như thế! Có thể thấy vận động buổi sáng của chúng ta còn chưa đủ kịch liệt." Anh nửa đùa mà nói.

"Đỗ Vũ Thần, anh còn nói....." Ân Tuyên Mai mắc cỡ chết được, cô đỏ mặt dùng ánh mắt cảnh cáo anh.

"Được, anh không nói, chúng ta đi ăn cơm đi!" Một tay nắm tay cô, anh ôm cô về bên người công bố quyền sở hữu: "Lâm Vĩ Chân, cùng đi đi?"

"Ách, cảm ơn tổng giám đốc, tôi đã có hẹn với người khác rồi." Lâm Vĩ Chân sợ hết hồn, vội vàng cự tuyệt ý tốt của Đỗ Vũ Thần, cô ấy mới không thèm làm bóng đèn 100W đâu!

"Vậy chúng tôi đi trước." Đỗ Vũ Thần nhẹ nhàng gật đầu với cô ấy, ôm lấy Ân Tuyên Mai rồi đi, trước khi đi đột nhiên quay đầu lại nói với cô ấy: "Lời tôi nói mới vừa rồi là thật, cô cũng đừng quên đấy."

Cau chặt lông mày nhìn bọn họ rời đi, Lâm Vĩ Chân vẫn còn không nghĩ ra, rốt cuộc hai người bọn họ đang giờ trò quỷ gì? Tại sao hình thức yêu đương lại khác người như thế? Nhất là tổng giám đốc, anh quả (đi.da.lqy.do) thật giống như trở thành một người khác, thật sự ứng nghiệm với câu nói: "Trong tình yêu ai cũng là kẻ ngốc!" Cô ấy lắc đầu một cái, lại thờ dài một tiếng.

Ân Tuyên Mai mang theo tâm trạng lo lắng thấp thỏm, theo Đỗ Vũ Thần đi vào nhà họ Đỗ.

Đây là lần thứ hai cô đi tới nơi này, mặc dù cách thời gian tới lần trước không xa, nhưng lúc đó với tâm tình bây giờ thật sự có khác biệt một trời một vực.

Một lần kia, cô hoàn toàn ôm lòng hiếu kỳ mà đến, cô tò mò chỗ ở của người có tiền có gì khác với của người bình thường; cô tò mò cuộc sống của người có tiền có phù hoa lại không thiết thực hay không; cô càng hiếu kỳ về Đỗ Minh – người có thể biến Đỗ Vũ Thần thành một đứa trẻ. Khi đó cô, trong lòng, trong đầu, trong mắt tất cả đều là hai chữ "Tò mò", mà bây giờ.....

Trùng mắt nhìn Đỗ Vũ Thần nhàn nhã bên cạnh, Ân Tuyên Mai hận không thể hung hăng đập anh một cước, chẳng lẽ anh không an ủi cô được một câu nào à? Chẳng lẽ anh không biết tâm trạng bàng hoàng và vô dụng khi "Nàng dâu xấu xí gặp cha mẹ chồng" sao?

"Vũ Thần, có thể để ngày khác em lại tới thăm không?" Cô mang theo khuôn mặt không xác định hỏi.

"Không được!" Giọng của Đỗ Vũ Thần tràn đầy ý vị độc tài, nhưng câu tiếp theo lại làm người ta rớt mắt kính vì dịu dàng: "Thế nào, sợ ư? Đừng lo lắng, cha mẹ anh rất dễ chung sống, bọn họ tuyệt đối sẽ không hỏi tám đời tổ tông nhà em, nhiều nhất là hỏi bốn đời, OK?"

Anh cố gắng chọc cười cô, vậy mà bây giờ Ân Tuyên Mai hoàn toàn là cười không nổi.

"Nhưng mà, em không chuẩn bị thứ gì....." Ân Tuyên Mai cau mày nhìn hai tay trống không của mình.

"Yên tâm, nhà anh cũng không thiếu thứ gì." Đỗ Vũ Thần ngắt lời cô nói.

"Nhưng sẽ xấu hổ nha! Huống chi em còn ăn mặc như thế này....." Ân Tuyên Mai cúi đầu nhìn qua chính mình một lượt, nếu như cô thật sự mặc một thân "Đồng phục làm việc" đến trước mặt bọn họ, bọn họ không nghĩ cô là nữ giúp việc mới lạ đấy! Huống chi người ta không phải nói ấn tượng đầu tiên rất quan trọng sao? Tại sao cô có thể cứ như vậy đi gặp cha mẹ của anh được chứ!

"Không có gì mà xấu hổ cả, hơn nữa anh cảm thấy em mặc như thế này không có gì không ổn cả!" Ánh mắt Đỗ Vũ Thần tuần tra lại lần nữa ở trên người cô, sau đó nói: "Đi thôi! Em đừng lo lắng nữa được không? Bây giờ chúng ta mau vào đi thôi, nói không chừng còn có thể được ăn bữa tiệc Mãn Hân của mẹ anh đấy!" Anh đẩy cô đi.

Ân Tuyên Mai ôm ở để mặc cho Đỗ Vũ Thần kéo cô vào nhà.

Mới vừa vào nhà, Đỗ Vũ Thần lập tức cảm thấy có cái gì không đúng, vô cùng không thích hợp, tại sao đèn đại sảnh lại không bật? Tại sao không ngửi được mùi thơm thức ăn mẹ anh nấu? Trời ơi, rốt cuộc mấy ngày nay trong nhà đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Mẹ? Cha?" Đỗ Vũ Thần rướn họng kêu to.

"Sao thế?" Ân Tuyên Mai hỏi.

Đỗ Vũ Thần không trả lời, ngược lại lôi kéo cô đi thẳng vào phòng thí nghiệm, nếu như cha không ở trong phòng thí nghiệm, như vậy nhất định bọn họ đã đi ra ngoài, mà sự yên tĩnh khác thường trong nhà cũng có thể giải thích được.

Còn chưa tới kịp đi vào phòng thí nghiệm, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, cửa phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra, hai người Đỗ Vũ Thần và Ân Tuyên Mai suýt nữa bị người lao ra ngoài đụng cho ngã chổng vó.

"Cha!" Đỗ Vũ Thần trợn mắt nhìn người tới.

"Nhóc con?" Nghe được giọng nói quen thuộc, Đỗ Minh lập tức dừng bước: "Nhóc con, con tới thật đúng lúc, mau cùng ta vào đây." Đỗ Minh không nói hai lời, kéo Đỗ Vũ Thần lần nữa chui vào phòng thí nghiệm, nhưng mới đi không tới một bước, ông lập tức khiếp sợ quay đầu lại nhìn chằm chằm vào con trai: "Làm sao con lại biến trở lại rồi hả?" Cả khuôn mặt ông là đáng vẻ sắp té xỉu.

"Làm ơn, cha, cha có thể vui mừng vì con một lần hay không? Không cần mỗi lần nhìn thấy con khôi phục, lại một dạng trời sắp sụp xuống như thế, có thể hay không?" Đỗ Vũ Thần cau mày nhìn chằm chằm Đỗ Minh.

"Làm sao con có thể khôi phục? Vậy..... Vậy ta làm thế nào..... Làm thế nào?" Đỗ Minh căn bản không nghe thấy Đỗ Vũ Thần nói cái gì, ông trung ra bộ mặt bị đá kích lớn mà suy nghĩ.

Ông không tin ông trời có thể đối với ông như vậy, khi ông nhốt mình ở trong phòng thí nghiệm ba ngày ba đêm thật vất vả mới nghiên cứu ra thuốc giải thì con trai thế nhưng lại tự khôi phục lại! Giờ ông phải làm thế nào để chứng minh với vợ là ông đã nghiên cứu chế ra được thuốc giải rồi đây? Ông không tin ông trời có thể bất công như vậy, chẳng lẽ ba ngày khổ cực này của ông thật sự là phí công vô ích sao?

"Cha, cha làm sao vậy?" Đỗ Vũ Thần có chút lo lắng hỏi.

Xem ra kẻ sách duy nhất lúc này, chỉ có yêu cầu con trai lần nữa biến trở về đứa trẻ để cho ông giải cứu thôi! Đỗ Minh ngẩng đầu nhìn con trai, kỳ dị hỏi: "Con trai, con có thể lại biến trở lại làm đứa trẻ lần nữa không?"

"Cha, cha đang đùa giỡn sao?" Đỗ Vũ Thần trung ra vẻ mặt tựa như gặp quỷ.

"Ta nào có thời gian rảnh rỗi mà đùa giỡn với con?" Đỗ Minh mang vẻ mặt phiền não nói: "Con biết ba ngày qua, ta không ngủ không nghỉ cố gắng nghiên cứu chế tạo thuốc giải không? Hiện tại thuốc giải đã chế ra, nhưng con cũng đã khôi phục lại rồi, con bảo ta làm thế nào đây?"

"Cha đã chế ra thuốc giải rồi ư?!" Đỗ Vũ Thần không thể tin nhìn chằm chằm Đỗ Minh, anh mới không tin trong thời gian ngắn như vậy mà cha có thể chế ra được thuốc giải đâu! Nhớ lần trước anh uy hiếp cộng thêm lấy lợi ích ra dụ dỗ vẫn không cách nào dụ ra được thuốc giải, mà lần này làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ là.....

"Cha, mẹ đâu?" Anh hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Ách..... Bà ấy về nhà mẹ đẻ rồi."

"Con biết ngay mà!" Đỗ Vũ Thần không nhịn được trợn trắng mắt, anh biết mẹ nhất định là động lực của chuyện này, để cho lão cha quyết chí tự cường.

"Được rồi, ta thừa nhận là có liên quan tới mẹ con, nhưng dầu gì ta cũng đã chế ra thuốc giải rồi." Đỗ Minh lấy ra một túi đồ từ trong túi, thận trọng lột nó ra, sau đó lấy ra một viên thuốc màu trắng đưa cho anh: "Ừ! Con mau ăn đi!"

"Ăn? Cha, cha có làm hay không nha?" Đỗ Vũ Thần kinh ngạc hỏi, nhìn chằm chằm viên thuốc màu trắng trong tay Đỗ Minh, anh kiên định lắc đầu: "Con không muốn ăn, ai biết ăn vật kia xong sẽ biến đổi thế nào?"

"Làm ơn, nhóc con, tin tưởng cha con một chút có được hay không?" Đỗ Minh không nhận được oán trách: "Huống chi ta là ba con, ta sẽ hại con sao?"

"Ha ha." Đỗ Vũ Thần giễu cợt cười hai tiếng, trên mặt rõ ràng viết ra ba chữ —— trời mới biết.

"Con cứ cố gắng tin tưởng cha một lần có được hay không?" Đỗ Minh cười gượng xin Đỗ Vũ Thần, ông không trách con trai (d^d^l^q^d) không tin tưởng ông, bởi vì từ nhỏ đến lớn con trai xác thực đều bị ông hại.

"Vũ Thần?" Ân Tuyên Mai kéo kéo Đỗ Vũ Thần không chút nhúc nhích, cô thật sự không cách nào nhìn được nữa, cái gọi là "Thế gian không ai tốt bằng cha mẹ", cô tin tưởng bác Đỗ sẽ không hại con trai của mình, tại sao anh lại không tin chứ?

"Há?" Đỗ Vũ Thần dời mắt nhìn sang Ân Tuyên Mai, trên mặt tràn đầy nhu tình như nước.

"Anh cứ nghe bác trai nói, uống thuốc đi!" Ân Tuyên Mai nhắc nhở anh.

"Thế nào ngay cả em cũng....." Đỗ Vũ Thần xiết chặt chân mày nhìn cô chăm chăm.

"Đúng, Tuyên Mai nói đúng, con trai, con mau uống thuốc giải đi!" Đỗ Minh mừng rỡ tiếp lời.

"Đáng chết! Con cũng đã khôi phục rồi, vì cái gì mà các người nhất định phải ép con ăn cái thuốc giải gì kia chứ?" Đỗ Vũ Thần không nhận được nguyên nhân.

"Không thể nói như vậy được, lần trước không phải anh cũng đã khôi phục rồi sao? Kết quả thế nào?" Ân Tuyên Mai hỏi: "Tục ngữ không phải có câu: ‘Đã có một lần thì sẽ có lần thứ hai’ sao? Bây giờ anh hồi phục, không có nghĩa là lần sau sẽ không biến nhỏ lại lần nữa, chẳng lẽ anh không nghĩ tới sao?"

"Đúng, Tuyên Mai nói đúng." Đỗ Minh ở một bên tán đồng không ngừng gật đầu, ông cũng là sợ điểm này, bằng không ông mới không thêm đề ý tên nhóc con này đâu!

Đỗ Vũ Thần cũng cân nhắc đến chỗ này, chỉ là anh không muốn cho Đỗ Minh sắc mặt tốt: "Đã có một lần thì sẽ có lần thứ hai, nếu hai lần trước biến thân cũng tự động biến trở lại rồi, anh tin tưởng nếu như có lần thứ ba, tình huống cũng sẽ không có khác biệt quá lớn, cho nên....." Anh nhún nhún vai thờ ơ nói.

"Nhưng Vũ Thần, chẳng lẽ anh có thể chịu được lần nữa biến thành đứa trẻ sao? Hai lần trước là bởi vì bên cạnh có chúng ta, nếu như lần sau biến thân ở nơi công cộng thì sao? Anh có thể tưởng tượng được hậu quả đó sao? Chẳng lẽ anh thật sự không lo lắng chút nào sao?" Ân Tuyên Mai tận tình khuyên.

"Đúng, Tuyên Mai nói đúng." Đỗ Minh lần nữa gật đầu tán thành.

Thấy cha cáo mượn oai hùm, Đỗ Vũ Thần không nhận được mà tức giận, anh lớn tiếng rống to với Đỗ Minh: "Trừ câu này ra, cha không thể nói được cái gì khác sao? Còn có em," anh đột nhiên quay đầu lại nói với Ân Tuyên Mai: "Xin em không cần ở một bên nói linh tinh, có thể không? Có biến thân hay không là việc của anh, không cần em phải ở đây gà mẹ khần trương vớ vẩn."

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 10.2

Edit: Thanh Hưng

Trong nhất thời, nước mắt của Ân Tuyên Mai rơi xuống, cô không biết quan tâm của mình trong mắt anh lại thành "ăn nói linh tinh", cô cũng không biết lo lắng của mình trong lòng anh lại thành "khẩn trương vớ vẩn", cô càng không biết hóa ra hành động việc làm của mình lại bị xem là "gà mẹ".

Thấy cô rơi lệ, Đỗ Vũ Thần ngây dại trong chớp mắt: "Đáng chết, Tuyên Mai, anh không phải....." Anh vội vàng muốn giải thích, vừa thấy Ân Tuyên Mai quay đầu muốn đi, anh càng thêm khẩn trương kéo cô: "Em đừng (l^q^d) như vậy, anh không phải đang giận em, anh....." Ai! Anh thật đúng là mua dây buộc mình, tự làm tự chịu mà, dù sao nhất thời cũng không nói rõ được, anh dứt khoát đoạt lấy viên thuốc trong tay cha, nuốt vào trong bụng, sau đó nhìn cô thật sâu.

"Anh....." Ân Tuyên Mai bị hành động bất ngờ của anh dọa sợ ngây người.

"Thật tốt quá, thật tốt quá, rốt cuộc ta cũng có thể đi đón vợ rồi!" Đỗ Minh vui vẻ kêu to, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tung tích, cũng không để lại chút dư âm nào.

Lôi kéo cô đi tới một gian phòng, Đỗ Vũ Thần ôm cô vào trước ngực: "Anh đã uống thuốc rồi, em có thể tha thứ cho anh không, đừng tức giận nữa nhé?"

Ân Tuyên Mai giận không lên tiếng, cô ghét anh mới vừa rồi không lựa lời mà nói, càng giận anh giận lây sang người bên cạnh.

"Tốt lắm, đừng nóng giận nữa, nhé?" Hôn môi của cô, Đỗ Vũ Thần dịu dàng khuyên.

"Hừ!" Ân Tuyên Mai hừ lạnh một tiếng, cố ý xoay mặt sang chỗ khác không để ý tới anh.

"Tuyên Mai, em có biết cha anh bào chế đồ gì đó đều chưa có một lần nào là thành công không? Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng thấy con chuột bạch nào bị cha mang vào phòng thí nghiệm mà có thể còn sống ra ngoài, hiện tại....." Đỗ Vũ Thần ngửa mặt lên trời thở dài mà nói: "Nói không chừng tính mạng của anh có thể đã đang như ngàn cân treo sợi tóc rồi, chẳng lẽ em vẫn còn không để ý đến anh sao?"

Ân Tuyên Mai sợ hãi quay đầu lại: "Em không tin....."

"Mặc kệ em tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, tóm lại đừng tức giận nữa được không?" Đỗ Vũ Thần đưa tay chặn lại lời của cô.

"Không, em không tin bác trai sẽ hại anh, em không tin!" Gương mặt Ân Tuyên Mai trắng bệch lắc đầu kêu lên, sau đó cô cầu khẩn: "Em không tức giận với anh nữa, anh đừng làm em sợ được không?"

Đỗ Vũ Thần lộ ra một nụ cười khô: "Tuyên Mai, anh chưa bao giờ nghe thấy em nói yêu anh, hiện tại có thể xin em nói một lần hay không? Anh sợ trẻ nữa sẽ không thể nghe được....."

"Không..... Anh đừng làm em sợ như vậy! Đừng....." Ân Tuyên Mai khóc không thành tiếng ôm chặt cổ anh.

Đỗ Vũ Thần ôm cả người cô vào lòng đồng thời cũng thuận thế ngã người ra sau: "Nói cho anh biết, em yêu anh, anh muốn chính tai nghe được em nói yêu anh."

Ân Tuyên Mai ở trong lòng anh lắc đầu, cô không tin.....

"Chẳng lẽ đến bây giờ em còn không chịu nói yêu anh?" Đỗ Vũ Thần yếu ớt hỏi: "Hay là em căn bản cũng không yêu anh? Em không nói ra cũng không sao, anh sẽ không trách em, dù sao anh cũng không sống được bao lâu nữa....."

"Đừng! Em không cho phép anh nói hươu nói vượn, suy nghĩ lung tung, anh có nghe hay không!" Ân Tuyên Mai đột nhiên ngẩng đầu rung rung trừng anh.

"Anh không nói hươu nói vượn." Đỗ Vũ Thần vô lực tự giễu cười nói: "Anh biết rõ từ đầu tới đuôi đều là anh tự mình đa tình. Anh độc tài ý thế đây đưa không rõ với em, tùy hứng làm bậy xâm nhập vào cuộc sống của em, còn chuyên quyền độc đoán muốn em gả cho anh, cuối cùng ngay cả trong sạch của em cũng....."

"Không, em không muốn anh nói như người vậy, không phải vậy!" Ân Tuyên Mai che ở trên môi của anh, lắc đầu không để cho anh nói tiếp: "Em yêu anh." Một hồi lâu sau, cô đột nhiên lấy giọng điệu vô cùng kiên nghị nói với anh.

Đỗ Vũ Thần lặng lẽ nhìn cô, sau đó cảm động hôn đáp trả cô: "Cảm ơn em đã yêu anh. Nếu như kiếp này chúng ta không có duyên làm vợ chồng, anh hi vọng kiếp sau chúng ta có thể ở chung một chỗ." Anh buồn bã nói với cô.

"Không! Anh đã nói muốn kết hôn với em đấy, em không cho phép anh nói không giữ lời!" Nước mắt Ân Tuyên Mai rơi như mưa, kích động kêu lên với anh: "Đi, bây giờ chúng ta lập tức đi công chứng kết hôn, em không muốn chờ đến kiếp sau." Đột nhiên cô chảy nước mắt đứng lên, kéo anh chạy ra ngoài.

"Tuyên Mai, bây giờ là buổi tối, em muốn đi đâu công chứng nha?" Đỗ Vũ Thần kéo cô dừng lại, tận tình khuyên cô: "Huống chi em cũng đã biết thời gian còn lại của anh cũng không nhiều lắm, em còn muốn gả cho anh? Chẳng lẽ em muốn làm quả phụ ư? Đừng đại dốt, em còn trẻ, còn có tiền đồ phía trước, anh không muốn ràng buộc em cả đời." Anh trung ra vẻ mặt bi thương thâm thiết lắc đầu nói.

"Em yêu anh, anh có nghe hay không? Em không cho phép anh nói cái gì mà ràng buộc cả đời." Hai mắt Ân Tuyên Mai ảm đạm nhìn anh, nước mắt lại không tự chủ mà từng giọt rơi xuống: "Một ngày cũng tốt, một năm cũng tốt, dù là một khắc em cũng không ngại, chỉ cần để cho em gả cho anh có được hay không?"

"Em không cần ngu ngốc như vậy có được hay không? Loại đồ vật như tình cảm này lâu dần sẽ nhạt, rồi không lâu sau em tự nhiên cũng sẽ quên một người như anh thôi....." Đỗ Vũ Thần hồng vành mắt.

"Không, em không muốn quên anh." Ân Tuyên Mai tức giận ngắt lời anh: "Đi, bây giờ chúng ta lập tức đi kết hôn, nếu như tòa án không làm việc, chúng ta cũng có thể đi tìm giáo đường." Cô không bỏ qua cho anh nói, lần nữa kéo anh.

"Tuyên Mai....."

"Anh không cần nói thêm nữa." Cô giận không kiềm được ngắt lời anh: "Mặc kệ anh nói cái gì, em chính là phải gả cho anh, anh có nghe hay không?" Ôm cổ anh, Ân Tuyên Mai mang theo ghen ngào bốc đồng nói: "Em chính là muốn gả cho anh, anh có nghe hay không?"

"Em chắc chắn chứ? Không hối hận?" Nhẹ nhàng đẩy cô ra cách mình một chút, Đỗ Vũ Thần thận trọng hỏi.

"Không, tuyệt đối không!" Ân Tuyên Mai mang theo vẻ mặt mười phần thật lòng, trả lời khẳng định.

"Mặc kệ xảy ra ra chuyện gì cũng đều không hối hận?" Đỗ Vũ Thần tiếp tục hỏi.

"Tuyệt đối không hối hận." Mà cô lại lần nữa dùng giọng khẳng định trả lời anh.

Trầm tư một hồi, giống như đưa ra quyết định trọng đại, Đỗ Vũ Thần quả quyết mở miệng nói: "Được, chúng ta kết hôn."

Ân Tuyên Mai hớn hờ ra mặt ôm chặt lấy anh: "Em yêu anh, vĩnh viễn yêu anh." Cô ni non lời thề son sắt ở bên tai anh.

Đi ra khỏi giáo đường, Đỗ Vũ Thần lái ô tô trở lại chỗ ở của Ân Tuyên Mai.

Dọc theo đường đi Ân Tuyên Mai cực kỳ trầm tĩnh, ngược lại, Đỗ Vũ Thần lại cực kỳ vui thích khe khẽ hát một chút, rốt cuộc anh cũng cưới được Ân Tuyên Mai vào tay rồi, hơn nữa thời gian so với kế hoạch còn nhanh hơn, đây thật là không tưởng được nha! Chỉ là..... Chẳng qua là khi cô biết mình bị gạt, không biết sẽ có phản ứng gì?

Mới bước một bước vào trong nhà, cả người Ân Tuyên Mai đã nhào về phía Đỗ Vũ Thần, rốt cuộc cô không nhịn được mà thút tha thút thít khóc lên.

"Thế nào? Tại sao lại khóc chứ? Chẳng lẽ em hối hận vì đã gả cho anh ư?" Đỗ Vũ Thần ôm cô, dịu dàng hỏi khẽ.

"Không, em không muốn anh phải chết, em không muốn anh rời em đi....." Cô khóc lóc rồi rít nói, đôi tay càng thêm siết chặt anh không thả, rất sợ vừa buông tay là anh sẽ lập tức biến mất không một tiếng động.

Đỗ Vũ Thần cười không ra tiếng, xem ra cô thật sự bị anh dọa sợ không nhẹ, ôm ngược lại cô, anh nhẹ giọng nói: "Anh sẽ không chết, càng sẽ không rời em đi, anh thề."

"Em không muốn anh phải chết, em không muốn." Ân Tuyên Mai hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì, cô roi lệ đầy mặt đau thương nhìn anh: "Anh chết, em phải làm thế nào đây? Em yêu anh như thế mà!"

Vốn dĩ cô cho rằng chỉ cần kết hôn với anh là cô có thể bình tĩnh tiếp nhận chuyện tương lai, không ngờ mới bước ra khỏi giáo đường, lòng của cô đã bị đau đớn nhéo chặt, cô không thể chấp nhận được sự thật anh sẽ rời cô mà đi, cô không muốn anh chết, cô không muốn!

"Đừng khóc, anh sẽ không chết." Đỗ Vũ Thần đau lòng thay cô lau đi nước mắt.

"Anh đừng gạt em nữa....." Nghe lời nói dối có thiện ý của anh, nhìn anh dịu dàng thay cô lau đi nước mắt, nước mắt Ân Tuyên Mai ngược lại càng chảy càng nhanh, sao cô có thể không có anh đây?

"Làm ơn, đừng khóc." Đỗ Vũ Thần liên tục thay cô lau đi nước mắt vẫn đang không ngừng tràn ra: "Anh sẽ không chết, những điều đã nói lúc trước đều là lừa gạt em." Anh nói cho cô biết.

"Anh không cần..... An ủi em nữa, cứ như vậy..... Em ngược lại sẽ càng khó chịu hơn....." Ân Tuyên Mai khóc không thành tiếng nói.

"Không phải anh an ủi em, càng không phải là đang gạt em. Cái này phải nói như thế nào đây?" Đỗ Vũ Thần vò vò tóc, nhúc nhúc nói: "Em nghĩ lại xem, nếu như anh biết ăn viên thuốc kia vào sẽ chết, anh thật sự sẽ dấn độn như vậy mà ăn nó xuống sao? Anh cần gì phải lấy sinh mạng của chính mình ra đùa giỡn chứ?"

"Không, anh là vì an ủi em nên mới gạt em." Ân Tuyên Mai không tin lắc đầu.

"Anh không có lừa gạt em..... Không, anh lừa gạt em..... Ai! Rốt cuộc anh đang nói cái gì nha?" Đỗ Vũ Thần không nhịn được thở dài: "Anh phải nói thế nào em mới có thể tin tưởng đây? Vừa mới bắt đầu anh thật sự chỉ là muốn trêu chọc em, không ngờ em lại tin là thật, còn trực tiếp la hét muốn gả cho anh, nói cái gì mà không bao giờ hối hận, em biết không? Đây làm anh rất bất ngờ." Anh dùng một chút nhìn cô im lặng không lên tiếng, nói tiếp: "Trước đó anh từng kiên cường cầu xin em gả cho anh đều không có được kết quả, mà nay thật vất vả em mới tự chui đầu vào lưới nói muốn gả cho anh, anh có thể không cẩn thận nắm chặt cơ hội này sao? Mặc dù giữa lúc đó anh bắt đầu bịa chuyện, và lại cũng làm một số chuyện không quá quang minh, nhưng vì cưới được em....." Anh lấy nhún vai làm kết.

"Anh lừa em hay sao?" Ân Tuyên Mai bình tĩnh nhìn anh hỏi.

Đỗ Vũ Thần gật đầu.

"Sẽ không chết?" Cô hỏi lần nữa.

Đỗ Vũ Thần vẫn là gậy đầu.

"Anh đáng ghét!" Trong lúc bất chợt núi lửa bộc phát, Ân Tuyên Mai vừa la mắng vừa dùng sức đánh anh: "Anh lại dám gạt em? Anh có biết trò đùa này một chút cũng không buồn cười không? Anh có biết (đi.da.lqy.do) em có bao nhiêu lo lắng khổ sở không? Anh có biết..... Anh có biết em yêu anh bao nhiêu không?" Nước mắt cô đã không thể ngăn cản nữa mà ào ào chảy ra, y hệt như là thờ phào nhẹ nhõm, cô dựa vào trước ngực anh tận tình khóc rống lên.

Một hồi lâu sau, Đỗ Vũ Thần thay cô lau đi vết nước mắt còn đọng lại: "Đừng khóc nhé? Anh nghĩ nếu như em lại tiếp tục khóc nữa, nhất định có thể ghi danh vào kỷ lục thế giới, bây giờ em vắt bộ quần áo này của anh cũng có thể vắt ra một chậu nước đấy." Anh hài hước nói.

"Anh....." Ân Tuyên Mai giả bộ tức giận giơ tay đánh anh.

Đỗ Vũ Thần chính xác đón được tay của cô: "Anh yêu em." Anh đột nhiên mở miệng nói.

Không tự chủ được, nước mắt Ân Tuyên Mai lại lần nữa rơi xuống, cô không biết tại sao mình lại trở nên thích khóc như vậy nữa, chỉ là đây nhất định đều là lỗi của anh.

"Đừng khóc nữa." Nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô, Đỗ Vũ Thần nhẹ giọng nói: "Tối nay là đêm tân hôn của chúng ta, anh không hi vọng cứ nhìn em khóc cả đêm như vậy đâu!"

"Anh..... Anh đáng ghét." Ân Tuyên Mai ngượng ngùng cúi đầu.

"Anh đáng ghét, nhưng em lại yêu anh." Hôn cô, Đỗ Vũ Thần khàn khàn nói bên tai cô: "Cho nên hiện tại đừng nói chuyện nữa, hãy để cho anh yêu em thật tốt đi!"

Quả thật Ân Tuyên Mai không nói thêm một câu nào nữa, bởi vì cô say, say trong tình yêu dịu dàng của anh.

#Thanh Hưng: còn một hồi cuối ngắn ngắn nữa là kết thúc rồi ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hồi Cuối

Edit: Thanh Hưng

Năm tháng sau

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào phòng, Ân Tuyên Mai mới lật người muốn tránh nắng gắt đáng ghét, đồng hồ báo thức trên đầu giường lại không biết sống chết vang lên, cô nhắm hai mắt, nôi giận nhen nùng, đồng thời dùng chân đập đập bên cạnh: "Ông xã, rời giường."

Vậy mà năm phút sau, đồng hồ báo thức của anh lại vang lên, Ân Tuyên Mai lên tiếng rên rĩ, lần nữa đá đá bên cạnh: "Ông xã, đồng hồ báo thức của anh vang lên kia."

Một hồi lâu sau, anh vẫn không có động tĩnh gì như cũ, Ân Tuyên Mai thờ dãi đứng dậy đi vào phòng tắm, trước khi đi vẫn không quên bật đồng hồ báo thức của mình lên, cô thật muốn xem gặp phải tình huống như thế này, anh còn có thể ý lại bao lâu.

Kết hôn 5 tháng rồi, thương yêu của Đỗ Vũ Thần dành cho cô chỉ có tăng mà không giảm, anh quả thật có thể nói là người chồng thập toàn thập mỹ —— chỉ ngoại trừ sức ghen lớn và yêu ngủ nướng.

Nghe tiếng đồng hồ báo thức trong phòng vang không dứt bên tai, trên mặt Ân Tuyên Mai không khỏi nhộn nhạo lên một nụ cười như có như không, cô thông thả xử lý bản thân, mặc cho đồng hồ báo thức vang, vậy mà mười lăm phút sau, vẫn nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức không ngừng vang lên, Ân Tuyên Mai không khỏi giờ cờ trắng đầu hàng.

Cô than thở đi ra khỏi phòng tắm: "Ông xã rời giường..... A ——"

Một tiếng thét lớn từ miệng cô bật ra, Ân Tuyên Mai nhìn chăm chăm bóng người mang theo nụ cười vô tội trên giường, không thể tin trọn to cặp mắt y hệt chuông đồng.

"Thế nào, thế nào?" Vu Tĩnh Nhã nghe tiếng mà đến khăn trương hỏi nàng dâu vẫn đang đứng yên không nhúc nhích.

Ân Tuyên Mai hoàn toàn không phát ra được một tiếng nào, nhìn mẹ chồng, cô chỉ vào người trên giường.

Vu Tĩnh Nhã nhanh chóng nhìn theo: "Ôi trời ơi!!!"

"Hi, mẹ, chào buổi sáng." Đỗ Vũ Thần tám tuổi ngồi ở trên giường, mỉm cười lên tiếng chào hỏi bà.

"Đỗ Minh ——" Tiếng rống giận dữ bén nhọn lao ra từ trong miệng Vu Tĩnh Nhã, mà hôm nay dường như nhà họ Đỗ sẽ phi thường náo nhiệt!

(Hết)

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.